

РОБЪРТ ТАЙН ВЕЧНО МЛАД

Превод от английски: Маргарита Антонова, 1993

chitanka.info

ЧАСТ ПЪРВА

ПЪРВА ГЛАВА

Можеше да го почувстваш, преди да го чуеш и да го чуеш, преди да го видиш.

Въздухът в чистото, неподвижно, синьо небе изведнъж започна да потрепва, като че ли неспокойно се обръщаше и пулсираше. Сякаш току на хоризонта имаше буря, ветрове и гръмотевици, готови да връхлетят. Тогава дойде глухият тътнеж отдалече, бръмченето на мощни двигатели и бляскащите остриета на тежки самолетни перки раздираха въздуха. Звукът нарастваше интензивно, бръмченето прераства на вой, после на рев, когато дългият сто и единадесет стъпки турбореактивен самолет Б-25, с два тресящи се двигателя, с гръм разкъса небето.

Лъскавият бомбардировач беше като от сребро и грациозен като акула, а от земята наподобяваше алуминиев куршум, летящ във въздуха. Самолетът летеше без опознавателни знаци или номера, никакъв външен надпис не издаваше производителя или вида му. Този двумоторен среден бомбардировач беше все още един секретен прототип, едно набързо сглобено оръжие, което се разработваше от Военновъздушния корпус на Съединените щати.

Отвън самолетът изглеждаше безопасен, макар мощен, но погледът отвътре беше значително по-малко успокояващ. Кабината на пилота беше гнездо от жици и уреди за измерване, бъркотия от кабели, набързо монтирани към скелета на мъничката кабина. Б-25 беше все още в процес на разработване и купето беше набързо, как да е съоръжено, една плетеница от импровизирано увити кабели и електроника. Когато големите проблеми с прототипа щяха да бъдат решени, чак тогава инженерите щяха да решават въпроса с привеждането на интериора в по-привлекателен вид.

Междувременно, набързо събраната и сглобена кабина трябваше да свърши работа. Лейтенант Даниел Маккормик седеше в средата на целия този безпорядък, с ръце здраво сключени на щурвала. Бъркотията и суматохата го потискаха.

Прототипът беше прибързано вдигнат във въздуха, доста преди да стане готов. Очевидно беше, че нацията, целият свят, се бяха втурнали напред към война и Военновъздушният корпус беше решил да внедри този летателен апарат в производство преди бурята на войната да се разрази.

Зад тъмните стъкла на пилотските си очила Маккормик огледа редовете от циферблати и измерителни уреди пред него като четеше показанията и ги препращаше обратно към базовия команден център. Зрителното поле беше двадесет хиляди стъпки отдолу и пет мили встрани по посока на запад.

Носът на самолета беше насочен надолу и стрелката на висотомера падаше бързо.

— Идваме през „ангели деветнадесет“ — извика той в микрофона. Шумът на двигателите в кабината беше оглушителен, тя все още не беше звукоизолирана. „Ангели деветнадесет“ значеше на жаргона на пилотите — деветнадесет стъпки височина... и падане.

Моментално в слушалката му се чу глас, с прашене, един глас, който звучеше напрегнато и тревожно.

— Пепелянка едно, спокойно!

Даниел едва ли го чу. Самолетът беше изгубил височина с още 500 стъпки спрямо морското равнище и той чувстваше, че няма достатъчно мощност в двигателите да измъкне самолета от опасното гмуркане.

— Намалявам газта — извика Даниел. — Аз съм на осемнадесет и пет. Увеличавам оборотите на 3200.

— Наблюдавай налягането! — предупредиха от контролния пункт.

Даниел потупа циферблата, който показваше налягането на маслото.

— Не мога да следя налягането. Стрелката заяде. На зелено сме. Самолетът започваше отчайваща спирала към сиво-кафявата земя.

— Аз съм на седемнадесет и пет.

Воят на двигателите стана груб и неравен, самолетът вибрираше и се мятеше от моторите, които застрашаваха да счупят крехкия корпус на парчета. За някакви секунди самолетът загуби височина с още 2000 стъпки.

— Петнадесет и пет! О, светли небеса! Пропадане с над 2000! Получи се отрицателен бафтинг!

Той пое дълбоко дъх и изтри потта от челото си.

— О, братко...

Работата на летеца изпитател беше да изпита и разруши летателния съд, да го форсира над техническите му възможности по проект, нарочно да го бафтинг — в авиацията вибриране управлява по начин, който е вреден и за пилота и за самолета, просто за да види какво ще се случи. Но земята изглеждаше застрашително близо... бързо се приближаваше.

Самолетът потрепери и се разтърси като жребец, който се опитва да хвърли ездача си. Беше се превърнал в няколко тона несигурен метал, въртящ се в небето.

— Аха! Тя бръмчи съвсем добре! — извика Даниел, когато машината се разтърси и запърпори в чистото ясно небе.

— Връщай я обратно, пепелянка едно! Връщай я обратно в базата!

Даниел едва можеше да чуе наземния контролен пункт от шума на треперещия метал и воя на двигателите.

Мислеше, че самолетът е велико изпълнение на една идея.

— Роджър! Машината се бори! Измъквам се! Ще я докарам обратно! — „Поне така си мисля“ — си каза той вътрешно.

— Увеличи обратното налягане!

Даниел обхвана регулатора и го изтегли силно назад.

— Увеличаване! — Самолетът отново подскочи и корпусът забоботи като гръмотевица. — Сериозно се поборих с машината. Трудно се удържа направо и надясно.

Той се мъчеше да се справи с механизмите.

— Контролът се съпротивлява.

Отне му всичките сили докато вкара самолета в курс за аеродрума, преборвайки го в небето. Отне му цели пет минути да се справи с вкарването на машината в безопасен режим.

Маккормик откъсна очи от командното табло, за да хвърли бърз поглед през прозореца на кабината. Той можеше да различи аеродрума на няколко мили отдясно, тъмната, неясна облицовка на пистата, на фона на бледокафявия сух шубрак.

— Вкъщи, моля, Джеймс — промърмори си той.

Три мили по-нататък група мъже стояха на аеродрума, упорито и тревожно вгледани в небесата.

Въздушната лента беше разнесена в деформиран облак, виждаха се хангари, хангари и навеси, в спускаща се редица сгради, които едва ли бяха достойни за голямото име, повесено по тях: Военно Изследователски Институт — Дъглас.

Дузина инженери и техници се бяха струпали около метална маса, поставена на пистата. Повърхността ѝ беше обсипана със сини разпечатки и наръчници, площ, имаща размери в акри, със ситно — разпечатана хартия предоставяше милион технически подробности по самолета, който се бореше по обратния си път към летището. Имаше още и едно голямо радио, работещо с електронни лампи, звукът му оживя с пукота на атмосферните смущения и неистовия поток на докладите на Даниел за разположението, поток, идващ от трясещата се кабина на Б-25.

Никой не обърна внимание, когато една кола, марка „Хъдсън Тераплайн“ изрева през аеродрума — и с пронизително изсвирване на спирачките спря до групата разтревожени техници. Хари Финли, най-добрият приятел на Даниел и учен — изследовател в базата, се изтърколи от колата с ръце, пълни с чертежи и наръчници, както и с грамаден, подвързан с червена кожа тефтер.

Той добави чертежите и наръчниците до изобилието от книжа, които вече лежах на масата, но задържа червения тефтер, старателно мушнат под мишница.

— Къде е Даниел?

Един техник посочи към небето.

— Той е още там.

Радиото оживя с гръм.

— Четиринадесет хиляди стъпки! — съобщи Даниел. — Отрицателен бафтинг! Повтарям: отрицателен бафтинг!

— Наистина вярвам, че направих онези болтове съвсем плътно... — промърмори един от инженерите.

Сега всички очи бяха насочени към небето, като оглеждаха небесната синева за следа от Б-25.

— Ето го!

Един от техниците сочеше напред към хоризонта. Б-25 се плъзгаше към аеродрума и наблюдателите на земята можеха да видят, че Даниел беше започнал пълен класически маньовър за аварийно кацане. Той беше отворил резервоарите с горивото и доста бензин се изливаше от двата бака в крилата като облак. Двигателите и електросистемите бяха изключени. Пилотът не желаше дори едно парче желязо да е горещо и най-незначителна искра във въздуха да предизвика пожар. Закрилките бяха пуснати възможно най-ниско, да намаляват скоростта: огромният летателен апарат сега не беше нищо друго, освен грамадно хвърчило, което бавно се снижаваше към земята.

Б-25 удари земята както гмуркач пада по корем, долната част на машината шляпна върху пистата. От силата на удара самолетът беше отхвърлен обратно във въздуха на няколко стъпки, тогава отново плесна долу. Крилото заора и върхът му се заби в земята. С трясъка на изкривен метал крилото се откъсна от корпуса на самолета и скърцащият вой затихна.

Парчета от настилката на пистата излетяха във въздуха като фонтан, когато останалата част на машината заора през аеродрума. Опашката се удари твърдо и страничните стабилизатори се отчупиха, като че ли бяха от дърво.

Самолетът плонжира напред като торпедо, и изхвърляйки стена от пръст и торф, висока 20 стъпки, изкопа дия в земята, дълга 300 ярда. Тогава спря, носът на Б-25 погребан в земята, аварираният самолет — обгърнат в огромен облак от дим и прах. За момент тишината беше убийствена.

Събраните на аеродрума мъже се втурнаха тичешком към самолета. Аварийни коли, пожарни, линейки бързаха през аеродрума. Никой, дори и Хари, не можеше да повярва, че пилотът е останал жив след такъв удар.

Последва отхвърляне на капака над кабината и Даниел сам се изтегли навън. Лицето му беше мръсно и обляно в пот, дрехите му — дрипави, косата му — в див безпорядък, но усмивката му беше заслепяваща и искряща.

— Ако машината идва с гаранция — извика той ликуващо — взимам я!

ВТОРА ГЛАВА

Спасителният отряд и техниците избухнаха в смях. Чувстваше се приглушеното им възхищение, когато Даниел слезе от димящия катастрофирал Б-25. Успокоен, Хари си позволи да поеме дъх, след като преди минути го беше затаил.

Техниците се катереха като рояк върху самолета, а един доктор преследваше Даниел както ловджийско куче — птица, току-що простреляна в небето.

— Надявам се, че не сте се оженили за тези двигатели: „Прет и Уитни“ — обяви Даниел на инженерите. — Един класически самолет има нужда от класически двигатели!

Той се обърна към приятеля си:

— Хари! — Даниел изглеждаше все още твърде екзалтиран от отделения адреналин при крушението. — Видя ли? Не беше ли това булдозерна катастрофа или нещо такова?

— Какво, Даниел? Какво да съм видял? — попита Хари безгрижно.

Един фотограф се появи и вдигна огромния си фотоапарат за моментни снимки като двуцевка.

— Какво ще кажете за една снимка за подлистника на „Звездите“, лейтенанте?

Хари се обърна и демонстрирайки игриво героична поза се усмихна на фотографа:

— Внимавай да хванеш хубавия ми профил!

Светкавицата блесна, заслепявайки за момент Даниел. Докторът се появи до лакътя му, точно когато той измъкна една цигара „Лъки страйк“ от джоба на гърдите си.

— Лейтенанте, — запита докторът като се мръщеше на цигарата — усетихте ли замайване? Или припадане?

Даниел издуха голям син облак дим от цигарата:

— Не.

— Почувствахте ли „свитки“ или все едно видяхте светлини при удара?

— Неее... Хари, ти чувстваш ли главата си в „свитки“?

Хари се беше облегал на джипа си като бършеше вежди със снежнобяла кърпичка:

— Не. Аз все още имам сърдечна атака.

Даниел се усмихна:

— Даа! Изглеждаше дяволски добре, нали?

— О, да, Дани. Това приземяване беше един шедьовър на изкуството.

— Имаше ли гадене? — попита докторът.

— Не... Хари, мислех си, че ти няма да се измъкнеш от твоята дупка, докато не свършиш този експеримент.

— Замайване? Имахте ли замайване? — попита докторът.

— Не.

Хари сложи кърпичката си в джоба.

— Само ми обещавай... обещавай ми, че никога няма да работиш за някоя авиолиния.

Даниел се засмя сърдечно:

— Кажи ми честно, Хари. Сега, накрая... ти се тревожеше, нали?

По-добра идея нямаше да измъдря, нали?

— Е, мина ми през ума...

— Имахте ли заслепяване?

— Не.

— Главоболие?

— Не.

— А болки в гърдите?

— Не.

Хари беше застанал отстрани, на Даниел и двамата мъже, следвани от доктора, вървяха към колата на Хари.

— Хари, аз бях толкова близо до земята, можех да разчета номера на колата ти... и изведнъж, виждам Хелън.

Сега беше ред на докторът да се стресне:

— Имали сте видение? Повръщахте ли?

Даниел спря и сграбчи доктора за яката:

— Не! Нямаше повръщане. Слушай, докторе, сега се опитвам да говоря с приятеля си. Ще проведем голяма пресконференция с въпроси и отговори по-късно. Става ли?

Докторът се усмихна слабо:

— Е, добре, лейтенанте. Красиво приземяване. Ще се видим по-късно...

Даниел се обърна отново към Хари:

— Мислех за Хелън. Мислех си: „Тя се връща довечера. По-добре е да се измъкна.“ Тогава „тряс“! Ударих се в земята.

— Просто ей така?

Даниел кимна:

— Просто ей така.

Катастрофата беше вече бързо разсейващ се спомен.

— А-ад... какво подготвяте за обяд? Мислех, че ще са ребра. Какво предполагаш? Ребра?

Храната беше най-далечното възможно нещо в ума на Хари в този момент:

— Дани — дълбоко въздъхна той — излязох на полето защото... защото то стана.

— Стана? Какво стана?

— Ти какво мислиш? Моят експеримент! Още е малко грубичък по ръбовете... но определено проработи.

Трябваше му известно време, за да осъзнае важността на думите на Хари. Шокирана, леко смутена усмивка мина през лицето на Дани, когато събра всички факти в ума си.

— Какво...? Искаш да кажеш... проработило е?

Хари се засмя свободно.

— Да, точно така. Замразих Буфорд.

За момент и двамата мъже се почувстваха безгрижно, като две малки деца, които са си споделили една невероятна, забележителна тайна.

Хари положи усилие да бъде сериозен:

— Никой. Никой не трябва да знае за това.

Даниел не беше в състояние да се успокои:

— Това е невероятно'. Хари, ти си гений! — Безцеремонно, той погледна приятеля си право в очите. — Никой не може да знае това.

— Точно така.

— Това ще бъде нашата тайна.

— Абсолютно!

— Хелън може да знае.

Хари първо се съпротивляваше.

— Е, добре, Хелън може да знае. Но само Хелън, ясно ли е? Защото това е невероятно. Това е... — Той търсеше думи, но не намери. — Това е невероятно. — Той вдигна ръцете си. — Аз поне мисля, че е така.

— То е — съгласи се Даниел. — Ще се измия и ще празнуваме, нали? — Той тупна Хари сърдечно по гърба и се затича към бараките, като разкопчаваше каишките на парашута както вървеше.

— Да, добре — извика след него Хари. — Но аз ще шофирам.

— Аз ще шофирам — настоя Даниел.

— Забрави! Аз ще шофирам!

— Аз ще шофирам!

— Няма как, той ще шофира — смутолеви Хари.

ТРЕТА ГЛАВА

Да си пилот изпитател на Военновъздушния Корпус беше вълнуваща кариера, макар и не съвсем добре платена. Даниел Маккормик едва можеше да плати наема за малкия си апартамент, така че не му оставаха пари да купи мебели. Във всекидневната нямаше много неща, с изключение на 4 кабинетното радио „Ховард“, едно продънено легло и един-единствен удобен фотьойл. Даниел се беше отпуснал във фотьойла, дълбоко заспал.

Стаята изглеждаше като че ли е била терен на празненство, което е било проведено същевременно като научен семинар. Имаше празни бутилки и наполовина пълни чаши, оставени по пода сред куп авиационни планове и технически текстове. Пълни пепелници бяха пръснати сред технически инструменти.

Даниел похъркваше леко, устата му беше отворена. Купчина книжа и бележки лежаха на гърдите му, а на върха на купчината имаше стъклен пепелник, който се издигаше и снижаваше, поклащайки се едва-едва в такт с дишането му.

Една жена, Хелън, стоеше на вратата на стаята, с фотоапарат на едното рамо и лек куфар в дясната ѝ ръка. Тя гледаше Даниел и се усмихваше на себе си, после остави на пода багажа. Хелън имаше тъмна коса и светла кожа, големи, тъмно кафяви очи, искрящи от малкото светлина, която проникваше в стаята.

Тя се наведе и го целуна, леко докосвайки устните му. Беше нежно докосване, което едва ли можеше да събуди Даниел. Неговите очи оставаха затворени, но той определено отвърна, целуна я по топлите устни. После, почти като в забавен кадър на филм, Даниел стана по-чувствен, целувката отиваше към кулминация, после отстъпваше към по-голямо спокойствие и мекота. Хелън се отдръпна.

С все още затворени очи, Даниел каза:

— Почакай минута! Кой е това?

Хелън се разсмя и го смушка, после се мушна в скута му и се притисна до него.

— Извинявай, че толкова закъснях. — Тя говореше спокойно, с приглушен тон, сякаш се опитваше да избегне нарушаването на нощното спокойствие.

— Колко е часът?

— Почти два.

— Защо толкова късно?

— Имаше нещо като задръстване по железопътните линии. Щях да си отида у дома, но исках да те видя. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Имам — каза той с мека усмивка. — Би ли си тръгнала, моля те!

Тя се наведе напред да го целуне отново:

— Добре.

— И така, как мина?

Хелън поклати глава сякаш се опитваше да забрави какво беше видяла. Служебната ѝ задача беше на изток, да фотографира жертвите от срутване в мина и стачкуващите в стоманените мелници.

— Беше потискащо. Тези хора нямат нищо. — Тя отметна кичур коса от неговите очи. — Трябва да се подстрижеш.

— Да, знам. Бръснарницата е затворена в неделя.

Тя се беше наклонила напред като малкия си златен медальон, който висеше на хубава златна верижка и се люлееше пред очите му.

— Дадох ти това, така че би трябвало да сложиш снимката ми в него.

— Ще я сложа... щом ми позволиш да те снимам. — Тя го целуна леко. — Ммм... имаш вкус на шампанско.

— Хари и аз си пийнахме малко — каза Даниел леко провлачено.

Хелън се дръпна и погледна в сините му очи:

— О, така ли? Честване?

— Нещо такова... сигурно си гладна?

— Гладна съм...

Даниел я отмести и стана.

— Тогава мисля, че е време за един от моите известни омлети. — Той пое към кухнята. Зае се с един чугунен тиган и го намаза с масло. След това започна да чупи яйца в една купа, разби ги силно.

— Дай да видя какво си направила. Снимките.

— По-късно — каза Хелън.

- Не — настоя Даниел — сега!
- Те наистина не са нещо за гледане, когато се вечеря.
- Имам здрав стомах.
- Но нали аз ще ям.
- Добре, ти имаш по-здрав стомах от моя...

Снимките бяха точно толкова въздействащи, колкото тя беше казала, черно-бели снимки на тъжната, порутена, мръсна беднотия на голямата „депресия“.

Даниел изхлузи омлета от тигана върху нейната чиния като идеално сгъна яйцата. Взе една от снимките и се вгледа втренчено в нея. Беше снимка на работник, който стои извън вратата на стоманената мелница, където е работел, преди да бъде изхвърлен от собствениците. Беше с отпуснати рамене и слаб като острие на нож. В кокалестите си ръце държеше дете с мръсно лице, което гледаше вторачено, неразбиращо, в обектива на фотоапарата.

Снимката отразяваше всички конфликтни емоции на безпомощния човек... негодувание, страх, отчаяние се излъчваха от отпуснатите му рамене, запечатвайки се на фотографската плака.

— О, о... — каза Даниел. — Това е въздействащо.

Хелън се смръщи:

— Не знам... не съм уверена, че е добро.

— Добро? Това е шедьовър. Всеки глупак може да го види.

Определено! — настоя Даниел.

Тя отмести встрани снимката:

— Всеки глупак...? — каза тя със смях.

— Храни се!

Хелън взе вилицата и започна да се храни с апетит.

— Та какво чествахте? Нека да отгатна. Четиристотин последователни часа, без прекъсване, прекарани от Хари в лабораторията му?

— Остави. Как е омлета?

— Дани, в продължение на три дни съм се хранила с прах...

— Това си яла...?

— Това... И така, какво чествахте? Въпросът, всъщност, е защо аз не бях поканена, разбира се?

— Амии... — Даниел се чудеше как точно щеше да го възприеме. — Хари замрази едно пиле.

Хелън почти избухна в смях:

— Оу, а...! Моят касапин също го е правил!

— Да, но твоят касапин никога не е връщал към живот пилето си, нали?

Хелън спря да се храни, вилицата беше по средата на движението си между чинията и устата ѝ:

— Какво?

— Твоят касапин никога не е успявал в това... докато Хари сега успя... в такъв случай следваше да се полее. Защото, трябва да признаеш, че това е наистина събитие.

— Хари е направил какво?

— Знам... знам... не е възможно. Най-малкото, беше невъзможно до днес. Хари е гений. За което той сам настояваше след втората бутилка, ако можеш да си представиш. Беше доста грозно.

— Представям си.

— Сега — каза Даниел тържествено — тази част е наистина важна. Никой не трябва да знае това.

Хелън се усмихна криво:

— Какво? Това е голяма, правителствена, замразена пилешка конспирация? Една от онези...

— Не трябва да казваш на никого. Обещах на Хари, че ти няма да кажеш на никого. Сега ти ми обещавай...

— Добре. Никой, освен майка ми.

— Хелън!

— Шегувам се — настоя тя. — Шега.

— Обещавах ли?

— Обещавам! — кимна Хелън.

— Дори да те измъчват? — попита Даниел.

— Дори да ме измъчват.

Дяволски огънчета проблеснаха в очите на Даниел изведнъж:

— Дори... да те „И“ измъчват?

— Дани... — тя потръпна. „И“ измъчването беше нейният най-голям ужас... и Даниел го знаеше.

Даниел започна да се приближава към нея, ниско до земята, както котката приближава към неподозирани гълъб.

— Дани, недей! — тя беше започнала да се кикоти по малко в предчувствие на това, което щеше да се случи.

Даниел се приближи още, докато не се извиси над нея:

— Недей какво?

— Недей ме гъделичка! — извика тя, превъзмогвайки смеха си.

— Ти ме гъделичкаш и аз ще викам! Дани!

Ръцете му бяха протегнати напред, пръстите му шаваха за гъделичкане:

— Хелън... това е от значение за националната сигурност. Трябва да съм сигурен, че мога да ти се доверя.

После той атакува, неговите пръсти танцуваха диво по ребрата ѝ, като я гъделичкаше безмилостно.

— ДАНИ! НЕ! — Тя се задавяше от смях, опълчвайки се срещу неговата атака, опитваше да се предпази от ровещите му ръце и пръсти. — Няма да кажа! — Тя се извиваше и нищеше от рафинираната жестокост. — Никога! Няма да кажа!

Той спря също толкова внезапно, както и беше започнал, и замени мъчението с целувки.

— Ти ми липсваше! — каза той.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Два пъти всяко лято целият състав, работещ по разработката на Б-25 във Военния Изследователски Институт — Дъглас си вземаше свободен ден и отиваше на излет. Всеки, от директорът до техника в екипа, присъстваше, изнежените инженери се смесваха с чепатите пилоти въздухоплаватели. Провеждаше се и бейзболен мач между тях. Без изненади, неизбежно, чепатите пилоти винаги побеждаваха интелектуалците.

Излетите сред природата винаги извеждаха цели семейства навън, мероприятията бяха особено харесвани от кучетата и малките деца, които идваха с пълни кошници и бяха готови да разделят печените пилета и картофената салата с всички, които са дошли.

Хора на малки групи имаше по цялото поле: бащи и синове играеха на крикет; други печаха цели животни на огън и кашляха, като остроумничеха над пушека на огньовете. Един юноша хвърли пръчка на рошаво куче.

В отдалечен ъгъл на полето един сержант от пилотите се беше заел да обучава на бейзбол сина на един от инженерите. Беше трудна работа.

— Разбери — обясняваше той спокойно — ако човек от втория базис докосне играч, който тича с топката... тогава тичащият отпада.

— Но защо... играчът тича отпред?

Сержантът въздъхна:

— Добре, ще започнем отново...

Даниел и Хелън седяха на едно одеяло с Хари, неговата жена Бланш и няколко души от изследователската група. Няколко ярда встрани, едно дете, с размазан ванилов сладолед по дебелиите бузи, седеше и наблюдаваше всяко движение на Даниел. Детето беше очаровано от него, гледаше го с благоговение, докато той ядеше сандвич и пиеше от бутилка оранжада „Нехи“, като че ли детето никога не беше виждало толкова странно създание и толкова ексцентрично държание.

Щателното оглеждане беше започнало да досажда на Даниел:

— Това дете... — измърмори той на Хелън — непрекъснато ме зяпа.

Хелън хвърли поглед към детето и му се усмихна широко.

— Той те харесва.

— Харесва ме? Та той дори не знае кой съм.

Удивително, но нито един от разговорите на излета не засегна разработката на Б-25. Проблемите на въздухоплаването заемаха всеки техен час през седмицата, когато бяха будни, и никой не желаше да мисли за тях в един такъв рядък, ценен ден на открито.

Голямото събитие на седмицата беше напускането на бейзбола от първия спортист по бейзбол в известния отбор „Ню Йорк Янки“, „железният кон“ на бейзбола, Луи Гехриг. Той беше застанал пред микрофона на родния „Янки стадион“ и беше провъзгласил, шокирайки тълпата, че е хванал болест, която разрушава мускулите, амиотропик летъръл склерозис. Никой не можеше да го произнесе, така че фаталната болест беше бързо наречена „Болестта на Луи Гехриг“. Въпреки това той беше заявил, че е щастлив и доволен от съдбата си.

— Той каза, че е най-щастливият човек на земята — каза Даниел.
— Братко, никога вече няма да има друг Луи Гехриг.

— Не може ли да говорим за нещо по-малко потискащо? — попита Хелън. — Подай ми зелевата салата!

— Добре, има новина за нас — каза Хари. — Едно кратко съобщение! — той прокашля важно да изчисти гърлото си.

— Да? — обади се Даниел.

— Следващата година... — погледна жена си. — Следващата година Бланш ще чества своя първи „ден на майката“!

— А ти ще честваш „деня на бащата“ за първи път! — каза Бланш щастливо.

— Ти, мошенико! — възкликна Даниел.

Хелън каза с усмивка:

— Как се случи това, Хари? Трябваше ли Бланш да ходи в лабораторията? Кога вие двамата въобще намерихте време?

— О, спри! — каза Бланш и страните ѝ почервеняха.

— Просто намерихме — каза глупаво Хари.

Даниел вдигна чашата си със сода:

— За Хари-младши!

— За Хариета! — каза Хелън.

Тя се усмихваше, зарадвана от хубавото щастие на приятелите си, но зад усмивката имаше малък оттенък на тъга и завист. Даниел усети тъжното изражение на лицето ѝ, но веднага отклони поглед, не желаше да посрещне нейния мълчалив въпрос.

ПЕТА ГЛАВА

Закусвалнята на Джейк на главната улица „Мейн стрийт“ в центъра на Дъглас, Калифорния, беше посещавана редовно от Даниел. Отбиваше се почти всеки ден за чаша кафе, парче пай или за една гъста супа с много подправки. Той харесваше това място. Беше непретенциозно, храната беше добра, келнерите и келнерките го познаваха, той се чувстваше тук като у дома си.

Така добре се чувстваше тук и персоналът го познаваше така добре, че не му обърнаха никакво внимание, когато Хелън стана, за да ползва телефона в кабинката в ъгъла, а Даниел както си седеше заговори сам на себе си с голяма убеденост и откровеност.

Думите не му идваха лесно. Той пое дълбоко дъх и се впусна да произнесе речта си, като очите му нервно се стрелкаха към телефонната кабина, защото се страхуваше, че Хелън ще се върне и ще го хване как си говори.

— Виж, ние сме... въ... — запря той като кола, на която е свършил бензина. Помисли за секунда, после отново започна. — Вече е 1939. И... добре, както ти каза, ние не сме вече деца. Нито пък се подмладяваме...

Даниел се изкашля нервно да прочисти гърлото си.

— Виж, ти обикновено схващаш мислите ми, преди мен самия, така че... ти сигурно знаеш какво искам да кажа. Хелън... Ще се омъжиш ли за мен?

Той се отпусна назад в стола си:

— Ето, казах го!

Келнерът донесе чаша кафе на масата му.

— Добра беше речта, Дани. Трябва да опиташ, когато Хелън е тук. Дори може и да получиш отговор. Наистина ще бъде интересно, не мислиш ли?

— Това е следващата стъпка — каза Даниел. — Тя ще се върне от телефона след минута. Междувременно аз трябва да репетирам.

Той пое дълбоко дъх още веднъж:

— Хелън, знаеш, аз си мислех...

— Дани! — Хелън се беше разбързала през ресторанта с широка усмивка на лицето. Тя се настани в стола срещу Даниел. — Познай какво? Списанието „Колиърс“ искат снимките ми за ноемврийското издание.

— Ей, наистина ли? Това е голяма новина!

— Казаха, че е бърза работа — каза тя като се протегна да хване ръката му. — Казаха, че искат негативите към...

Тя беше преобърнала солницата. Хелън не беше суеверна, но и не попадеше на случай като този лесно. Поръси малко сол в дланта си и я метна зад лявото си рамо.

— Казаха, че искат негативите към сряда, което означава, че трябва да са готови утре след обяд, следователно аз трябва да се захващам с работа... което пък означава, че трябва да...

Даниел се паникьоса.

— Чакай. Ъ... искаш ли пай?

Хелън изгледа приятеля си така сякаш той, изведнъж, в този момент, се беше побъркал.

— Но, Дани, ние току-що ядохме пай.

Даниел мислеше бързо.

— О, да, ядохме пай с череша. Не сме опитали боровинков пай. Нали? Приеми!

— Не, няма.

— Разбери...

Тя поклати недоверчиво глава:

— Как може още да си гладен?

Даниел сви рамене.

— Хм, не знам. Нали тук е най-закътаното място? — Той направи знак на келнера. — Може ли да ни дадат боровинков пай. Може би ти не искаш парче? Наистина е чудесен!

Даниел Маккормик беше, вероятно, най-несръчният лъжец в целия щат Калифорния, а Хелън беше прозорлива и виждаше, че нещо не е в ред. Тя се втренчи в него насмешливо.

— Дани, какво става?

Даниел избягваше въпросителния й поглед, очите му оглеждаха стаята, гледаха за нещо и за някого, вместо в нея.

— Какво става? Нищо не става. Просто искам да седиш с мен докато си свърша обяда.

— Дани, аз трябва да тръгвам.

— Ще ям бързо.

Хелън все още подозираше нещо:

— Чакай... ти да не се опитваш да изтърсиш някаква новина за мен, а? Ти знаеш нещо, което аз не желая да чуя...

— Не, не. Наистина. — Всъщност съвсем не беше сигурен, че казва истината. Той предполагаше, че тя би желала да се ожени... но кой знаеше със сигурност?

— Сигурен ли си, че не искаш да ми кажеш, че си сключил някакъв нов, опасен договор? Че няма да изпитваш някоя нова смаяната ракета или нещо подобно, а?

— Не — каза бързо. — Това не е смаяната ракета. — В ума си той добави: „По-смахната от когато и да било“.

Сервитьорът донесе едно специално щедро парче от сладкия боровинков пай, отгоре на което имаше изобилна купчина крем. Целият сладкиш приличаше на малка гребна лодка.

Умът на Даниел беше объркан... със сигурност не беше гладен. Уморено той взе вилицата и започна да яде бързо, защото реши, че е по-добре да свърши с всичко това по възможност по-бързо. Отне му точно 26 секунди да доведе парчето и крема до една кашеста бъркотия.

— Мм, — каза той като се опитваше да скрие гаденето в гласа си. — Страхотен е!

Хелън скочи и го целуна по бузата:

— Извинявай, Дани, но трябва да тръгвам.

— Добре — каза Даниел с подчертано свиване на раменете.

— Ще ти се обадя по-късно — каза тя като тръгваше към вратата.

Даниел я наблюдаваше как тръгва и тогава, след изгубената последна минута, се втурна през ресторанта, сграбчи ръката ѝ и я набута в телефонната кабина, затваряйки плътно вратата след себе си.

— Дани! Какво правиш?

— Сигурна ли си, че трябва да тръгваш?

— Сигурен ли си, че си добре? — тя разглеждаше лицето му отблизо, като търсеше отговор в очите му. Светът беше такава бъркотия тези дни... В Европа имаше война. Кой знае какво готвеше бъдещето за летец като Даниел Маккормик.

— Добре съм — каза Дани. — Не планирам да правя нещо, което ще ме убие. Това е обещание...

Удивителна, мила усмивка разцъфна по лицето на Хелън. Изведнъж тя усети какво имаше в ума му; знаеше точно какво искаше да каже, но не можеше да намери думи.

— Какво е то? Какво мислиш, Дани?

Дани пое дълбоко дъх и облиза устните си:

— Аз... — той усети, че не издържа. — Нека никога да не излезем от тази телефонна кабина, а?

Хелън се засмя:

— Ти си се побъркал.

— От парфюма ти е. Той ме влудява.

Хелън се отскубна от него и отвори вратата.

— Ще те видя по-късно.

Даниел я наблюдаваше как си отива после блъсна главата си в металната рамка на кабината:

— Глупак! Дяволите ме взели!

Той пусна монета от десет цента в телефонния апарат и набра бързо един телефонен номер.

— Хари? Почти го направих, да знаеш. Ти ме вдъхнови, но беше почти... не успях да го пропусна през гърлото си. Думите ми, те заседнаха някъде.

Даниел не обръщаше внимание на шума около него. Писък на спирачки и приглушен трясък на улицата отвън проникна в телефонната кабина.

— Ти как си го направил, излезе навън и го изтърси на Бланш ли? Или го беше планирал? Защото това прилича на въображаемото „сто пъти съм го мислил... двеста пъти съм я питал и все още не зная какъв ще е нейния отговор“.

Точно тогава вратата на кабината се отвори.

— Дани... — беше келнерът.

— Излизам след секунди, Томи.

— Дани — каза келнерът, гласът му беше глух и потиснат — по-добре ела навън.

Пет секунди минаха докато Даниел разбере, че се беше случило нещо ужасно. Изведнъж той рипна, спринтира към улицата, насочи се

към стълпилите се хора на ъгъла. Разбута тълпата и видя Хелън да лежи на тротоара и една кола, спряла до бордюра.

— Не я видях — каза един обезумял човек. Той непрекъснато мачкаше периферията на шапката си в ръце. — Кълна се в Бога, не я видях... кълна се в Бога!

Хелън!...

Даниел почувства завиване на свят и усети как мускулите и ставите му омекват, как не го държат повече прав. Направи несигурно няколко крачки, после бавно се свлече на колене до размазаното тяло на Хелън. Взе ръката ѝ в своята. Беше студена.

В далечината можеше да се чуе сирената на линейка.

Даниел седя до болничното легло на Хелън шест часа, докато една сестра не го отведе насила и не го принуди да си ходи. Не помнеше как е карал по пътя за вкъщи, единственото нещо, което виждаше беше студената, сива кожа на Хелън, невиждащите ѝ очи, бинтове и хирургически шевове. Единственото нещо, което чуваше, беше думата, казана от доктора — кома...

ШЕСТА ГЛАВА

Следващите няколко седмици бяха едни от най-трудните в живота на Даниел. Времето минаваше в замаяността и замъглеността на мъчението. Защото ден след ден той прекарваше часове в болницата, мълчаливо бдение при Хелън, чакаше за най-незабележимото, но нямаше нищо. Синините избледняха, раните заздравяха, счупените кости се възстановиха и оправиха, но нямаше и искрица живот в нея.

Докторите и сестрите, както и колегите на Даниел в базата, му говореха, всички настояваха колко е важно и нормално той да се върне към всекидневните си задължения, да продължи своя начин на живот.

След такава лекция Даниел обикновено кимваше и се съгласяваше, обещаваше, че ще седне и ще пилотира... но после обикновено си отиваше вкъщи, нещастен и самотен, гледаше втренчено в падащия здрач и се опитваше да си наложи да не мисли.

Постепенно Даниел започна да се оплита. Спря да се бръсне, после да се къпе. Къщата му стана купчина преливащи пепелници, мръсни чинии и празни бутилки, полуизконсумирани ястия застинали на печката. Даниел не беше ходил на работа в продължение на седмици.

Хари реши, че е време да предприеме нещо, преди Даниел да затъне в толкова дълбока депресия, че да изпадне в невъзможно изтощение на духа, от което можеше вече никога да не се измъкне.

Той почука, после потропа на прозореца, взря се в безпорядъка на скромната къща, беше сигурен, че вижда Даниел да седи в здрача.

— Дявол да те вземе, Дани! Зная, че си вътре, така че отвори вратата, хайде, а?

Даниел чу гласа на приятеля си, но не реагира. Остана неподвижен на фотьойла във всекидневната. Той дори не помръдна и мускул, когато Хари опря рамо на вратата и си проправи път в мръсната стая. Имаше една разхвърляна купчина писма, пръсната на

пода, точно зад вратата, пощата си беше оставала на мястото, където е падала.

Той потърка рамото си и се огледа.

— Виждам, че си изчистил.

Хари поклати бавно глава като гледаше приятеля си. Косата на Даниел беше дълга, мръсна и занемарена, брадичката му беше посивяла от израсналата, тридневна брада. Кожата му беше жълтеникава, с изключение на тъмните сини торбички под кръвясалите очи. Устните му бяха напукани и изпръхнали.

— А, Хари. — Даниел се мръдна само колкото да си запали цигара. Хвърли клечката по посока на пепелника, но не улучи. Хари се облегна на стената, после се свлече надолу, докато стигна пода да седне.

— Дани, ти трябва да дойдеш на себе си. Ти се убиваш. Така се обричаш на самоубийство.

Дани не изглеждаше да е чул. Той пое дълбоко от цигарата, вдъхна дълбоко дима в дробовете си и го задържа там сякаш искаше да го изгори.

Хари въздъхна тежко:

— През първите две седмици бяха казали, че тя ще се събуди... Това беше... това беше почти преди шест месеца.

— Докторите може да грешат — каза Даниел. Гласът му беше нисък и груб. Беше прегракнал съвсем през седмиците на непрекъснато пушене и психически стрес.

Хари поклати глава:

— Говорих с д-р Морисън. И с Келвин. И с Хастингс и Колинс. Те всички казват едно и също, Дани.

Даниел продължи да гледа втренчено напред.

— Тя ми каза „ще те видя по-късно“. Това бяха последните й думи. — Той отново дръпна от цигарата си.

— Дани трябва да ти кажа... — той сложи ръка на рамото на приятеля си. — Ще я преместят в сряда. В отделението за хронично болни. В Санта Роса. Това е... хм, това е по-добро място. Така мисля. Докторите казват, че нищо повече не могат да направят за нея.

Ако Хари се беше надявал, че думите му са стигнали до Даниел, би следвало да е разочарован.

Даниел мълча дълго време. Цигарата му изгоря между пръстите, тънка струйка дим правеше спирали нагоре сред стаята.

— Ние някога играехме край морския фар... Тя казваше, че ще остареем там... заедно... в тази идеален фар, ей там надолу по пътя. Хари, нямам ни един спомен без нея. Кълна се, нищо не беше реално докато тя не го научеше...

— Дани... всеки в базата иска да те види. — Той посочи купчината писма отвътре, до разбитата врата. — Всички тези писма са почукване на вратата ти. Те са от хората, които мислят за теб.

— Не можах да го направя...

— Сигурен съм, че си успял.

— Не можах да го направя... не можах да я попитам.

— Но тя знаеше какво чувстваш.

Много бавно Даниел поклати глава:

— Можеше ли да си ме представиш като баща?

— Дани, престани да се тормозиш...

— Мислех си, че притежавам всичкото време на света. Мислех, че ние имаме всичкото време на света. А съм се лъгал.

Хари заговори твърдо:

— Слушай! Момчетата в базата просто искат да те видят отново. Ти трябва да излезеш от тук. Дори вече нямаш врата.

Проблясък на живот се появи по набръчканото лице на Даниел.

— Не искам да ги виждам. Не им го казвай. Но това е истината.

Той пое последно смукване от цигарения фас и после го загаси в преливащия пепелник. Веднага се протегна за пакета си и бързо запали друга цигара.

— Е, сега какво? Ще ставаш отшелник ли? Това не ти приляга.

Даниел сви рамене:

— Остави ме да бъда.

Хари виждаше, че директният подход не върши работа, че не може да върне Даниел обратно към света на живите. Реши, че една смяна на стратегията ще е по-целесъобразна.

— Ей, ти, чу ли, че Чарли е изгонен от разработката? Намерили две бутилки джин в личното му шкафче. Той се опитал да отрича, че са негови, но се оказало, че бил толкова пиян-залян, просто паднал на задника си и заспал. Шест дни преди това правихме следващото

изпитване на прототипа и сега той е приключен. Велико време беше, нали?

Даниел едва ли се помръдна докато се разказваше тази история, но наистина показва проблясък на интерес в неуспеха и провала на колегата си.

— Това да е между нас — каза Хари — никой от офицерите не знае за него... Така, че аз ще замразявам човешко същество. Е... ако можеш да наречеш Чарли човешко същество.

Даниел вдигна вежди.

— Чарли...? Колко време ще го държиш така?

— Година. Разбираш ли, хубавото на Чарли е, че той няма никакъв живот. Ще го няма една година и няма да изпусне нищо друго, освен чифт каси с джин. И това е чудесен начин за мен да изгладя засечката, нали?

Мълния, болезнено ясна с болката си, се стрелна в съзнанието на Даниел. Той виждаше Хелън в болничното ѝ легло, неподвижна и безжизнена. Виждаше сивата болнична стая, мрачните коридори, пълни с хора, болни и куци. Беше безнадеждно място. Да мисли за Хелън, любовта в неговия живот, на място като това беше бавна смърт, погубваща меланхолия, която той не можеше да понесе.

Хари чувстваше промяна в приятеля си.

— Защо не се измиеш, Дани? Тя не би желала да ходиш такъв. Направи го заради Хелън...

— Не — каза Даниел. — Имам по-добра идея...

— Имаш по-добра идея от тази да се върнеш към човешката раса? — Хари изглеждаше объркан.

— Да. Не замразявай Чарли. Замрази мен.

— Дани, за бога!

— Ти не разбираш, Хари.

— Разбирам — каза Хари и гласът му потрепери от яд. — Разбирам, че ти трябва да се вземеш в ръце!

— Не разбираш... — каза уморено Даниел.

Малкият запас от негодувание на Хари беше изчерпан.

— Аз разбирам. А защо ти не дойдеш и не постоиш с нас за малко. Ние го желаем. Бланш би била доволна от това.

— Хари, не мога да гледам как умира... Искам да спя. Искам да спя година.

— Виж — каза Хари със съчувствие — нямаше те много време, но няма причина да излизаш от живота.

— Хари, мислил съм го.

— Забрави го — каза Хари с равен тон. — Просто забрави всичко това, хайде!

— Работих в службата в продължение на дванадесет години...

— Дани, няма да слушам тези глупости. Ти си ценен. Ти си нужен за проекта на Б-25. Не можеш просто ей така да се откажеш. Никога не бих го понесъл. Цялата идея е глупава. Ще ме довършиш като ме караш да съжалявам, че някога съм започвал тази проклета работа.

— Забрави прототипа Б-25 — каза в скоропоговорка Даниел. — Има десет добри момчета... или по-добри... от мен. Няма да липсвам.

Даниел се протегна и сграбчи Хари с две ръце, като го държеше здраво, сякаш чрез допира можеше да изрази болката си, сякаш можеше да накара Хари да почувства страданието му. Никога преди Даниел не се беше опитвал да изрази как се чувства и да накара някого да разбере това. Само с Хелън е бивал толкова откровен и честен.

— Хари, аз съм военен. Здрав съм. Нямам семейство. Няма къде да отида. Познавам изпитанията, знам експерименти, това ми е работата. Аз съм идеалният случай... ти знаеш това... — Той гледеше упорито в очите на приятеля си. — Хари, нека да го направя. Дори не мога да мисля повече. Моля те. Докато приключиш, нека да съм аз. Искам да го направя. Моля!

— Но... — каза Хари — както ти каза... може докторите да грешат. Това е истина; знаеш.

— Ако тя се оправи, събуди ме.

Двамата мъже се чувстваха безпомощни, лишени, парализирани от скръб и мъка. В очите на Даниел се появиха сълзи и се стекоха по бузите му.

— Моля те, Хари. Това е единственият шанс, който имам сега. Моля те, помогни ми да преодоля болката!

СЕДМА ГЛАВА

Хари не беше конструирал изобретението си с мисъл за естетичност. Беше грозно, ръчна изработка, прототип на чудо, осветено със стерилната светлина на операционна зала. Апаратурата беше набързо съоръжена колекция от тръбички и жици, медни вани, клапани и помпи. В средата на механизма беше най-отговорният елемент на екипировката, медна капсула с формата на саркофаг, съединена към охлаждащите камери. Даниел беше вътре.

Извън лабораторията Хари имаше репутацията на разсеян професор. Но в лабораторията си, в неговото царство, той целият беше вгълбен в работата си човек. Почти беше успял да забрави, че най-добрият му приятел беше вътре в неговото устройство, първият човек — опитно свинче, в неизпитания процес. Хари беше капитан на кораб, двамата асистенти инстинктивно схващаха командите му.

— Вдигни вътре до двайсет.

— Да, сър! — Асистентът постепенно намали температурата в камерата. — Трябва да следим за фаза три.

— Спри импулса — заповяда Хари. — Отрицателен разчет.

Имаше високо свистене от изтегляния поток, когато температурата в капсулата започна да спада рязко. Всяка активност в тялото на Даниел се забавяше, както се забавя кола по инерция до спирането си. Пулсът и сърцето му спадаха, кръвта му в застои се вцепеняваше във вените. Разумът му се отделяше от настоящето и се разтапяше във времето назад.

Видя се на единадесет години, играеше край фара в Пойнт Рейс, бягаше и скачаше като младо жребче, Хелън беше отстрани. Почти можеше да чуе пляска на вълните и да усети солените пръски във въздуха. Двамата с Хелън винаги играеха до основите на фара, това беше любимото им място в целия свят. Беше мястото, където планираха да живеят един ден, в къщата на пазача на фара, стърчаща на скалите. Сега това съществуваше само в мечтите му.

Гласът на Хари звучеше отдалечено, много отдалечено и глухо.

— Двадесет. Постигнахме ли ги?

— Точно — отговори асистентът му. — Фаза четири на намалена мощност. Достигнахме го.

Друг спомен се появи в съзнанието на Даниел. Беше по-голям... Хелън — също; беше през 1927, в деня на връчването на дипломите. Спомни си, че беше тичал при нея, намери я сред тълпа студенти и я обгърна с ръцете си. Вдигна я във въздуха и я завъртя. Тя се смееше. Той чуваше смеха ѝ...

— ... намали налягането — каза Хари. — Сърдечен пулс?

— Добре изглежда, добре изглежда. Затвори вентилите. Показанието на нивото?

Облак пара задуха от вентилите и температурата в капсулата се понижи. Кръвта във вените беше гъста и последният спомен беше неясен, размазан като избеляла снимка в стар албум.

Той и Хелън лежаха един до друг на одеяло в полето, наоколо разхвърляни остатъци от храна. Даниел се повдигна на лакът и я целуна. Помнеше този ден като че ли беше вчера. Сякаш още чувстваше топлия вятър по лицето си, аромата на полските цветя и парфюма ѝ.

— На четиринадесет — каза Хари — натисни клапана!

— Стрелката на шест... стрелката на шест и пронизителен вой на машинарията.

— В черната зона сме — каза асистентът на Хари.

— Запиши час и дата! — нареди Хари.

— Добре, това е... това е история!

Още един порив на струята и скрипене на машинарията, която работеше на пълна пара.

Много ясно под грохота на екипировката, Даниел чу Хелън да говори.

— Обичам те! — каза тя.

Даниел понечи да отговори, но устните му не помръднаха, устата му беше като споена. Горещи вълни го заляха, докато се опитваше да заговори. После голяма черна вълна студено време го заля и всичко беше безмълвна тъмнина и студ като в гроб.

ЧАСТ ВТОРА

ОСМА ГЛАВА

Никога преди през своите единадесет години на съществуване на земята, Нат не беше присъствал на погребение. Откри, че процесът е интересен и малко мистифициран. Починалият, мистър Карлин, учител в колежа на Нат-младши, беше умрял преди няколко дни и цялото училищно тяло, ученици, учители и персонал в средното училище Сан Мако, беше излязло да присъства на последните церемонии.

Директорката на училището, мисис Роуз, хлипаше през време на службата, почти удавяйки думите на свещеника, който говореше докато спускаха ковчега бавно в гроба.

Нат се чувстваше така сякаш безпокои скръбта ѝ и гледаше настрани, гледаше в небето и се зарадва, когато един експериментален летателен апарат Х-29 от местната въздушна база прошари напъряко небето.

Х-29 беше един от най-странно изглеждащите самолети във Военновъздушните сили на САЩ през деветдесетте години. Крилете на Х-29 бяха напред... като бяха насочени напред, изглеждаше, че лети назад... а цялата мощна машина беше под контрола на компютър, пилотът повече или по-малко беше придружител. Казваха, че ако компютърът се повреди, Х-29 ще падне право надолу, което правеше по-въълнуващи нещата за мъжа в кабината.

Самолетът беше отлетял за секунди, но погребението се влачеше и Нат си мислеше, че никога няма да свърши. Прекара остатъка от службата в наблюдаване на едно момиче от класа, Алис... Нат си падаше по нея, но би умрял ако тя разбереше. Тя сякаш не подозираше, че той съществува.

Междувременно погребението свърши и вместо да върнат учениците за довършване на часовете в училище, ги освободиха.

Нат и най-добрият му приятел Феликс докараха велосипедите до къщата на Нат и се изкатериха в тяхната къщичка в клоните на едно дърво. Двете момчета бяха любители на консервираната храна и пазеха малък запас от бонбони и кекс в къщичката, тяхната крепост. Те двамата избраха бонбони „Стюардеса Туинкис“ и ги разопаковаха с

благоговение, като любители на вино, които опитват рядък сорт от известна изба.

Двамата имаха различна тактика в яденето. Нат се впускаше стремглаво напред в атаката си, Феликс беше по-изтънчен.

Нат изяде бонбона по нормален начин. Феликс имаше малък ритуал, който стриктно изпълняваше. Първо всмукваше сладкия крем, после го пукваше, намушваше го на палена си и обираше нервно ъглите.

— Какво ще правиш? — попита Нат след известно време.

— Нищо. Трябва да ходя утре на зъболекар.

— О-о, момче.

Феликс се сепна:

— Кажи.

— Искаш ли да се храниш довечера у нас? — попита Нат.

— Неее.

— Не те упреквам.

Майката на Нат, Клер, не беше добра в кухненските си уменията и Нат очакваше часа на вечерята почти като нещо ужасно. Когато накрая часът настъпи и Феликс си беше отишъл вкъщи, Нат, примирен, че ще яде нещо, което не можеше да преглъща, зае мястото си на масата, срещу техния гост за вечеря.

Джон беше особен приятел на майка му, голям като мечка, с гъста брада и усмихнати очи. Той беше по-добър в уменията да прикрие неразположението си към кулинарните умения на Клер, отколкото Нат.

— Добре ли е? — попита Клер, наблюдавайки Джон.

Клер беше в трийсетте. Беше симпатична, не бляскава и зашеметяваща, просто симпатична. Беше направила всичко според възможностите си да подреди скромния си дом удобно, но талантите ѝ не достигаха до кухнята.

— Хм — каза Джон.

— Нат?

— Велико — каза Нат без ентузиазъм.

Клер се усмихна:

— Добре ще е. Сготвих го специално, по свръхсекретен начин, точно за вас. Цената му е бог знае колко по-голяма.

Нат погледна майка си за момент и от изражението му беше ясно, че се чуди дали майка му не е загубила съвсем ума си.

— Хубаво — каза тя — не ми вярвайте!

Джон остави вилицата си:

— Кога започва летния ти лагер, Нат?

— След две седмици. Това е лагер на момчетата скаути.

Джон се усмихна:

— Помня лагера... помня моя съветник, че носеше бързата помощ. Тази голяма, бяла кутия, с голям червен кръст, начина по който се затваряше... със силно изщракване... Ето защо исках да стана доктор. Това щракване.

— Станал си доктор заради щракването на кутията с материалите за бърза медицинска помощ? — попита Клер.

— Точно така.

— Наистина е странно. Не мислиш ли, че това наистина е странно, Нат?

— Не — каза Нат — не е странно.

— Очакваш ли с нетърпение заминаването? — попита Джон.

Нат сви рамене:

— Така е.

— Получи ли си вече униформата?

— Ооо — каза Клер — това е докачлива тема.

— Не още. — Нат се обърна и погледна в упор неодобрително майка си.

— Обещах, следващата седмица най-късно. Той си мисли, че от неговата мярка ще се продадат всички униформи. Всъщност ще бъде страхотен!

Точно в този момент болният въпрос за униформата на скаут не беше в ума на Нат. Той мислеше повече за погребението, на което беше присъствал този ден.

— Мисис Роуз не можеше да спре да плаче. Каза, че е добре, но продължи да плаче сякаш не можеше да спре... Аз не плаках. Не познавах мистър Карлин. Щеше да ми преподава следващата година.

Клер и Джон си размениха по един бърз поглед. Беше очевидно, че Нат е смутен, може би разстроен, превъзможваше събитията през деня, опитваше се да си обясни това, което беше наблюдавал.

Клер поглади сина си по косата:

— Мистър Карлин беше наистина стар. Беше учител от дълго време.

— Какво става, когато умреш? — попита Нат безцеремонно.

— Ами... — Клер се замисли за момент. — Състоянието е като че ли си заспал. Много е умиротворено. Почти като сън.

— Феликс каза, че изгниваш.

— Да... въ... — Клер хвърли умоляващ поглед към Джон, молейки го за съдействие. Въпросът беше по-близо до неговата специалност.

Джон си прочисти гърлото:

— Виж, Нат, това, което се случва с тялото е, че то отново става част от земята. Това помага на дърветата да растат, а дърветата помагат на хората да живеят... и така, по някакъв начин ти никога истински не умираш.

Нат помисли върху това и изглеждаше удовлетворен. Той започна отново да чопли храната си.

В края на храненето Клер изпрати Джон до вратата. Тя се радваше, че той се е отбил за вечеря, но също се радваше, че си отива рано. Беше много уморена и това личеше по очите ѝ.

— Добра компания си — каза тя.

— Каза тя, прозявайки се — допълни Джон.

— Не се прозявам.

— Беше близо до прозявка.

Клер се прозя и се засмя едновременно.

— Извини ме за вечерята. Все изгарям нещата.

— Не, не, не беше наистина изгоряло. Беше точно добре направено. Фактически беше драматично добре, сготвено.

Клер се засмя отново. Тя беше свикнала да се шегуват с нейното готвене и отдавна това беше престанало да я притеснява.

— Хайде пак да вечеряме заедно — каза Джон.

— По всяко време. Винаги можем да запазим някъде маса... Знам специалитета „мейтър дьо“.

— Добре е да имаш приятели на отговорно място — обърна се той към улицата. — Ще се видим в болницата.

Когато Клер оправяше завивките на Нат за през нощта, усети, че той все още е леко разтревожен. Тя положи всички усилия да го успокои.

— Ти... си умно, хубаво, здраво дете. С чудесни идеи и мечти и дълъг, дълъг живот пред теб... И както добре знаеш, аз никъде няма да отида.

— Добре — каза той с много тих глас.

— И чуй, ако някога се чувстваш смутен или нещо подобно, казвай ми. Разбра ли?

— Тъхъ.

— Обещай ми!

— Обещавам — каза Нат.

Клер приглади одеялото на леглото, после се наведе и целуна нежно сина си по челото.

— А ние ще отидем на авиодемонстрацията през почивния ден, нали така?

По стените в стаята на Нат имаше афиши. Модели на самолети и книги по авиация заемаха много място в стаята.

— Добре... знаеш ли, може да поканиш Джон. Ако ти се иска.

Клер се развълнува от опита на сина ѝ да въведе мъж в нейния живот:

— Може би ще го поканя. Лека нощ!

— Лека нощ, мамо. — Нат се надигна на лакътя си. И знаеш ли какво още?

Клер се спря на вратата.

— Какво?

— Този път яденето не беше твърде много изгорено.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Феликс имаше по-голям брат, Стивън, и като повечето по-стари братя Стивън беше кошмарът, който будеше Феликс посред ноц. Беше по голям и по-силен, разбира се, считаше се за изключително хладен характер, главно защото беше на осемнадесет години и беше в службите на Въздушните сили. Веднъж седмично се обличаше в униформата си, отиваше в авиобазата и беше командван в повечето случаи от хора, които принадлежаха към Военно въздушните сили. От гледна точка на Нат и Феликс, Стивън стоеше на най-високия връх на военния Олимп.

Стивън имаше сега изключителни права, защото родителите на Феликс бяха отишли до Лае Вегас за нещо като втори меден месец и Стивън трябваше да се грижи за къщата. Стивън имаше още задължения и към Военно въздушните служби през деня, така че вместо да закара направо Феликс вкъщи от зъболекаря (Нат беше с него главно за морална подкрепа), подкараха към авиобазата. Стивън, разбира се, пренебрегна пасажерите си и не им каза за леко изменения маршрут.

Стивън караше своя стар Додж извън базата и спря близо до грамаден склад. Една военна част работеше в склада. Четири гигантски промишлени камиона с тътен влизаха и излизаха от сградата, а мъжете в маслиненосиви работни дрехи бяха заети да товарят касети на каросериите на камионите. Електрокари с подежни вилици бръмчаха между бъркотията от струпани кутии върху палетни платформи.

— Хей — каза Феликс — какво става? Какво е това? — речта му беше малко неясна, изкривена, защото в устата му имаше памук от зъболекаря.

— Нарича се паркиране — каза Стивън, докато внимателно наместваше колата си между белите маркировъчни линии.

— Мислех, че ни водиш вкъщи.

— Млъквай, глезльо, — отговори грубо Стивън. — Ще оставя нещо. За разлика от теб аз имам отговорности.

— Мама каза, че ще ни закараш вкъщи. Направо вкъщи.

— Знаеш Феликс, че това е друга работа. Мама и татко са в Лас Вегас, а аз не съм. — Той измъкна свитък служебни документи от шкафчето отстрани на командното табло и се обърна към момчетата на задната седалка, като ги гледаше с неприязън.

— Ако се помръднете от колата...

— Да?

— Ако се мръднете от колата, то един ден... може и след 10 години... когато най-малко ще го очаквате и няма да сте бдителни... аз ще ви пусна отровна змия в леглото. — Той посочи Нат. — Същото важи и за теб.

Стивън излезе от колата и тръгна бързо към склада, а Нат и Феликс го гледаха как върви.

— Хубаво момче — каза Нат.

— Принц — каза Феликс.

Стивън измарширува до най-близкия офицер, капитан, поздрави по военному и подаде документите:

— Допълнителните работни заповеди, сър. Както бяхте изискали, сър.

Капитанът огледа документите малко по-дълго от половин секунда. Точно в този момент не искаше никакви допълнителни работни заповеди. Имаше си доста много работа и без тях. Така, придържайки се към добрите военни традиции, той прехвърли отговорността на по-нисшия чин.

— Иди и виж лейтенант Чърч — каза той като връчи обратно документите. — Той е в канцеларията отзад.

— Да, сър — каза Стивън като козирува бързо.

Лейтенант Чърч беше на телефона и продължи да говори много дълго време. Когато накрая свърши с телефона, придържайки се не по-малко към военната традиция, той каза на Стивън, че е дошъл не където трябва.

— Ти търсиш сержант Самуел. Той е в ремаркетото отвън, отпред на товарителницата.

Стивън като добър войник направи точно каквото му беше казано.

Феликс и Нат гледаха напрегнато цифровия часовник на командното табло в колата на Стивън. Показваше 11 часа и 45 минути.

— Минаха 26 минути — каза Нат.

— Двадесет и седем минути и 15 секунди — провлече напевно Феликс. — Шестнадесет секунди... седемнадесет секунди... осемнадесет секунди...

Изведнъж на Нат му дойде на ум:

— Хайде да се преструваме на умрели.

— Добре.

Двете момчета се отпуснаха назад в седалката, приемайки вид на умрели от предполагаема внезапна и жестока смърт, ококорили очи и провесили езици от устата. Беше шега за не повече от пет секунди.

— Уморително е — каза Нат.

Складът изглеждаше далече по-примамлив. Момчетата блуждаеха в тъмното и безпорядъка. Имаше цели тонове военни принадлежности, боклуци, които са се трупали през десетилетия: бюра, картотеки, машинария, легла, шкафчета за дрехи. Движещата се работна група просто си вършеше работата отделно от тях и беше все още в отдалечения край на склада, далеч от Нат и Феликс. Обширната сграда изглежда се простираше без край в здрача.

— Оу — каза Нат с уважение — това място е голямо.

— Ще изтичаш ли до края?

— Тъхъ.

Двете момчета се затичаха, стремяха се да стигнат стената, далече навътре в склада, стъпките им ехтяха в тъмнината.

Спринтът свърши без победител, малко или повече, но нито едно от момчетата наистина не го беше грижа за излизане от склада. Бяха тичали стотици пъти по време на, дружбата им и бяха открили следното: понякога печелеше Нат, друг път беше победител Феликс.

Теренът в най-задната част на склада беше фантастичен... един лабиринт от прашни кутии и бали. Едно изобилие от промишлени вехтории.

Феликс разглеждаше отблизо един варел. Беше омотан с електрически жици.

— Ау! Бомба!

Двете момчета знаеха, че не беше истинска бомба.

— Да! — каза Нат. — Ние трябва да я обезвредим!

— Правилно! — Феликс погледна бъркотията от жици. — Срежи синята жица.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

Нат като на пантомима изигра отрязване на жицата като с пръсти изобрази ножица. Изведнъж очите му се разшириха от ужас.

— Ду...ум! — извика той, хвърляйки се назад като изобразяваше отхвърляне от експлозията. Той се метна на пода, като се гърчеше и вършееше с ръце. — Помощ! Аз горя!

— Ще те изгася! — Феликс извади консервна кутия с канап от джоба си, праметна през рамо връвта като ремък и започна да пуфка, изобразявайки струя на пожарникарски маркуч, който облива цялото тяло на Нат.

Но изведнъж Нат престана да играе. Той гледаше в отдалечените мрачни дълбини на склада.

— Хей, човече... лошо ли обгоря? — попита Феликс.

— Какво е онова нещо? — Нат стана на крака и посочи.

Загнездена в дъното на склада стоеше капсула, капсулата на Хари. Тя беше ръждясала и покрита с пластове прах и паяжина, под нея имаше дебело покритие от сажди. Беше огъната от удар и изподраскана, но имаше в нея нещо завладяващо вниманието.

Нат нямаше идея какво беше това, но беше привлечен, хипнотизиран от причудливия предмет.

— Мисля, че е част от подводница — каза Феликс с авторитетен вид.

— Във Военновъздушните сили?

— Ето защо е тук. Решили са, че не им е нужна, затова са я захвърлили тук.

— Така става.

Те се върнаха внимателно около капсулата, вниквайки в плетеницата от тръби и клапани, които бяха закрепени към капсулата. Нат изтри мръсотията от един измерителен уред.

— Стрелката показва... 65.

— 65... какво?

— Не знам.

— Обзалагам се, че е 65 стъпки. Дълбочина на перископа. Готови за вдигане на перископа.

Нат веднага се включи в играта. Завъртя една от клапите.

— Роджър! Перископът горе!

Феликс се покачи отгоре на капсулата, подобно капитан на мостик.

— О, не. Имаме теч!

— Тревога! — извика Нат. Той опипа една голяма ръчка и дръпна, започна да върти ръчката, после още и още. Изведнъж капсулата започна да фъщи, тихо в началото, но когато охладителят се отдели нивото на шума се увеличи. Двете деца се спогледаха и пребледняха.

— Хей...

Горната секция на устройството се измести внезапно като отхвърли Феликс на мръсния под. Въздухът около апаратурата изведнъж стана мразовит и Нат потрепера в якето си.

— Нат — каза Феликс, — мисля, че е по-добре...

— Да погледнем по-отблизо.

— Да!

Двете момчета се мъчеха да вдигнат капака на устройството, пантите изскърцаха и металът прозвъня, ръждата се пропука и изрони.

Вътре в механизма беше точно толкова интересно колкото отвън. Вътрешността беше блестяща мед, отлята абсолютно точно към леден сиво-сив пластмасов сак. Студен въздух повя мощно от капсулата. Феликс се протегна и заопипва вътрешността на капсулата.

— Внимателно... — предупреди Нат.

Феликс забърса с пръсти капака на една чанта. — Студена е... — каза той. Напипа цип от едната страна на чантата и го дръпна, като го отвори се откри платнено покривало, цифров код беше щампован на външния край. Нат изглеждаше нервен.

Феликс бързо развърза отгоре втората торба и я скъса като дърпаше силно. След малко усилие той отдели достатъчно материал, за да се разкрие глава на човек. Имаше парче сребърно фолио над очите му и запушалки в ушите. Това беше Даниел.

Нат и Феликс отвориха уста, а очите им се разшириха като чинии.

— Ай...! — издаде нечленоразделен звук Феликс.

Макар да съществуваше безусловен интерес към мъртвите у единадесетгодишните момчета, странният, причудлив и деформиран

вид на Даниел следваше да се счита за най-опасния момент в късия живот на Нат и Феликс.

Нат успя да накара гласа си да говори:

— Мисля, че той е... умрял.

— Не знам. Наистина ужасно!

— Сигурен съм, че е умрял — каза категорично Нат.

В този момент гръдният кош на Даниел помръдна, за да си поеме дъх, едно дълбоко вдишване. Ръката му рязко се вдигна и сграбчи Нат в ледена хватка.

Всичко сякаш се случи изведнъж. Двете момчета изпищяха и Феликс падна на пода, памукът от устата му излетя като ватен снаряд. Нат викаше и се бореше да се освободи от ръката на чудовището. Феликс скочи на крака и хвана Нат като се опитваше да го отдели от капсулата. Нат се изхлузи от якето си, оставяйки го в ледената хватка на Даниел. Двете момчета изтичаха извън склада и се хвърлиха на задната седалка на колата.

Стивън се мушна зад кормилото миг по-късно:

— Е, не беше толкова дълго, нали?

Феликс почти се мяташе сред стените на колата:

— Стивън, влязохме вътре! Там беше онова нещо! — Той бръщолевеше почти несвързано и едва ли имаше нещо друго, което да раздразни повече брат му. — Едно голямо метално нещо, което се отвори, и вътре имаше умрял човек и той сграбчи Нат и все още е там вътре!

Стивън запали мотора.

— Слушай. Я млъквай’.

— Стивън, — каза Нат обезумял. — Кълна се. Той наистина беше замразен! И ме сграбчи и ми взе якето. Той все още го държи. Там вътре, посочи склада.

— Ей, ако аз бях замразен щях ли да ти взема якето? Вие и двамата сте ненормални. Знаете ли това?

— Истина беше — настояваше Феликс.

— Мирувай. Сега аз командвам в колата. Аз съм босът! И босът казва да млъкнете. Някакви въпроси?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Нямаше въпроси от Нат и Феликс.

— Добре — каза Стивън.

Вечерята и тази вечер беше, както обикновено, стотвена към добрата страна на спектъра на прегаряне, но нито Феликс нито Нат забелязаха какво ядоха. Първоначалният ужас от тяхното преживяване беше отминал и беше заместен от неизмеримо любопитство и чувство на удовлетворение, че бяха на косъм от опасността и бяха избягали недосегнати, без дракотина. Нат се чудеше дали ще има кошмари тази нощ от умрелия човек.

Клер беше скептично настроена, точно по начина, по който се предполагаше, че ще бъде една майка, но тя не можеше да освободи Нат и Феликс от манията им за замразения човек.

— Сигурни ли сте, че тази история не е най-хитрото извинение, че сте загубили якето? — попита тя, а очите ѝ се вглеждаха в очите на Нат, за да видят истината.

Нат трябваше да се съгласи:

— Да, би било чудесно извинение, но това е истината. Замразеният човек беше там.

— Аз също го видях, мисис Купър — каза Феликс. — Аз също го видях. Бях там също.

— Добре, сигурна съм, че този джентълмен си има причина да е там. От друга страна името ти и адреса ти са в якето... ако някой го намери може да го върне. Подай граха, Феликс, моля те!

Разбира се Клер мислеше за случилото се, че момчетата са жертва на своето собствено разгорещено въображение. Може би те наистина си вярваха, че бяха видели нещо странно в базата, но Клер бе убедена с убеждението на възрастните, че не са видели нищо.

В часовете след като го бяха открили, Даниел бавно, но сигурно, се съживи. Температурата на тялото му се покачваше и клетките му бяха започнали да се разтопяват. Той знаеше, че е жив... всеки мускул,

сухожилие и орган в тялото му бяха обхванати от болка... но това беше всичко, което знаеше. Конвулсии разтърсваха вътрешностите му, като изпращаха тъпи болки из тялото и той отвори уста да извика, но не излезе нито звук.

Олюлявайки се, той хвана страничния ръб на медната капсула и изрита платнените покривала, в които беше обвит в продължение на толкова много години. Мозъкът му пращаше импулси към крайниците, но сякаш имаше затруднения по линията, нарежданията не минаваха ясно и еднозначно. Когато се опита да изскочи от капсулата, той загуби равновесие и полетя към пода, където се просна гол и треперещ.

Дишането му беше трудно и мъчително, за момент дори помисли, че няма да има сили да стане. Бавно, избутвайки се с ръце, той се надигна, като се опираше по стената на капсулата, успя да стане, несигурно застана на краката си.

Намери якето на Нат и с огромно усилие успя да прикрие голотата си, като си го завърза около кръста. После тръгна, спъваше се в бъркотията от сандъци и варели. Придвижваше се само с инчове. Очите му бързо се възстановяваха. Свикна с мрака, огледа се. Беше ужасен.

През мъглявата неяснота, неразбория от спомени, изплува една ясна мисъл: „Хари! Трябва да открия Хари!“

Първо, отвореният прозорец в стената на склада изглеждаше недостижим като Еверест, но Даниел знаеше, че трябва да се изкачи до него и да избяга. Запъхтян, той натрупа една камара от палети, хвана перваза на прозореца и се измъкна в хладния нощен въздух. Повися за момент и се пусна на бетонната площадка отвън на склада.

Даниел постоя приведен на настилката за известно време, ниско стенание се отрони от устата му. Той трепереше в тъмнината и гледаше втренчено нощното небе.

Вървеше и се препъваше през авиобазата, излезе от чисто военната част на комплекса и започна да блуждае из района на общежитията. На лунната светлина той можа да разпознае развяно от вятъра пране, опнато да се суши на въже. Като се приближи Даниел видя, че между чаршафите и кърпите за лице има дрехи, но само една бяла риза от женска униформа и зелени спортни гащета. Бързо ги откачи от въжето и ги облече, но запази якето, защото не искаше да

оставя следи от пребиваването си тук. После се отдалечи, вървейки без цел в нощта.

Беше на магистралата, ужасен и смутен от оживения трафик, който ревеше край него. Колите бяха лъскави и издължено пригладени, камионите-гиганти... те не приличаха на това, което беше виждал. Откъде ли са дошли? Бяха ли тези хипопотами — опитни образци на някои други секретни проекти, които се разработват в отдалечените части на Калифорния? Но бяха толкова много, твърде много, за да се пазят в тайна.

Умът му беше объркан, а той стъпваше тежко по магистралата, устремен към светлините на хоризонта. Гроздът от светлини беше супермаркетът на Ралф, едно езеро от светлини в тъмната нощ. На паркинга имаше телефонна кабина... една странна, високотехнична на вид измишльотина.

Даниел взе слушалката и я откачи от вилката, огледа озадачен предния панел на апарата, където трябваше да е въртящата се шайба имаше дванадесет бутона. За момент той просто не беше в състояние да направи нещо толкова обикновено, да се обади по телефона. После с облекчение откри, че „0“ все още те свързва с централа.

— Девет-три-осем, мога ли да ви помогна?

Даниел отвори уста да отговори, но единственият звук, който можа да издаде, беше сподавено, неуверено шептене.

— Мога ли да ви помогна?

— Аз... а...х...ъх...

— Ало? — по начина на говорене се виждаше, че телефонистката не е в настроение да си губи времето.

Даниел изръмжа и се прокашля, за да прочисти гърлото си. Накрая беше в състояние да насили въздуха през ларинкса, гласът му беше несигурен и мутиращ като на тийнейджър.

— Ало? — успя да промълви той.

— Сър, — каза операторката остро — аз едвам ви чувам. Спешен случай ли е?

Дяволски вярно е, че е спешен случай, мислеше Даниел:

— Д-да; м-м-моля.

От дълбините на размътения си мозък той успя да измъкне телефонния номер на Хари.

— Ричмънд... тттри — чччетири — дддве.

Усилието, необходимо да изрече тези три, четири думи почти изразходи всичките му сили.

— Извинете ме? — каза бързо телефонистката.

„Моля, — мислеше Даниел — не ме карайте да го кажа отново.“

— Не чух номера, сър.

Даниел напълни гърдите си.

— Ричмънд... три... четири... две.

За своя изненада откри, че необходимото усилие да говори не беше толкова грандиозно както предния път.

Телефонистката се колебаеше:

— Връзката е Ричмънд?

— Дда.

— После три — четири — две?

— Да.

— Седем — четири — три — четири — две?

— Да — промълви Даниел. — Хари Финли, мммоля, моля...

— Сър, — каза телефонистката — липсват ви две цифри...

— Две цифри...?

— Да. Нужни са седем цифри. Вие ми давате само пет. Нужни са ви седем.

— Но...

— Моля, проверете номера и изберете отново — каза телефонистката като че ли не беше вече човек, а машина или компютър. После затвори.

Даниел въздъхна тежко и се огледа. Над паркинга на Ралф имаше дълъг лозунг. Даниел се загледа в него за момент, без да е в състояние да повярва на очите си: „Въздушно шоу представление «Крилете на свободата»... 1992“

Вълна на ужас го заля, сълзи бликнаха от очите му:

— Ооо... братко... — промълви той.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Малко след изгрева Даниел се запрепва по пътя, водещ към базата, като се насочи направо към павилиона на охраната на главния вход. Деветнадесетгодишният редник на поста беше прекарал дълга отегчителна нощ в бдение и точно сега не желаше да има усложнения, точно сега, когато неговата смяна трябваше най-накрая да се появи.

Той гледаше в упор очевидно побъркания образ, който се клатушкаше към него и тихо отвори капака на кобура си. Никога не беше стрелял от гняв... и не беше всъщност сигурен, че може да стреля, ако му се наложи... но беше добре се да знае, че е готов.

Даниел се опита да игнорира войника и се запъти към вратата с вид, на човек, който има абсолютното право да влиза.

— Чакай! — каза охраната. — Спри точно там! Разбра ли?

— Търся мой приятел. Той живее тук на квартира.

— Добре, сър. Кажете ми името му. Ще го повикам. Той трябва да излезе до тук, за да ви въведе. Ясно ли е?

Веднъж в годината всеки войник, пребиваващ на базата, беше длъжен да присъства на семинар по обноски и начини за държане с цивилни лица... винаги им беше внушавано, че следва да се държат робски любезно към онези, които не са в униформа, дори към ненормални, бездомни хора като този тип, който стоеше лице в лице пред него.

— Тттова е добре...

— Как му е името...?

— Хари Финли — каза Даниел.

— Добре. — Охраняващият извади книга с имената на работещите в базата и я прелисти. — Да видим... Фармър, Фаръл, Финлитър, Финман. Съжалявам. Няма Финли. Тъ... никой от настанените тук не носи това име, сър.

Даниел затвори за момент очи. Къде беше Хари? Това започваше да става кошмарен сън, който никога няма да свърши.

— Тттогава... трябва да говоря с друг, някой... на служба.

— Ами... кажете за какво точно?

— Това е... засекретено.

Младежът кимна. Разбира се, че е секретно. Офицерите винаги имат някаква секретна информация.

— Да... съжалявам, сър. Но няма начин да ви пусна вътре. По никакъв начин, по дяволите, сър.

Даниел кимна и се приближи:

— Знам... знам как ви изглеждам, но имайте доверие в мен. Моля.

— Съжалявам, сър. Ще ви помоля да напуснете този район, сър. Пребивавате на територия, която е собственост на правителството.

Даниел въздъхна, кимна и като даваше вид, че ще си тръгне по пътя, внезапно сграбчи момчето отпред за ризата и го бутна назад срещу стената на охранителния пункт.

— Ей, ти, ненормален! — Въобще не му дойде на ум да вади пистолета, беше твърде изненадан от внезапното и неочаквано развитие на събитията.

— Името ми е... лейтенант... Даниел Маккормик. 241988539. Знам, че... ти си добро момче. Но ако не ме пуснеш вътре... сега... ще се погрижа... да си останеш редник... до края... на военната ти кариера.

Имаше нещо в накъсания говор на Даниел и в погледа му, което накара редника да мисли, че Даниел казва истината. Вместо лудост, в очите на Даниел той видя един нормален човек.

Младият войник беше чувал слухове из базата за съществуването на секретни опитни съоръжения, експерименти по психологически военновременни умения, за оживяване и други подобни неща. Може би този „лейтенант“ беше жертва на някой див експеримент, който се провалил.

— Ще извикам дежурния офицер — каза момчето. — Но това е всичко.

— Благодаря. — Даниел си позволи най-слабичък лъч на надежда. Не беше много, но беше начало, стъпка в правилната посока.

Капитан Уилкокс беше само няколко години по-възрастен от редника на вратата и за момент Даниел се разочарова. Изглеждаше, че те приемат на служба само деца в тези времена. После се сети, че и той

самият не беше много по-стар от младия капитан... Но само се чувстваше много по-стар.

Капитан Уилкокс беше сериозен и трезв, слушаше внимателно странната история на Даниел и през цялото време си водеше бележки в един тефтер.

— Знам, че може да ви звучи много, странно... — каза Даниел нервно. Той сгъна отново якето, което лежеше в скута му.

— Ъхъ... — намръщи се Уилкокс на бележките си. — Нека само да изясним някои моменти... Сега, казвате, че този проект е заведен като проект Б, така ли е?

— Така е.

— А Б означава... Буфорд.

Даниел кимна.

— Това било името на пилето.

— Пилето, което Хари Финли замрази първо, а после го съживи.

Даниел беше окуражен. Младият човек изглеждаше, че говори всичко това доста сериозно.

— Точно така.

Уилкокс си кимна сам:

— Разбирам. — Той добави един детайл към бележките си. — А вие се събудихте снощи.

— Точно така.

— Събудихте се снощи в онзи стар склад, който скоро ще ликвидираме.

Даниел започна да се смее.

— Звучи налудничаво, знам, но това е истината.

— Ами... малко е необичайно. Но това е изключително важно. Кой офицер беше командващ?

— Бойл. Полковник Дейвид Е. Бойл.

— Бойл — повтори Уилкокс — Дейвид Е. Полковник... — Той записа това внимателно.

— Ходих до мястото, където някога беше къщата на Хари... но сега на това място е супермаркета на Ралф.

— Така ли?

— Бях удивен.

— Представям си... Добре, не пазим тук архиви, които да обхващат чак 1939, но има група учени, които ще са във възторг да

чуют това, което казвате. А всичко това е свръхсекретна информация.

Даниел кимна.

— Точно така. Хари не казваше на никого подробности. Дори на хората, които работеха за него... — той се замисли за момент. — Е, имаше още една личност, която знаеше нещо за това.

— Аха — каза Уилкокс. — И знаеш ли нейното име?

— Нейното име. Тя умря...

— Оо, добре. Ще придвижа въпроса и ще извикам главния на Джи-2. Знаете как секретните служби обичат да се бъркат в тези неща.

— Това ще е чудесно.

Той реши, че е щастлив да бъде разпитан от този доверчив и разумен млад офицер. Даниел беше започнал да се чувства много по-добре, толкова добре всъщност, не би имал нищо против една цигара.

Имаше пакет с цигари на бюрото и докато Уилкокс набираше номера, той му го посочи.

— Ще възразите ли?

— Не. Почерпете се.

Даниел огледа цигарения пакет отблизо.

— Филтри? Вършат ли работа?

— Просто джунджурия — каза Уилкокс с разбираща усмивка.

Даниел запали цигарата с клечка кибрит и пое мощно, наслаждавайки се на дима. Беше познато, комфортно, частица от миналото.

Телефонната връзка беше осъществена и Уилкокс започна да говори.

— Да, Сем, това съм аз. Виж, при мен тук има един... един наистина интересен случай... — Уилкокс леко се завъртя в стола си на колелца, телефонът му беше в скута. Когато той се обърна, Даниел успя да види какво беше записал в тефтера. Нямахме никакви бележки, само драсканици, рисунки на пилета, ледени кубове и физиономии с ненормални очи.

Този човек се подиграваше с него, само беше протакал докато намери някой да отговори. И този някой трябваше да бъде от калибъра на Даниел, че да се справи с него.

— ... да, така Сем — продължи Уилкокс. — Аз наистина мисля, че ти трябва да дойдеш тук, да доведеш някой от хората си... пронто...

и да оправиш този много специален случай, ако разбираш какво искам да кажа...

Той се завъртя в стола и видя, че Даниел е избягал, единственото доказателство, че е бил тук, беше димящата цигара в пепелника.

Уилкокс се захили.

— Хей, Сем, край. Просто фалшива тревога...

Уилкокс окачи слушалката и поклати глава като се хилеше: „Такива ми ти офицери се срещат в Калифорния.“ Мълчаливо Уилкокс си писа отлична оценка по начини на държане с цивилни лица.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато Даниел вървеше с възможно най-бързо крачка, Нат и Феликс се бяха излегнали на пода, във всекидневната у Нат и не откъсваха очи от видеоиграта, която играеха.

— Мисля, че лъжеш — каза Нат, като умело работеше с бутоните за управление. На екрана на телевизионния монитор една дълга линия блокчета Тетрис се подреждаха гладко, точно на нужното им място.

— Кълна се. Зъболекарят каза, че не е виждал толкова много кариеси в една уста едновременно и иска да прати проба от слюнката ми в Университета във Вашингтон.

Звънецът на вратата иззвъня и Нат изостави компютъра, за да отиде до вратата:

— Не го вярвам.

— Защо ще го измислям?

Нат отвори предната врата на къщата. Даниел стоеше там и гледаше отчаяно като лунатик във филм на ужасите, косата му беше разчорлена, очите — диви, безразсъдни. Той държеше якето на Нат и го мушна под носа на момчето като му показваше надписа.

— Ти ли си Нат Купър? — попита Даниел.

За секунда или две Нат беше в състояние само да гледа. Той се почувства отмалял и сякаш гуменките му бяха пуснали корени дълбоко в земята, и го заковаха на място. Очите му се разшириха и изведнъж той скочи право нагоре във въздуха като махаше диво с ръце.

— Това е умрелият човек! — Той мина с викове покрай Феликс и профуча през къщата като снаряд.

За части от секундата Феликс разбра какво става. Скочи на крака и последва приятеля си като крещеше, доколкото позволяваха белите му дробове.

Даниел беше точно по петите им.

— Не съм умрял човек — протестираше той и преследваше двете момчета през къщата.

Нат и Феликс изскочиха от задната врата на къщата и се затичаха, викайки през ливадата. Тичаха обезумели към къщицката на

дървото. Закатериха се нагоре по подвижната стълба, като че ли от това зависеше живота им, а паянтовата малка конструкция беше неразрушима крепост, в която Даниел никога нямаше да може да влезе.

Нат измуча от ъгъла:

— Той ще ни убие!

Даниел се качи по стълбата и мушна главата си в колибата. Той беше притеснен колкото децата... а може би и повече. Те най-накрая се опомниха къде са и кое време беше.

— НЕ НИ УБИВАЙ! — извика Феликс.

— Моля! — крещеше Нат. Той се гърчеше на грубите дъски на къщичката, сякаш се опитваше да се промуши през старите дървени летви.

— НЯМА ДА ВИ УБИВАМ! — извика Даниел.

Феликс и Нат изглеждаха решително неубедени от уверенията, които им изказа лунатика с прегракнал глас.

— Няма да ви убивам! — каза Даниел, опитвайки се да модулира гласа си. — Ясно ли е?

Двете момчета бяха толкова ужасени, че не можеха да мръднат. Те просто наблюдаваха Даниел как се опитва да се самоуспокои. Той пое дълбоко дъх:

— Ясно ли е?

Двете момчета кимнаха. Ако се канеше да ги убие изглежда нямаше да го направи точно в този момент. Те имаха най-малко пет ценни минути още от живота си.

— Защо якето ти е у мен? — попита Даниел.

Нат и Феликс едновременно се оживиха, потоци от думи потекоха от тях.

— Отидохме до склада с брата на Феликс. Стивън...

— Моят брат е в резервите и ни остави в колата, а ние се отегчихме...

— ... играехме вътре и видяхме това нещо, което взехме за подводница...

— ... и ние влязохме вътре да го търсим, а видяхме това нещо и започнахме да се катерим по него...

— ... и ние ударихме нещо или още нещо и тогава капакът се отвори...

— ... което наистина беше глупост, да се качваме отгоре, а аз предполагам някак си...

— ... а Феликс падна отгоре и когато погледнахме вътре, там беше ти...

— ... кълна се, че всичко това беше грешка... това е всичко, просто една грешка...

— Вай, вай, вай! — каза Даниел, дигайки ръцете си нагоре, сякаш да се предпази от тази лавина от думи. — Добре. Почакайте за миг.

Прекъснати, и двете момчета спряха да говорят.

— Добре, — каза Даниел — само ти... — той посочи Нат. — Ти ми кажи какво се случи.

Нат си пое дълбоко дъх:

— Играехме си наоколо там, макар че не трябваше да сме там и видяхме онова голямо метално нещо и си представихме, че е миниподводница и я отворихме, а там беше ти. — Той се обърна към Феликс, за да потвърди. — Това е всичко, нали?

Феликс закима силно.

— Точно е.

Даниел изглеждаше дори повече объркан:

— И нямаше охрана? Нито доктори?

— Не, сър! Просто нахвърляни боклуци.

Даниел се опря в стената на къщичката на дървото, осмисляйки току-що получената информация.

— Боклуци? Само боклуци... Трябва да намеря Хари!

— Хари ли? — попита Феликс.

— Един мой приятел.

— Къде живее?

— Не знам... вече.

Нат имаше сигурното усещане, че умрелият човек беше загубил интерес да ги убива:

— Защо не го потърсите в телефонния указател?

Имаше пет фамилии Финли в указателя, но Хари не беше нито един от тях.

— Предполагам, че трябва да говоря с всичките — каза Даниел, като набра първия номер. — Ало, мадам, търся един джентълмен на

име Хари Финли. Някога живееше в областта и се надявах, че може да сте роднини... Добре. Ние... благодаря все пак.

Даниел пушна телефона, разстроен, че търсенето на неуловимия Хари не дава резултат. И двамата, Феликс и Нат, седяха на кухненската маса и наблюдаваха всяко негово движение.

— Вие, деца, много объркахте?

— Какво сме направили? — попита Феликс.

— Каша със засекретен военен експеримент.

Нат поклати глава, на лицето му имаше тържествено изражение.

— Не, сър. Това ни е за първи път. И моето име е Нат. Това е Феликс.

— Здравсти — каза Феликс.

— Здравсти — каза Даниел. Той се зачете в указателя и продължи да набира отново.

— Как се казваш? — попита Нат.

— Даниел — каза Даниел. — Ало, сър...?

Феликс разгледа необичайното облекло на Даниел, скъсаните спортни гащета и дамската блуза:

— Знаете ли, ако искате ще открадна дрехи от баща ми... родителите ми са във ваканция в Лас Вегас.

Даниел внезапно се отдръпна от телефона и гледаше объркано:

— Този човек току-що ми каза да оставя съобщение... и после той... изписука в ухото ми.

Нат грабна слушалката от ръката на Даниел.

— Здравсти, тук е Нат. Търся човек на име Хари Финли. Ако знаете как да го намеря, моля, обадете се на 992-4342. Благодаря! — той затвори. — Това е автоматичен телефонен секретар. Едно устройство.

Даниел го гледаше недоверчиво.

— Устройство? Устройство, което отговаря на повикване? Какво, по дяволите, се е случило в последните 50 години?

— Добре — каза Нат — ако искаш мога да ти покажа, но... ти наистина трябва да облечеш други дрехи.

— Да — съгласи се Феликс — знаеш ли, в това зелено и бяло ти изглеждаш като момиче скаут.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Първото място, където отидоха, беше библиотеката, защото Даниел искаше да получи представа за историята на последните пет десетилетия.

Нат и Феликс прегледаха някакви микрофилми от въртящия се статив и после ги нанизаха на прожекционен апарат. Почнаха с „Пърл Харбър“. Декларацията за Втората световна война не го удиви толкова много... тъмни облаци се бяха събрали над Америка през 1939. Защо иначе беше нужен Военновъздушния Корпус и това бързана да се разработи Б-25?

— Спечелихме тази война — каза Нат. — Но не беше лесно.

— Тази война — каза Даниел. — Колко войни сме водили?

— Ами, тази във Виетнам.

— „Пустинна буря“ — вметна Феликс.

— Панама...

— Гренада...

— Гренада? — попита Даниел. — Как се случи това?

— Не знам точно — каза Нат.

Даниел беше облечен в обикновени сини джинси и работна риза, принадлежащи на бащата на Феликс. Така той не изглеждаше вече по оня странен начин, но все още имаше да научи много за новия свят, в който се бе озовал.

— Как се управлява това?

Нат му показва управлението на прожекционния апарат за микрофилми.

— Натискаш тези бутони, разбра ли? — Шестмесечни кадри от новините се експонираха бързо на екрана. — Можеш да вървиш напред и назад. Лесно е. Използвах го да си напиша доклада по история.

Даниел натисна пренавиващия бутон и превъртя назад кадри от 1941, 1940 и 1939 година.

— Впрочем ти с каква работа се занимаваше? — попита Нат. — Професия?

Даниел дори не откъсна очи от екрана.

— Летец изпитател.

Думите развълнуваха Нат и Феликс. Те отстъпиха назад от него, един вид израз на уважение, с отворена уста. После почнаха да си шепнат възбудено.

— Феликс! Боже мой!

— Той е летец.

— Намерихме летец.

— О, боже мой!

— Това е най-ценното нещо на всички времена — каза с ентузиазъм Нат. — Не мога да повярвам колко сме късметлии!

Но нещо се мерна в полезрението на Феликс. Той потупа приятеля си по рамото:

— Нат...

— Какво?

— Виж.

Нат се обърна. Алис, любовта на неговия живот, влизаше в библиотеката, под мишница носеше две книги. Нат изведнъж щеше да припадне от страх. От всички други хора на земята само Феликс знаеше дълбоката, тъмна тайна на Нат за неговата огромна, но скрита любов към прекрасната Алис.

— Вижда ме в библиотеката през лятната ваканция — прошепна той панически на Феликс. — Ще помисли, че съм „читанка“.

— Нат... тя е също тук — каза Феликс многозначително.

— О, да, вярно е. Да.

Алис минаваше точно покрай тях.

— Здравсти! — каза тя.

— Здравсти — каза Нат ентузиазирано.

„Здравсти. Здравсти.“ Това щеше да остане максималната дължина на разговора, но в отчаяно желание да я задържи, той каза първото нещо, което му дойде на ум.

— Хей, имаш хубави нокти.

Алис погледна червения лак на ноктите си. Нямаше нищо особено по лакираните ѝ нокти.

— О, благодаря — каза тя несигурно.

— Да. Страшен лак. Прилича на кръв.

Алис направи усилие да се усмихне и Нат болезнено осъзна факта, че се прави на глупак. Дори Даниел откъсна очи от екрана на проекционния апарат за микрофилми и го погледна за момент.

Нат се реши на друга маневра, за да продължи разговора.

— Ами аз съм тук, за да прочета нещо. — Той взе най-близката до него книга. — Да видя... Това е... въ... „Малки жени“. Страшна е!

— Добре — каза Алис.

— Ами... как караш лятната ваканция до сега? Аз... имах страхотна катастрофа с велосипеда.

— О, така ли? — каза Алис с любезно имитиран интерес.

— Супер. — Нат кимна убедително. — Разбих си колелото. Строших го. Окончателно е съсипано. А коляното ми, виж го!

Той бързо вдигна крачола си, за да покаже гигантската рана на пострадалото коляно.

— Много голяма рана — каза Алис.

— Да. Абсолютна. Голяма е кората, но аз няма да я пипам.

— Ами това е добре — каза Алис със състрадателна, лека усмивка на симпатичното си лице.

— Да, благодаря.

— Е — каза Алис, — довиждане!

— Окей, довиждане! — щом тя се отдалечи достатъчно, за да не чува, той провеси нос. — Аз съм глупак.

Феликс се постара максимално да накара приятеля си да се чувства по-добре:

— Но всичко беше добре. Мисля, че тя много те харесва.

— Това беше Алис — каза Нат на Даниел. — Съжалявам, че не ви запознах. Просто не искам да я обременявам с твърде много отведнъж, нали разбираш?

Но Даниел не отговори... той сякаш не можеше да го чуе. Нат и Феликс погледнаха на екрана и също се смразиха.

Беше снимката на Даниел как стои на счупеното крило на Б-25, когато аварийно се беше приземил преди толкова години. Нат и Феликс гледаха ту снимката, ту Даниел. Той не беше се изменил ни най-малко. До снимката обаче имаше следния придружаващ текст. Заглавието бе: **ВТОРА ЖЕРТВА ВЗЕ ПОЖАРЪТ ПРЕЗ ПОСЛЕДНАТА СЕДМИЦА.**

Децата погледнаха самолета и датата на вестника.

— Той е древен летец — каза Нат.

— Древен, мъртъв летец — каза Феликс.

— Човече — каза Нат, обзет от благоговение, — можеш ли да си представиш как ще четеш във вестника, че си умрял?

— Да, какво ли бреме трябва да е?

— Трябва да открия повече — прошепна Даниел. — Трябва да намеря Хари.

Не можеше да измисли къде другаде да отиде, освен до отдела за граждански архив в градската управа. Беше малък отдел в архивната зала, ръководен от млада жена, която изслуша историята за обърканото положение на Даниел със съчувствие, но не можеше да направи много нещо, за да му помогне.

— Така, както ви казах, следва да напишете до Националния център за личен архив. Те се занимават с всички военни архиви. Искат попълнен формуляр. Отнема около шест седмици за отговор.

Даниел взе ръката ѝ като запален ухажор.

— Как се казвате?

— Деби.

— Деби. Нужно ми е да намеря този човек веднага. Днес. Въпрос е на живот и смърт. — Той погледна искрено в очите ѝ. — Разбирате ли ме? Деби?

Тя може и да беше бюрократка по длъжност, но почувства сърцето си да се топи под неговия настоятелен поглед:

— Хари... кой? Кой? Кого казахте, че търсите?

— Финли... Хари Финли.

— 1939... това означава, че той е дяволски стар, ха ха. — Засмя се тя като момиченце.

Даниел не можеше да си позволи да загуби новоспечеления съюзник в нейно лице и затова се засмя заедно с нея.

— Добре — продължи тя. — Вижте, открих този приятел... работи в този областен стационар в Сан Антонио. Да видя какво може да се направи. Вероятно ще са нужни два дена, те са особено заети. — Тя надраска някакви цифри на парче хартия. — Позвънете ми след 12 часа. Това е времето, когато пристигам. Ако отговори Сюзън, питайте за мен, Деби. — Тя му се усмихна леко. — Давам ви и моя домашен телефон. — Тя му намигна незабележимо. — За всеки случай.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Феликс и Нат бяха решили, че Даниел ще ги последва вкъщи и те ще се грижат за него. Но, разбира се, следваше да го пазят скрит от възрастните... които имаха навика да не разбират нещата, когато единадесетгодишните момчета желаят да направят нещо необичайно, скачане, каране на кола, пиене на кафе или отглеждане на летец, наскоро освободен от състояние на криогенна летаргия.

Още, Даниел, Нат и Феликс се бяха разбрали, че не трябва да бъдат виждани заедно, от страх да не предизвикат подозрение... от друга страна двете момчета имаха назначена среща по-късно вечерта, която не можеха да пропуснат.

Нат нахълта вкъщи, напълни с провизии раницата си и я пренесе тайно в къщичката на дървото, която без съмнение беше мястото за скривалище.

Даниел, все още под въздействието на зашеметяващата информация от вестниците, едва реагира, когато Феликс и Нат започнаха да разопаковат плячкосаните продукти.

Нат извади едно фенерче от раницата.

— Като казах, ти можеш да стоиш тук повече от една нощ, ако се наложи. Направих сандвичи. Кокосово масло, желе и банан, добре ли е?

— Да — каза Даниел — точно каквото исках.

— Казах ти, че ще ги хареса — каза Феликс победоносно.

— Добре. Вечеря... — Той извади пакет от 6 опаковки плодов сок. — Сега пиене. И десерт... понички. И това. — Последното беше най-интересното... грамадна книга по история. „Хронология на Америка“.

— Мислех, че ще искаш да наваксаш още. По история и всичко друго.

— Моя е — каза Феликс. — Баща ми ми я подари за единадесетия рожден ден.

Автомобилен клаксон изсвири пред къщата.

— Ох, — каза Нат — това е за нас.

Даниел гледаше кутиите за плодов сок.

— Как се отварят?

— О, тук. Нека да ти покажа. — Нат отлепи пластмасовата сламка отстрани на кутията, и я промуши в дупката. — Мушкаш сламката, ей така!

— Тъхъ... благодаря.

Майката на Нат беше дошла до задната врата на къщата.

— Нат! Феликс!

Даниел надникна през летвите на дървената къщичка.

— Мисис Уотсън е тук.

— Трябва да тръгваме — каза Феликс.

— Е, ние тръгваме, има среща на скаутите, които отиват на лагер по ориентиране, и не можем да я пропуснем. Но ще се върнем и ще ти кажем, когато сме въщи. Добре ли е?

— Добре.

— Харесва ли ти моята къщичка на, дървото?

— Да — каза Даниел. — Бива си я.

Нат изпъчи гърди от гордост:

— Страшна, нали? Ще се видим после!

Щом Нат и Феликс си отидоха, Даниел изпи един от соковете и се задълбочи в историческата книга. В следващите два часа изпадна в състояние на абсолютно изумление. Толкова много се беше случило, толкова много добро и лошо можеха да се случат за половин век. Когато той беше мобилизиран, Съединените щати имаха военен потенциал равен на гръцката армия; сега американската армия беше най-могъщата военна сила в историята на света.

Даниел обръщаше страниците и гледаше илюстрациите, снимките от това, което в книгата се наричаше „Векът на Америка“. „Векът на Америка“ — мрачно си мислеше той, защото беше пропуснал 50 години от него.

Прочете за Втората световна война, нацистките лагери на смъртта и свирепата война срещу Япония в Далечния изток, атомната бомба, Обединените нации, Мерилин Монро, Елвис Пресли, политическото убийство на един президент!

Нужно му беше да спира от време на време и да разтърсва глава, сякаш да я проясни, да я предпази от риска на претоварването.

Но най-големият шок дойде късно през деня. Прелиствайки книгата, той спря на серия от илюстрации и един образ прикова вниманието му. Беше фотография, която е виждал преди, фотографията, която Хелън беше направила на стачкуващия мелничен работник и детето му през 1939. Потресен, той се облегна назад на стената на къщичката, книгата се изхлузи от скута му.

Не беше сигурен колко дълго беше стоял така, твърде смутен и шокиран да предприеме нещо, но един звук го накара да дойде на себе си, или най-малкото, почти на себе си.

Една кола беше спряла до къщата и един мъж беше изскочил, едър мъж, леко олюляващ се, като че ли от твърде много пиене. Нат не беше споменавал за баща си и Даниел недоумяваше дали този доста неприятен на вид тип не е член на семейството.

Дори и да беше баща на Нат, той не беше добре дошъл. Ясно се виждаше от изражението на лицето на Клер, че тя не се радва да го види... дори се опита да го спре, да не влиза в къщата, но той я блъсна и мина.

Вниманието на Даниел беше приковано към сцената, развиваща се в къщата. Трудно беше да се види точно какво става там, но се чуваха ясно виковете на възбудените хора, които се караха. В къщата нещо се строши и Клер извика, после прозвуча грозния звук на плесница.

Повече не беше нужно за Даниел. Той изскочи от къщичката на дървото, спринтира през ливадата и продължи като продъни задната врата на къщата.

Човекът беше повалил Клер на пода и беше издигнал юмрук, за да я удари. Даниел се хвърли върху него като сграбчи пълна шепа черна коса и го отметна от жената. После го удари яко в лицето и го просна на пода.

— Е, защо не ставаш и не се омиташ — нареди Даниел.

— Кой си ти? — поинтересува се човекът.

— Добър въпрос — каза Клер.

Човекът отново беше станал и се хвърли върху Даниел. Беше едър, но бавен, и за Даниел не беше проблем да го мушне по корема с

лакът и после да го удари по лицето веднъж, втори път, отново и отново. Изтласка мъжа към предната врата на къщата с юмруци.

Даниел отвори вратата.

— Вън! — каза той и изрита мъжа в нощта. Обърна се към Клер — Извинете ме за това...

Клер го гледаше втренчено, хипнотизирана, като кошута, заслепена от два лъча ярка светлина на прожектори.

— Кой...?

— Аз съм... ъъ, минавах наблизо. Покрай къщата ви. Чух ви да викате.

Клер зарови лице в шепа, разстроена, гневна, притеснена, всичко едновременно. Тя порида малко в ръцете си, после, почти веднага, се опита да се овладее.

— Господи... — каза тя — аз треперя.

Даниел ѝ помогна да седне на леглото:

— Вие сте добре. Изглеждате добре.

Тя все още беше напрегната, седеше на ръба на леглото и се опитваше да разбере всичко, което се беше случило в последните 10 минути.

— Сигурна ли сте, че сте добре?

Клер кимна.

Даниел се наведе и вдигна двадесетдоларова банкнота, която беше на пода. Той не знаеше много за Нат и Клер, но си мислеше, че не са толкова богати да оставят пари да се търкалят по пода.

— Вероятно е негова — каза той. — Сигурно е искал да я вземете. — Той сложи парите в треперещата ѝ ръка.

Тя се развълнува, когато видя, че кокалчетата на пръстите му имаха отворена рана и кървяха.

— Вие кървите.

— О, няма нищо. Ще спре да кърви. Добре съм. Не се тревожете за това.

Клер се изправи на крака, движейки се чевръсто из стаята, за да превъзмогне себе си и да вземе под контрол движенията си.

— Ще почистя ръката наистина бързо.

Даниел тръсна ръката си с движение, което сякаш изтръскваше болката:

— Наистина не е сериозно. Само драскотина и толкова.

Клер се върна в стаята като носеше превързочен комплект за бърза помощ и седна на леглото, като потупа мястото до себе си, на което канеше Даниел да седне.

— Не е драскотина, а дълбока рана. Аз съм медицинска сестра и разбирам от рани. Седнете!

Даниел седна неохотно. Той никак не обичаше суетенето около здравето или удобствата:

— Моля ви, това не е нищо...

— Това е най-малкото, което мога да направя. Вие, вероятно, току-що ми спасихте живота.

— Хм...

— Добре, може би... — Тя отвори комплекта и затършува вътре. Извади топка памук и шише с дезинфекциращ разтвор.

— Това ще щипе... — каза тя, докосвайки леко кървящите кокалчета.

Дори да щипеше, Даниел не го показва. Той я гледаше и тя чувстваше въпроса в погледа му.

— Този мръсник... — тя се оплака. — Това беше Фред. Познавам няколко истински „задници“ в моя живот, но това момче... той може да им дава уроци.

Сега беше ред на Даниел да се чуди, защото не беше в състояние да повярва, че думите, които чу, бяха изречени от нея. Жена... Хубава жена!... Майка! Медицинска сестра!... Не би говорила така през 1939 година.

— Фред е пияница — продължи тя, — което, между впрочем, е най-малкият му проблем.

— Не е ли важно?

— Ни най-малко. Той е безгръбначно. Никакво приличие. Той е мръсник и го знаех в деня, когато го срещнах...

— Какво е той?

— Мръсник. — Тя му се усмихна. — О... знам какво си мислиш, но аз не съм излизала с него две години... може би дори по-дълго време. Но понякога... той се връща. Като този ураган над Япония, знаеш, свирепият тайфун, който разруши много села. Това е Фред. Как се казваше ти?

— Даниел.

— О — каза тя весело. — Познавах един Даниел. Той беше лош от Фред. — Замисли се за момент. — Е, може би не толкова лош.

Тя извади един бинт и превърза кокалчетата на китката му.

— И така, Даниел, с какво се занимаваш? Освен да оглеждаш за домашни проблеми като нашия случай?

— Лейтенант съм във Въздушния корпус. Летец изпитател.

— О-о, да? И когато не си на служба обикаляш и спасяваш живота на хората?

Даниел се усмихна:

— Така излиза. Макар че това не е работа за цял ден.

Клер го гледаше в очите.

— Ти май трябва да висещ наоколо край мен и Нат... Нат е синът ми, нуждаем се от спасяване три пъти седмично. — Тя се засмя. — Аз съм Клер. В случай че се интересуваш.

Ръката му и без това беше в нейната, но те се здрависаха някак си:

— Приятно ми е да се запознаем!

Отвън се чу как спря кола. Клер и Даниел се спогледаха, после погледнаха към прозореца.

— Не мислиш ли, че Фред може да ни посети още веднъж? — попита тя загрижено.

— Не, съмнявам се.

Миг по-късно влязоха Феликс и Нат. Всеки носеше различни части и парчета от снаряженията на един скаут... една манерка, компас, свирка, нож на скаут... и книгата — наръчник на момчето скаут. Двете момчета не можеха да отделят очи от наръчниците и си бльскаха главите над едно правило: „Един скаут никога не манкира и не бяга от трудностите“ — Феликс четеше високо. — Така... какво, по дяволите, са манкьорите?

— Здравейте, деца! — каза Клер.

— Хм, манкьор... — Нат си го повтаряше. — Здравей, мамо, — добави той като заключение.

— Имаме си компания.

Двете момчета втренчиха поглед и двамата изпуснаха всичките си нови снаряжения.

— Елате тук! Искам да ви запозная. Това е синът ми Нат, а това е неговият приятел Феликс. Това е Даниел.

Двете деца стояха абсолютно неподвижни и сащисани, с опулени очи.

— Момчета, — попита тя — добре ли сте?

— Здравсти — каза Даниел.

— Здравсти — каза Нат.

— Ехе... познайте какво — каза Клер. — Даниел е пилот.

— Вай — каза Нат, без много ентузиазъм. — Ти се шегуваш.

Клер бутна с лакът сина си.

— А, виждам, че си намерил якето си. Все още ли мислиш, че си видял замразен човек?

— Не, вече не.

— Добре. Ще видя какво мога да изгоря за вечеря — каза Клер, оттегляйки се в кухнята.

Феликс и Нат се спуснаха към Даниел.

— Какво се случи? — попитаха те нетърпеливо.

— Какво се случи ли? Един тип се натрапи и помогнах на майка ти да се отърве от него. Ето какво се случи. Сега е време да тръгвам. Време е да си ходя.

Нат го хвана за ръката.

— Чакай... леглото е комфортно. Или може да вземеш моята стая... аз си имам топъл кът в тъмната вселена на нашия таван.

Даниел сложи внимателно ръка на рамото на детето.

— Нат, аз съм непознат. Майка ти няма да разреши един непознат да спи в къщата й.

— Залагам... ще разреши.

Веднага след вечерята... която беше толкова лошо загоряла, колкото обикновено, но която Даниел консумираше, без да вдигне и вежда... Клер го попита къде живее. Това предизвика доста хъкатамъката от страна на Даниел и той накрая се измъкна като измисли, че току-що е пристигнал в града и не си е уредил постоянно местожителство. Това беше всичко...

Клер оправи леглото във всекидневната, Даниел помогна да се оправят чаршафите и възглавниците. Тя се беше разприказвала, запознаваше го с особеностите на къщата...

— Пастата за зъби е в шкафчето с огледалото, там има и нова четка за зъби. Хавлиените кърпи са под умивалника. Ако искаш топла

вода, завърти ключа на четири, после, когато се затопли, завърти на единадесет, после обратно до девет.

— Клер... това е ужасно мило от твоя страна. Ти не знаеш нищо за мен.

— Е, мисля си, че ако ти щеше да ме убиваш, би оставил Фред да го направи... Във всеки случай имаш честна усмивка.

Всекидневната стая, разбира се, беше с телевизор и Даниел не пропусна и една минута от програмата между вечерята и времето за лягане. Той не откъсна очи от екрана, дори по време на рекламните... беше заслепен, изумен, че тази малка кафява кутия може да го пренесе от крайбрежната ивица в Бостън, населена от много смешни самовлюбени хора, до глада в Африка, все в един момент, и всичко това го наблюдаваш както си седиш в удобната всекидневна стая.

Клер и Нат изглеждаха изцяло преситени от това чудно, пленително изобретение. Даниел се чудеше как могат да отделят реалността от илюзията.

— Е — каза Нат, когато Клер излезе от стаята, — това се нарича телевизор.

— Да... видях го на световното изложение. Наричаха го модерното чудо на комуникациите. Това беше през лятото на 1939 година в Ню Йорк.

Нат сви рамене:

— Е, днес това не е голяма работа. И основно хората го гледат, когато просто нямат какво по-добро да правят. Казват, че децата гледат твърде много телевизия, както си е и всъщност. И, знаеш ли, увлечението от него скоро минава.

Даниел все още беше хипнотизиран.

— Мисля, че е поразяващо... То е да имаш кино и театър в своя собствен дом.

— Не. За това е нужно видеокасетофон.

— Какво?

— Видеокасетофон. Той представя филми в твоя дом. Става посредством телевизора ти — каза Нат.

— Шегуваш ли се?

— Не, наистина. Много хора... повечето хора... си имат видеокасетофон. Ние нямаме. Аз молих мама за него и тя каза, че може би ще си купим към Коледа.

Даниел се обърна към телевизора, втренчи се в него с удивление в очите.

Нат го погледна за момент.

— Феликс и аз имаме нужда да си купим униформи за скаути. Мама е твърде заета да ни заведе. Искаш ли ти да ни заведеш? Тя няма да има нищо против.

Но Даниел не можеше да отдели очи от екрана, поглъщайки прогнозата за времето от вечерните новини:

— Не.

— О! — Нат изглеждаше малко разочарован, но Даниел дори не забеляза.

— Лека нощ! — каза той.

Даниел едва ли го чу.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Даниел гледа телевизия докато можеше да държи очите си отворени. Някъде късно, в предутринната програма на телевизията, той заспа, а в главата му се въртяха образи от екрана, като снабдяване по домовете например. Отне му миг или два докато осъзнае къде беше, когато Нат го смушка, за да го събуди следващата сутрин.

— Даниел! Ставай!

Даниел отвори очи и се втренчи в малкото момче, като че ли се мъчеше да си спомни кой беше този малък приятел.

— Хм...?

— Онова момче, с телефонния секретар, се обади! Каза, че знае Хари Финли. Той живее в съседния град. Пакервил. На един час път е от тук. Ето адреса. — Нат напъха парче хартия в ръката на Даниел.

— Хари? — Тогава всички спомени се върнаха изведнъж... един калейдоскоп, събитията от предния ден и болезненото затруднение, в което беше сега. Парчето хартия, което Нат му беше дал, имаше ефекта на разтърсване, подобно на въздействието от възбуждащ опиат. Даниел скочи от леглото и веднага започна да нахлузва сините си джинси.

— Трябва да тръгвам!

Нат изглеждаше малко паникьосан:

— Чакай! Чакай! Преди да тръгнеш ще отидем на „Криле на свободата“, нали? Знаеш какво е? „Криле на свободата“! Авиошоу! Можеш да видиш своя приятел после.

— За какво са всичките тези вълнения? — Клер влезе като сресваше косата си. Изглеждаше свежа и добре отпочинала, възстановена след вълненията от предната вечер. Тя изглеждаше искрено доволна да види Даниел тази сутрин.

— Искам Даниел да дойде на авиошоуто „Криле на свободата“.

— Бих искал, но не мога, Нат.

Клер започна да прибира чаршафите от леглото:

— Как беше? Леглото. Беше ли добре?

— Удобно, много удобно — каза Даниел с усмивка. — Нека да ти помогна със завивките.

— Свършвам.

— Клер, ти си един от най-милите хора, които някога съм срещал.

Клер чевръсто сгъна чаршафите.

— Е, ти не си видял темперамента ми.

— Да. — Нат се съгласи. — Ти не си видял това.

— Хайде да закусваме, а? — подкани ги Клер.

Даниел бързаше с нетърпение да тръгне.

— Благодаря. С удоволствие, но трябва да се срещна с един стар приятел.

— Сигурен ли си? Недей да се отказваш заради противната вечеря. Закуската е съвсем различно нещо. Аз съм дяволски добра в размразяването.

— Размразяването? — Изведнъж на Даниел му дойде на ум, че в това семейство имат потомствен талант да размразяват. — Извинете, но не мога да остана. Трябва да вървя. Вече закъснявам. — Той не добави каквото мислеше: „Около 50 години закъснение“.

Нат беше толкова развълнуван, че скачаше нагоре, надолу като пале. Да изпусне шанса да отиде на авиошоу с истински жив пилот беше твърде добра възможност, която не биваше да бъде изтървана.

— Почакай, Даниел, ела на авиошоуто. Толкова е хубаво. Ще има всички видове самолети. И стари и нови. Висш пилотаж. Всякакви такива номера.

— Нат, той каза, че е зает. Освен това, той се занимава със самолети през цялото време. Всеки ден. Реактивните самолети са стари новини за нашия приятел тук.

За момент Нат се поколеба да каже на майка си точно колко знае Даниел за реактивните самолети, но успя да се сдържи.

— Стара школа съм — съгласи се Даниел. — Трябва да тръгвам — продължи той. — Благодаря. Благодаря ви! — Той протегна бинтованата си ръка за сбогуване. — Не знам как да ви благодаря за милото отношение.

— Няма за какво.

— Бъдете щастливи — каза Даниел като се отправи към вратата.

Нат и Клер го гледаха как излиза от къщата.

— Е, — каза тя — твърде странен човек. Хубав... но определено странен. Има повече неясни неща около него, отколкото той позволи да

узнаем. — Тя се върна към сгъването на чаршафите. — Предполагам, че е точно така.

Нат погледна майка си. Тя никога нямаше да узнае и половината от истината.

Докато стигне в Пакервил Даниел изгуби повече от час. Той тръгна с вдигнат палец, на автостоп като очакваше, че ще го качат след минути. Но кола след кола профучаваха покрай него, шофьорите дори не го удостояваха с поглед. Даниел не можеше да го разбере. Тези коли бяха почти винаги празни, без пасажери, а по времето на Даниел хората винаги качваха на автостоп, за да имат с кого да си говорят и да минава времето по-приятно.

— Времената се менят — той си мърмореше високо докато бяхтеше пеша.

Измина целия път и беше се покрил с прах. Подбиха му се краката, докато намери адреса от парчето хартия.

Хари живееше в доста отбрана част на града. Кварталът беше тих, улиците в сянка от дърветата по края, къщите с тучни градини. През живите плетове или високи огради, Даниел виждаше тенис кортове и хладни, сини плувни басейни.

Даниел си подсвирна тихо.

— Хари доста добре се е подредил — каза си Даниел, когато намери резиденцията на Хари. Беше широка, с червени тухли, с бели, елегантни, високи пиместри, украсяващи фасадата.

Даниел изтича нагоре по стълбите, натисна звънеца и чу приглушеното звънене дълбоко навътре из къщата. Беше щастлив и облекчен, че неговите изпитания почти са свършили... но беше също и разтревожен, нервен, преди да се изправи лице в лице с частица от своето отдавнашно минало. Съзнанието му беше изпълнено до пръсване от въпроси, които едва се сдържаше да зададе.

Междувременно вратата бе отворена от една жена в черна униформа на домашна прислужничка и за момент Даниел се дръпна. Домашната прислужничка не беше точно в стила на Хари и Бланш... — най-малкото не беше преди половин век. Даниел се надяваше, че старият му приятел не е станал високомерен. Изглеждаше необичайно, но беше изобретена машина, която отговаря на телефонно повикване. Тогава можеше да се приеме, че и Хари може да е станал сноб.

— Да? — каза жената.

— Тук съм, за да видя Хари Финли.

Тя кимна:

— Моля, влезте.

Жената го поведе в къщата, спряха в богато обзаведен кабинет. Имаше книги във високите дървени рафтове, грамадно бюро и антични статуйки и орнаменти, поставени тук и там. Стаята не приличаше на нещо, което Хари и Бланш можеха да харесат..., но Даниел си мислеше, че нещата може би са различни, когато си богат.

Даниел не смееше да пипне нищо и почувства, че нервите му се обтягат и напрежението му се усилва. Нервно, той изтри длани в панталона си.

Тогавя вратата на кабинета се отвори и в стаята влезе представителен, добре облечен мъж. Имаше издаден нос и сресана назад бяла коса. Мъжът се усмихна достатъчно приятно, но очите му издаваха, че не го познава.

— Какво мога да направя за вас, млади човече?

Даниел присви очи, опитвайки се да види Хари Финли, неговият Хари Финли в лицето на възрастния човек. Беше като сравняване на две фотографии, „предишният“ беше образът, носен в съзнанието на Даниел. „По-късният“ беше този по-възрастен приятел, който стоеше пред него.

— Мога ли да ви помогна? — попита той.

— Вие сте... Хари? Хари Финли?

— Точно така.

Даниел не можеше да разбере:

— Вие?

Старият човек изглеждаше объркан.

— Да. Аз съм Хари Финли. Какво мога да направя за вас?

Даниел поклати глава:

— Познавате ли ме?

— Не.

— Ох.

Хари Финли изглеждаше разтревожен:

— Добре ли сте?

Даниел усети да го облива една голяма хладна вълна на разочарование.

— Аз... аз се извинявам, аз... вие не сте... Познавате ли друг Хари Финли? Познавате ли Хари Финли, който е учен?

— Не, сър. Не познавам. Само веднъж съм срещал друг Хари Финли в целия си живот.

— Срещали сте? Къде?

— Балтимор. Преди години. Но също не беше учен. Доколкото си спомням той се занимаваше с продажба на тапицерији.

Видът на Даниел изразяваше разочарование, отпуснати рамене, явно униние на лицето. Той поклати глава:

— По дяволите...!

Хари Финли се усмихна мило, но тъжно, защото явно беше причината да предизвика болката и разочарованието на този непознат:

— Извинете, че ви разочаровах.

— Не е ваша вината — каза Даниел, обръщайки се към вратата.

Даниел вървеше бавно, влачеше крака надолу по улицата, блуждаеше безцелно, без да съзнава къде отива. Мисълта му се въртеше без контрол, измъчвана от невероятната дилема, затруднение, от което нямаше изход. Той се опитваше да се накара да мисли... нямаше никой, на когото можеше да разкаже историята си, на никого не можеше да разчита. Всяко длъжностно лице, на което той се довереше... както на капитан Уилкокс... щеше да мисли, че е луд и щеше да уреди пътуването му до най-близката лудница. Единствените хора, които реално знаеха какво се беше случило, които наистина го разбираха, бяха две единадесетгодишни момчета...

— О, братко... — въздъхна Даниел. — Ти наистина загази този път.

После той сякаш се пробуди, след като е бил дълбоко заспал. Даниел откри, че се намира отстрани на магистралата, един грандиозен, устремен поток от шест платна. Коли и камиони препускаха край него в двете посоки. Като човек на брега на река, която не може да се пресече, Даниел можеше само да гледа втренчено в колите, безпомощен и загубен. Беше толкова потиснат, толкова безсилен, потънал в тъга, че всичко, което желаше, беше да легне и да

умре, направо там, край шумния, задимен поток на непрекъсващия трафик.

Приличаше на знак от небето, нещо в небето привлече погледа му. Беше далеч, но с опитното око на пилот, той разпозна моментално силуета на самолета. Беше Б-25, летеше направо и наистина съвсем към него, двата двигателя гърмяха. Мина отгоре, ревът на двигателите заглуши за момент този на трафика.

— Ах, каква прелест! — извика Даниел.

Тогава той тръгна в посоката, в която отлетя самолета, надолу по брега, покрай магистралата. Скоро тичаше бързо колкото можеше, като че ли се опитваше да хване сребърната опашка на стария си самолет.

„Крилете на свободата“ — авиошоуто, провеждано на местното летище, течеше като провинциален панаир, но със самолети, вместо награди за породисти животни, изложба за цветя и грандиозни екземпляри от зеленчуци. Оркестърът на местното училище свиреше, имаше павилиони, които продаваха хотдог, захарен памук и захаросани ябълки.

Звездите на шоуто, обаче, бяха самолетите, събрани на пистата. Високо във въздуха, над аеродрума, два самолета удивляваха тълпата с фигури от висшия пилотаж, гмуркания и излитания, браздейки синьото небе като орли.

Имаше няколко самолета от времето на биплана, перфектно възстановени. Имаше един пикиращ самолет от Първата световна война, носещ отличителните белези на 94-тия аероескадрон, паркиран на пистата до британския боен самолет Бристол Ф-2В. До него стоеше тромавият американски Боинг-Стиърман А-73-трейнър.

Имаше самолети, които бяха по-близо до времето на Даниел. Най-известният американски самолет на двадесетте и тридесетте беше тук също, Боинг Р-26, с прозвището „грахов стрелец“. Известен беше с това, че е първият изцяло метален самолет и първият монопланер, някога използван от Военновъздушния Корпус на САЩ. Слънцето блестеше по перфектно възстановения Къртис Р-36, самолетът, на който Даниел се беше учил да лети.

На пистата се беше настанил и Б-25, седеше по средата на ятото като царица, заобиколена от своите обожатели.

Имаше смъртоносни на вид бойни самолети и бомбардировачи, които той не можеше да определи, продукт на много по-късна ера,

машини, които са били разработени по време на дългия сън на Даниел.

Даниел желаше да види тези красиви машини по-отблизо, вместо да наднича през оградата. Но човекът, който късаше билетите на входа му беше казал, че влизането струва пет долара. За безпаричния Даниел това беше като хиляда долара.

Колко силно желаше да види онези самолети! От там, където стоеше, не можеше да разгледа нищо в подробности по Б-25, а той жадуваше да го види като млад баща, който наднича да зърне бебето си през прозореца на родилното отделение.

Даниел се огледа бързо, на ляво и на дясно. Нямахме никой наоколо, никой не му обръщаше и най-малкото внимание. Той се прехвърли бързо през оградата.

Нат и Феликс, Клер и Джон седяха на трибуната и гледаха нагоре, с отворена уста наблюдаваха летящите акробати. Два самолета летяха обърнати, бръмчаха крило до крило.

— Как става, че не падат? — Нат се чудеше на глас.

— Защото са професионалисти — обясни Феликс.

Джон отдели поглед от самолетите, за да погледа достатъчно дълго Клер.

— Какво ще кажеш за утре вечер? — попита той.

Клер направи сянка с ръка да се предпази от яркото слънце:

— Утре вечер? Какво тогава?

— Вечеря?

— Добре — каза Клер.

Джон се усмихна и отново се обърна към самолетите, сърцето му сега летеше.

Чувствайки се като престъпник, Даниел се сля в тълпата, събрана около Б-25, и започна да наблюдава как екипажът за аеродрумно обслужване се суети около бебето си. Даниел се усмихваше вътрешно... той знаеше как съвестният екипаж можеше да се труди около своя самолет и се радваше да види, че този го правеше добре.

Б-25 беше красавец. Корпусът му беше гладък и излъскан до блясък. Той го докосна нежно, галейки копринената алуминиева кожа,

точно като родител, който е разбрал, че малкото му момиче вече е пораснало.

Той прегледа крилете, сълзи избликнаха в очите му: „Майсторски циклон... сега тези са класически машини“.

— Бих казал, че определено са знаели да правят самолети в миналото.

Даниел се обърна. Шефът на аеродрумния екипаж бършеше петно от масло по долната предкрилка.

— Вие очевидно познавате машините — каза мъжът.

— О, каза Даниел — аз съм просто аматьор.

— Но вие познавате добрата машина, когато я погледнете. Младите хора обикновено не обръщат много внимание на старите класически самолети като този. Те всички са полудели по реактивните, знаете.

— О, да. Полудели са по реактивните — отговори Даниел като се чудеше какво можеше да означава това.

Механикът направи жест към отворения люк, отстрани на самолета.

— Ние сме отворени за публиката, така че можете да разгледате вътре. Ако обичате стари самолети, вие ще харесате това, което ще видите.

Сърцето му тупкаше от предчувствие и Даниел се мушна в самолета. Веднага се почувства сякаш никога не се е отделял от него, сякаш е бил извън него само часове... а не няколко десетилетия.

Всичко беше така както го беше оставил. Мина през целия корпус: първо покрай позицията на картечницата; после под купола на оръдейната кула; после през навигационния радиопост; през наблюдателницата за бомбардиране и накрая в пилотската кабина.

Даниел се настани в седалката на пилота и сложи ръце на щурвала. Беше като да се завърнеш вкъщи, като отпускане в старото домашно кресло, което имаше в своята всекидневна. Той въздъхна с удоволствие.

Всичко си беше точно на мястото, комфортно, като чифт стари сини джинси. Забеляза, че този самолет беше оборудван с по-мощно радио от тяхното, а също с радар. В прототипа, в който беше летял, кабинната подредба не беше направена поради недостиг на време. Чувстваше тръпка гордост, че е бил в екипа по разработката в онези

далечни времена. Бяха проектирали перфектна летяща палуба, един модел, който всеки пилот би приветствал.

Изведнъж той силно пожела да се върне обратно в своя живот, обратно в онези вълнуващи дни, да бъде част от екипа, който е построил този самолет. Обратно във времето с Хелън...

Даниел беше вперил поглед през челното стъкло на кабината, гледаше чипия нос на самолета и въздъхна. В този момент той желаше да може да запали тези два големи двигателя, да вдигне самолета в небето и да се върне в миналото, неговото щастливо минало.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Но той не можа.

Даниел изведнъж усети, че някой го наблюдава. Той се изви на седалката и видя мъж с малко момченце да стоят търпеливо зад кабината в очакване на своя ред да седнат на мястото на пилота.

Даниел скочи на крака.

— Съжалявам... Май съм позадрямам.

— Не е трудно при такъв изглед.

Мъжът посочи през балдахина нагоре към безкрайното синьо небе.

Да — каза Даниел и ги бутна настрани.

Дълбоко в душата си усети, че го пронизва силна болка докато излизаше от самолета. Силно го беше поразило това внезапна осъзнаване, че великият проект от неговата младост е сега антика, нещо от миналото, по което се заплесват туристите — и че той е един от тях.

„Старите времена“ — беше казал мъжът от наземния екипаж. Даниел беше от „старите времена“, това беше неговото време, неговото настояще — сега станало далечно минало. И той беше реликва точно толкова колкото този величествен стар Б-25.

— Хари — въздъхна той. — Къде си?

Даниел се шляеше сляпо сред тълпата, без да забелязва нищо, освен стенния часовник на щанда за напитки. Минаваше дванадесет и беше време да се свърже с Деби. Може би тя беше намерила Хари — може би беше необходимо само едно телефонно обаждане, за да открие Хари. Само че той дори нямаше монети, за да позвъни.

За момент се отчая, обезкуражен от безбройните проблеми, които трябваше да преодолее. А дори не можеше да позвъни.

— По дяволите... — изпъшка той.

Но не можеше да се предаде. Той беше офицер от Въздушния Корпус на армията на Съединените Щати и беше обучаван да мисли докато стои на крака. И беше решен да направи точно това.

В отдалечената част на панаирния парк имаше гише информация и будка за първа помощ, в която също така се съхраняваха изгубени и намерени предмети. Там имаше и телефон.

Даниел забеляза, че един от изгубените, но все още ненамерени предмети, беше едно шестгодишно момче, което ридаше и пищеше с все сили в ъгъла, а една от доброволките се опитваше да го разсее от неговата беда с внушително количество сандвичи.

— Горкото малко момче — каза Даниел. Изгубил ли се е?

— Да — отвърна измъчената жена, която беше задължена да се грижи за малкото момче. — Да не би случайно да е ваше?

— Съжалявам, не... Но като че ли ми изглежда познат...

— Така ли?

В очите ѝ внезапно проблесна надежда.

— Да. Прилича ми на едно дете, което живее в нашата махала.

— Така ли? Как се казва? Не мога да го накарам да ми каже.

Даниел се засмя.

— Не знам... Той е просто едно дете от махалата.

— О — каза унило доброволката.

— Но жена ми може да знае.

— Може ли?

Жената отново се оживи.

— Ако бих могъл само да ѝ се обадя...

— О, разбира се.

Даниел грабна телефона и бързо набра номера на Деби, наведен над него с надеждата, че силният плач на детето ще заглуши думите му.

— Надявам се, че може би сте научили нещо — каза той бързо.

— Не? Мислите ли, че има начин да го направите по-бързо? Просто това...

Даниел въздъхна разстроен.

— Разбира се, ще опитам по-късно.

„Ако въобще ми се отдаде възможност да ползвам телефон отново“ — добави той наум.

Побеснял хлопна слушалката.

— По дяволите!

Жената вдигна поглед от детето.

— Ааа... съжалявам — измърмори Даниел. — Боя се, че съм сбъркал. Това не е същото момче. Съжалявам.

Даниел се измъкна от будката, докато жената се взираше любопитно в него. Залитна сред тълпата и тръгна като побъркан. Хората, които го виждаха, че идва, се отдръпваха от пътя му. Налетя на захвърлена консервна кутия, прекатури я, но не си даваше ясна сметка за станалото. Чувството на отчаяние го потискаше дори по-силно от преди.

То като че ли го смазваше. Той се отпусна бавно на една от пейките на трибуната и хвана главата си с ръце.

Даниел усети, че някой стои до него. Далеч от гюрултията на тълпата и самолетите чу глас.

— Ще се съгласите ли да ме последвате? Окей?

Той вдигна поглед озадачен и видя Клер да му се усмихва. Тя държеше картонена кутия, отрупана с коли и хотдог. Зад нея един Мустанг П51 се вряза в небето.

— Какво има? — попита тя. — Не можете ли да намерите някой да ви помогне?

Тя наведе кутията.

— Искате ли хотдог?

— Не, благодаря.

Клер седна до него.

— Казвали са ми, че умея да слушам изключително добре. Ако искате да ми кажете нещо, на ваше разположение съм.

Даниел въздъхна тежко и поклати глава, като се опитваше да събере мислите си и да ги изрази с думи.

— Някога... Чувствали ли сте се някога... изгубена?

Клер се ухили.

— Хей, аз съм измислила това. Това е мое. Написала съм книга.

— Не зная какво би трябвало да направя... Моят приятел трябваше да бъде тук, когато се събудих. Днес. Той живееше в града... А сега не мога да го намеря.

Той спря за миг и втренчи в лицето ѝ настойчив поглед.

— Знам, че звучи мелодраматично, но той е всичко, което ми остана.

— И какво, може би сте си помислили, че е в онази захвърлена консервна кутия, която прекатурихте?

Даниел я погледна неразбиращо.

Захвърлена консервна кутия? Каква захвърлена консервна кутия?

— Вие прекаатурихте една захвърлена консервна кутия.

— Така ли?

— Съжалявам, че казах това. Съжалявам, това беше...

Съжалявам. Винаги можете да се върнете вкъщи, окей?

Погледите им се срещнаха и се задържаха задълго.

— Загубих някого, който ми беше много близък — каза Даниел тихо.

— О...

Клер можа да усети тъгата, която се излъчваше от него като гореща струя.

— Затова си тръгнах — продължи той. — Затова нямам нито пари, нито дрехи, нито място, където да остана. Просто си тръгнах. Как щях да свърша беше последното нещо, за което съм мислил.

Клер кимна.

— Хей, знаете ли, и аз направих това веднъж. Просто се вдигнах и избягах. Положението беше различно, но това, което казвате, е вярно.

Тя вдигна рамене.

— Не мислиш къде отиваш, просто тръгваш.

Никой от тях не забеляза приближаването на Джон. Той си проправи път през тълпата и видя Клер да седи с красив непознат. Положи голямо усилие, за да потисне внезапния и остър пристъп на ревност, който го прониза.

— Всичко наред ли е?

Клер скочи и се изправи на крака.

— Разбира се. Ей, Джон, това е Даниел. Даниел, запознайте се с Джон.

Двамата мъже си стиснаха ръцете.

— Даниел ще остане с нас за няколко дни, докато намери един свой приятел.

— Така ли? — каза Даниел озадачено.

Джон въпросително погледна Клер.

— Така ли?

— Да. Той ще заведе децата да вземат униформите си на скаути.

— Така ли?

— Така ли?

— Да — каза Клер.

За голямо учудване Джон успя да се усмихне.

— Е... приятно ми беше да се запознаем, Даниел. Приятно ми беше да се запознаем...

Възрастните, Нат и Феликс прекараха останалата част от следобедна на въздушното шоу, а Даниел успя да забрави за миг своите проблеми, като се потопи сред многото самолети на шоуто. Той очарова децата с познанията си за самолетите и авиацията и показа такава ерудиция, която хвърли Джон в депресия. Ако борбата за сърцето на Клер трябваше да се спечели като се завоюва сина ѝ, този непознат имаше значителна преднина.

Когато се върнаха вкъщи тази вечер, цялото отчаяние и безнадеждност се бяха възвърнали у Даниел и го обгръщаха като студен покров. Единствената му надежда беше, че Деби е намерила някаква следа от Хари.

Изчака Клер и Нат да влязат в кухнята, после взе телефона и набра домашния номер на Деби с отчаяната надежда, че тя е открила нещо, което би могло да му помогне.

Но той не само че не получи никакви информация за Хари, а дори не можа да говори с Деби по телефона. Вместо това попадна на онова зашеметяващо изобретение, телефонния секретар.

Даниел се почувства малко глупаво, докато говореше на машината.

— Тъъ... здрасти, машина... тъъ, е, пак е Даниел. Аз съм на... 992-4342. Така че ако разберете нещо, моля ви, обадете ми се тук. Благодаря, Деби. Тъъ... чао, машина.

Даниел постави слушалката на вилката. После дланта му започна да трепери неудържимо и изпусна слушалката, независимо от неговата воля. Цялата му ръка се разтърси за миг, после усещането постепенно изчезна.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лагерът на скаутите бързо се приближаваше, а магазинът за екипировки и униформи представляваше едва крепящ се мравуняк от деца, измъчени продавачки и разгорещени и разтревожени родители. Даниел остави Нат и Феликс в ръцете на един продавач и седна в ъгъла с надеждата, че ще остане настрана от гъмжилото.

Нямаше късмет. Само миг след като седна, малко момче изтича покрай него и ловко изля половин чаша кока-кола в скута му.

Даниел скочи и започна да бърше дънките си.

Ааа, не. Господи...

Детето спря и се вторачи в него, като си блъскаше главата да разбере кой беше виновен за тази злополука — Даниел, заради това, че седеше там, където седеше, или то, заради невниманието си. Неохотно реши, че вината е негова.

— Съжалявам, господине... Наистина съжалявам...

— Е, не се тревожи за това.

— Окей.

Детето се втурна като че ли бягаше от сцена на убийство.

Точно тогава Нат и Феликс се появиха от съблекалнята, облечени в скаутски униформи, с широки усмивки по липата. И двете момчета бяха изпъчили гордо слабите си гърди, като че ли щяха да получават Почетния Медал на Конгреса.

И двамата се изправиха пред Даниел.

— Е? — попита Нат. — Как изглеждаме?

— Бъди откровен — предупреди го Феликс.

— Да — съгласи се Нат. — Искаме откровеното ти мнение.

— Тъъ... не е лошо — каза Даниел без ентузиазъм.

Нат погледна озадачено.

— Не е лошо? Това означава ли, че изглеждаме добре?

Даниел вдигна рамене.

— Разбира се, че да.

— Тогава защо не каза, че изглеждаме добре? — попита Феликс.

— Изглеждате добре. Окей? Може ли сега да се махнем от това място?

— Да вървим ли?

Феликс и Нат се погледнаха сияещи.

— Ей — каза Нат. — Изглеждаме добре. Наистина ли?

— Казвам ти, че изглеждаме добре — каза Феликс щастливо.

Нат погледна обратно към Даниел.

— Би ли казал, че изглеждаме страшно.

— Страшно? Не. Аз просто ви казах, че изглеждате добре. Не страшно.

Нат бързо поклати глава.

— Ти не разбираш. Днес „страшно“ означава добре.

— О. В такъв случай, да, изглеждате страшно.

Нат и Феликс плеснаха силно ръцете си един в друг.

— Изглеждаме страшно.

Феликс си тръгна към къщи да остави униформата си, а Нат и Даниел се запътиха направо към телефонния секретар. Когато пристигнаха въкъщи Нат погледна механизма и поклати глава.

— Има ли нещо? — попита Даниел обнадяден.

Нат бавно поклати глава.

— Не.

— Как разбра? Нима можеш да кажеш само като го погледнеш?

— Да. Виждаш ли?

Той посочи секретаря.

— Червената светлина не мига, а това означава, че никой не е звънял.

Безсилието, изписано по лицето на Даниел, се виждаше съвсем ясно. Той удари юмрук в дланта на ръката си.

— По дяволите.

— Какво ще правиш сега? — попита Нат.

Даниел се замисли за момент.

— Какво искаш за вечеря? — попита той.

— За вечеря ли? — каза Нат. — Ти ли ще приготвиш вечерята?

Даниел вдигна рамене.

— Трябва да правя нещо.

Нат поведе Даниел към кухнята и го наблюдаваше докато той оглеждаше шкафовете за продукти. Извади няколко консервни кутии и

някакви подправки, а после проучи съдържанието на хладилника.

— Ей, чуй... — каза Нат.

Даниел извади продуктите за салатата и ги постави на тезгяха в кухнята.

— Да?

— Помислих си, че може би утре... ако не намериш твоя приятел... би могъл да ме научиш да летя.

Даниел помисли за миг върху това предложение.

— Сигурно ще е трудно — каза той след малко.

— Защо?

— Ами първо, нямам пилотско яке. Второ, нямам самолет.

— О...

Даниел се зае със зеленчуците, разкъса марулята и я изплакна на чешмата.

След дълго мълчание Нат проговори:

— Моят баща ни напусна, когато бях на една година.

— Така ли?

Нат кимна.

— Просто си помислих, че може би искаш да знаеш това.

— Не мисля, че е моя работа.

— Той ни напусна, когато бях на една година и оттогава не се е обаждал.

— Благодаря.

Даниел усети обвинение в тези думи. Не че не искаше да научи Нат да лети. Просто не можеше. За тази цел беше необходим самолет, а освен това той имаше други, много по-належащи мисли в главата си точно в този момент.

Нат въздъхна.

— Мога ли да ти помогна?

— Би могъл да намериш Хари Финли — каза Даниел замислено.

— Искам да кажа, мога ли да ти помогна за вечерята?

— О, мисля, че да.

Даниел кимна и му подаде лук.

— Нарези това.

Нат засия.

— Става.

Не беше лесно нито да се обели, нито да се нареже лука. Нат не беше много по-висок от тезгяха, така че не след дълго сълзите му потекоха. Но той се бореше мъжки докато сълзите се стичаха по бузите му.

— Мислиш ли, че ще бъде добре ако поканя Феликс на вечеря? Обикновено когато той яде тук майка ми готви, а тя съвсем не е най-добрият готвач на света.

— Откъде знаеш, че аз съм по-добър?

— Би трябвало да е така.

Нат шумно подсмръкна.

Даниел спря да работи и погледна момчето, сякаш го виждаше за първи път.

Бедното момче, дете с един родител. То никога не е виждало баща си и имаше един-единствен приятел на света. Даниел чувстваше, че Феликс и Нат бяха изгнаници сред малчуганите от техния клас, момчета, които не се погаждаха с безучастните хлапета и които се държаха един за друг, за да си помагат и дават увереност. По странен начин Нат беше толкова объркан в този свят, толкова изгубен, колкото и самият Даниел.

Вечерята — печено пиле, печени картофи, грах и салата — беше превъзходна. Клер първа призна това. Тя седеше на масата, облечена в стара сива тениска и лакомо поглъщаше ястието. Нито Феликс, нито Нат помнеха тя да е яла така обилно или да е изглеждала толкова щастлива и жизнена.

Навън валеше като из ведро и всеки път, когато прокънтяваше гръмотевица, тя потрепваше от удоволствие.

— Момче — каза тя. — Толкова е хубаво да си вътре, когато е така уютно, и да вечеряш великолепно.

— Радвам се, че ти харесва — каза Даниел.

— Да ми харесва? Аз обичам така.

Тя започна да яде още по-нетърпеливо.

— Знаете ли какво ми се случи в работата?

— Какво? — попита Нат.

— Ами, преди няколко седмици, в спешното отделение, се събрахме както обикновено — т.е. спешният екип стоеше в очакване

на жертви от катастрофа. Огромна кола беше разбита на шосе № 5.

Тя си взе още един картоф.

— Е, и? — каза Даниел. — Какво се случи?

— Внесоха момче. Той беше облян в кръв. Облян. Сърцето му спря — нямаше време за процедури. Просто спукаха гърдта и аз трябваше да масажирам сърцето му — искам да кажа, че всъщност трябваше да държа сърцето му в ръце и да го помпам. Можете ли да повярвате?

Клер не забеляза, че Нат, Феликс и Даниел бяха спрели да ядат при думите „спукаха гърдта“.

Клер продължи с ясното съзнание за въздействието, което нейните думи оказваха на слушателите:

— И така, момчето, чието сърце помпах, изведнъж отвори очи.

Тя сложи хапка от пилето в устата си и я сдъвка енергично.

— И той погледна сърцето си, после погледна мен и каза: „вие държите сърцето ми“. Можете ли да повярвате?

Тримата можеха да повярват и беше ясно от изражението на лицата им, че имаха съвсем точна представа за кървавата сцена в главите си.

— „Да, така е“. Това му казах.

Анестезиологът едва не припадна.

Клер се подсмихна.

— Както и да е, това беше преди седмица... Днес отивам на работа и познайте какво стана.

— Какво? — попита Даниел.

— Момчето ми изпратило кутия бонбони! Кутия бонбони с формата на сърце. Не е ли великолепна тази история?

— Великолепна е — съгласиха се всички, въпреки че историята им беше убила апетита.

— Даниел — каза Клер — това ястие е превъзходно.

— Благодаря.

— Момчета, искам да кажа, че вкусовете ми усещания са смутени — не мога да повярвам колко вкусно е това.

Даниел вдигна рамене.

— Това е най-лесното нещо на света. Става за секунди.

Клер не беше убедена.

— Добрите готвачи винаги казват така. Но аз знам от опит, че ако е вкусно, не се приготвя толкова лесно.

На вратата се позвъни и Нат скочи от мястото си така бързо, като че ли звънецът беше стартов изстрел за състезание.

— Боже мой! — извика той. — Аз ще отворя.

Клер отново се зае с ястието.

— Най-странното е, че всичко това беше някъде из собствения ми кухненски шкаф. Скрито някъде там...

— Това не беше нищо.

— Окей. Това не беше нищо. Но да заведеш децата да си купят униформи. Това вече беше нещо. Това беше над...

Тя спря да говори, а вилицата замръзна пред да влезе в устата ѝ.

Нат въвеждаше Джон в кухнята. Докторът беше изискано облечен, издокаран в бяла риза, вратовръзка и най-хубавия си тъмен костюм.

— О — каза той, потопен сред домашната обстановка пред него. Бузите му пламнаха.

— Имаме среща — каза Клер, като си спомни за поканата от предишната вечер.

— Подраних ли? — попита Джон.

Клер направи всичко възможно, за да изглади нещата.

— Не. Не си подранил. Аз закъснях малко. Само за да опитам яденето на Даниел.

Тя изящно откъсна малко от пилето с вилицата си и го пусна в чинията.

— Много е хубаво, Даниел. Много е хубаво.

Тя стана.

— Окей. Трябва да се приготвя. Не се муси.

Джон не повярва на тази игра дори и за миг. Той седна на нейното празно място и направи всичко възможно, за да се усмихне.

— Здравсти, момчета...

— Здравсти — казаха Нат и Феликс едновременно.

Джон въздъхна тежко.

— Радвам се, че не донесох цветя. Те някак си щяха още повече да объркат нещата.

Даниел категорично поклати глава.

— О, не, Клер току-що говореше за вашата среща. Тъкмо преди да влезеш. Нали така?

Той се обърна към момчетата.

Момчетата покорно кимнаха.

— Да — каза Нат.

— Разбира се — каза Феликс.

Джон повярва на Даниел и на двете деца точно толкова, колкото повярва и на малкото представление на Клер преди няколко секунди. Толкова, не повече.

На масата се възцари неловко мълчание. На Нат и Феликс още не им се беше налагало да ходят на среща, но те знаеха дълбоко в себе си, че да забравиш за това е в крайна сметка грубо нарушаване на обществената етика.

— И така — каза Даниел. — Вие сте лекар.

— Да. Да, така е. А вие сте пилот.

— Така е.

Нат и Феликс наблюдаваха този неловък разговор и се обръщаха от единия мъж към другия като зрители на мач по тенис.

— Лекар... пилот — каза Джон.

Даниел направи всичко възможно, за да се насили да се засмее.

— Лекар... пилот — повтори той с чувството, че е слабоумен.

Той чувстваше, че се поти под яката и си помисли, че ако този разговор продължи още малко ще започне да крещи. За щастие Клер ги спаси.

Те чуха отгоре:

— Нат! Донеси голямата тенджерка за спагети! Веднага!

Една и съща мисъл премина през главите на четиримата по едно и също време. За какво й трябва голям готварски съд щом се приготвя за среща?

— Мамка му! — извика Клер.

Двамата мъже и двете момчета се втурнаха в спалнята ѝ. Клер, облечена само с пола и сутиен, с изключително ядосан поглед стоеше пред шкафа си, бясно дърпаше от него дрехи и ги хвърляше на леглото.

— Добре ли си? — попита Даниел, като се опитваше да види какво става и в същото време да отклони поглед, което съвсем не беше лесна работа.

— Да — изръмжа тя. — Много съм добре като изключим този водопад в шкафа ми!

Тя бързо нахлузи блузата си и я закопча. Всички се почувстваха по-добре от това.

— Нат, би ли отишъл да донесеш тенджерата за спагети?

Даниел огледа вътрешността на шкафа. Водата се процеждаше надолу по дървените плоскости от една цепнатина на тавана.

— Просто има дупка на тавана — каза Даниел.

— Просто — подхвърли Клер.

— Клер — каза Джон — можем да го отложим за друга вечер ако искаш... Ръцете ти са пълни...

— Не, Джон, ще се оправя. Наистина.

— Щом си сигурна.

Клер му отправи най-хубавата си усмивка.

— Не, наистина всичко е наред.

Даниел измъкна кош, пълен с подгизнало бельо от шкафа, и ѝ го подаде.

— Мога да оправя това. Има ли инструменти? Чук, пирони, хартия за покрив, шпиндели...?

— Имам чук — каза Клер.

— За начало е добре...

— Мога ли да помогна с нещо? — попита Джон.

Нат домъкна голямата алуминиева тенджера за спагети в спалнята и я подаде на Даниел. Той я постави под пукнатината.

— Има ли... има ли все още железарски магазин? — попита несигурно Даниел.

— Що за въпрос е това? — каза Клер. — Разбира се, че все още има железарски магазин.

Даниел изглеждаше облекчен.

— Ще купя това, което ми трябва и ще го оправя утре, не се тревожи. Отивай на вечеря.

Клер засия.

— Наистина ли?

— Просто се забавлявай — каза Даниел.

Клер натъпка блузата си и нахлузи обувките. После се спря, за да огледа косата си в огледалото на тоалетката. Зърна двадесетте долара, които беше оставила там.

— Ето — каза тя и подаде парите на Даниел. — Ще поправим покрива за сметка на нашия стар приятел Фред. Така да се каже.

Нат, Феликс и Даниел ги изпратиха до вратата и им помахаха сред дъжда. Точно преди да затворят вратата те чуха Клер:

— Умирам от глад, Джон. Надявам се, че си избрал някое хубаво място.

В момента, в който вратата се затвори, Нат и Феликс избухнаха в смях.

Даниел се усмихна.

— Е, хайде де. Не е смешно. Дожаля ми за момчето. А на вас?

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Огромният железарски магазин беше най-зашеметяващото място, на което Даниел беше попадал тук, в бъдещето, къща-съкровищница с изобретения. Той бързо напълни кошницата си с необходимите му неща — старомодни обикновени технически неща като пирони и шпиндели — а после се шля цял час по пътеките и гледаше невярващо невероятните модерни стоки.

Имаше косачки, които можеха да се карат като малък трактор, машини за издухване — не за изтребване — на снега от пътищата. Той се стресна от електрическите инструменти. Имаше електрически ножици, които можеха да подрежат плета ви за няколко секунди, триони за маса, дори триони с газово захранване, толкова леки, че и едно дете би могло да ги държи, но и толкова мощни, че биха могли да изсекат огромните Калифорнийски гори.

Даниел гледаше учудено електрическия чук, въртеше го из ръцете си, а очите му бяха пълни с учудване.

— Ау!

Продавачът го погледна любопитно, после се приближи и застана до Даниел.

— Мога ли да ви помогна с нещо, сър?

— Да, това нещо наистина ли е това, за което го мисля.

— Предполагам.

— Искате да кажете — каза Даниел така, сякаш кракът му се беше схванал. — Искате да кажете, че това забива пирони ли? Имам пред вид, че удря вместо вас.

— Ъхъ — каза продавачът като се чудеше този откачен за какво се вълнува толкова.

— Автоматично? Като се натисне бутон? Това електронен чук ли е?

— Точно така.

— Ау! Това е блестящо! Не е ли невероятно?

Продавачът сви рамене.

— Струва ми се, че никога не съм мислил за това.

— Зашеметяващо е...

Той грабна друго нещо от щанда.

— А това е... това е електрическа отвертка! Не мога да повярвам! Зашеметяващо! Просто зашеметяващо!

Продавачът се чудеше дали да извика охраната...

Мина един час преди Даниел да излезе от железарския магазин, но той откри, че на улицата има точно толкова много зашеметяващи неща, колкото и вътре.

Докато чакаше да мине на една пресечка, един Шевролет Корвет спря на светофара. Даниел отвори уста щом го видя. Беше толкова ниско към земята колкото котка, страничните прозорци затъмнени и от звуковата система се понесе дълбоко басово изсвирване.

— Това кола ли е?

Даниел поклати глава, смаян от машината.

Когато светлината се промени, спортната кола се задвижи и отлетя, а Даниел я гледаше докато се загуби зад един ъгъл.

После, когато тръгна да пресича улицата, нещо по-зашеметяващо от Корвета или електрическата отвертка задържа погледа му. На натоварената главна улица стоеше вагон-ресторантът на Джейк, който отвън изглеждаше почти непроменен за последните петдесет години.

Челюстта на Даниел увисна и той тръгна към него, неспособен да откъсне очи от запусната стара постройка, като че ли тя беше мираж или видение, което щеше да изчезне в мига, когато той отклони поглед от него.

Той влезе в ресторанта като пилигрим в края на дълго и трудно пътешествие, достигнал божи гроб. Очите му плувнаха в сълзи докато оглеждаше наоколо и виждаше колко малко неща са се променили. Имаше нови електроуреди, микровълнова фурна и електронна каса, която свиреше и писукаше, когато касиерът изчисляваше сметката на клиента. В ъгъла беше телефонната кабина... последното място на земята, където той беше изживял щастлив миг.

Даниел прекоси стаята объркан и влезе в същата кабина, която беше споделил с Хелън в онзи съдбоносен ден преди толкова много години. Той беше зашеметен, слисан, че отново е тук. Можеше да я види, да почувства усмивката ѝ, да усети парфюма ѝ, все още да чуе

гласа ѝ, преливащ от щастие заради това, че „Колиърс“ искат да купят нейните снимки.

Сервитьорката спря пред масата му с приготвен бележник.

— Мога ли да ви помогна?

Даниел едва долови гласа ѝ.

— Аз... аз просто искам да постоя тук за малко... ако не преча...

Сервитьорката постави молива си обратно зад ухото.

— Както обичате — каза тя и вдигна рамене.

Той благоговейно потърка масата с ръка. Видя Хелън да разтърсва солницата и да хвърля малко сол през лявото си рамо — и нито един от двамата не знаеше, че късметът ѝ ще излети само след няколко секунди.

Даниел изсипа малко сол на дланта си и я хвърли през рамо. После избърса сълза от окото си.

Даниел не знаеше, че в този миг, в отдалечената част на града някой друг откриваше част от неговото минало. Капитан Уилкокс потегли към базата и мина пред склада, предназначен за разрушаване. Купищата боклуци, които бяха вътре, сега бяха преместени навън в очакване да бъдат натоварени на тежкотоварни камиони.

Уилкокс кимна на себе си. Изглежда нещата вървяха по плана, точно по разписание. После зърна капсулата да стои самотна на асфалта. Капитанът натисна спирачките, тръгна към предмета и го обиколи. Смахнатият, която се появи в офиса му преди няколко дни, му беше дал доста подробно описание на капсулата и то със сигурност съвпаднаше с това странно нещо. Но беше твърде налудничаво да се мисли за него, нали?

— Не — прошепна той на себе си. — Не може да бъде...

После стомахът му се преобърна като разбра, че наистина това не би могло да е нещо друго. В една от клапите беше омотан голям жълт етикет, парче хартия, което вятърът развяваше. С разтуптяно сърце Уилкокс го обърна и прочете написаното: Проект Б /за Буфорд/.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Даниел се радваше, че трябва да оправя покрива — както беше казал на Нат предишния ден, той трябваше да прави нещо, ръцете му да са заети, за да отклони мислите си от Хелън, Хари и другите призраци на миналото, които обитаваха мъчителното му настояще.

Той беше горе на покрива и използваше чука, за да закрепил старите шпиндели. Нат и Феликс стояха долу до стълбата и го обсипваха с информация за многото чудеса от живота на Съединените Американски Щати до 1992 година.

Естествено, двете момчета бяха минали към любимата си тема на разговор, устройството и предимствата на различните видове автомобили.

— Окей, слушай — каза Нат важно. — Това е важно, окей?

— Чудесно — измърмори Даниел. — Уча се как да бъда добро единадесетгодишно момче.

— Виж — каза Нат като лектор в класна стая. — Крокодилите са точно като мерцедеси.

— Ама съвсем — потвърди Феликс.

— Само че крокодилите са по-дълги — каза Нат.

— Точно така — съгласи се Феликс.

— Разбра ли?

— Разбрах — каза Даниел.

— Да — каза Нат. — Но те са плоски. А Снежните Човеци са пълна загадка.

— Да. Никой не знае какво има в Снежните Човеци...

— Разбра ли?

Даниел продължаваше да сваля шпиндели от покрива.

— Идеално.

„Доджът“, каран от Стивън, брата на Феликс, спря до бордюра пред къщата. Стивън натисна клаксона и се наведе от прозореца.

— Какво правиш тук? — попита той малкия си брат.

— Гледам.

— Гледаш? Какво гледаш?

Феликс посочи с глава към покрива и Даниел.

— Гледам него.

— Айде, стига, Квазимодо. Нали ти казах да окосиш тревата днес?

Феликс наведе глава и ритна мръсотията по крака си.

— Казах, че ще го направя.

— Би било добре, ако е тази година.

— Няма проблеми.

— Просто го направи. Сега.

Стивън натисна спирачки и отпраши. Феликс го гледаше как изчезва и въздъхна.

— Е, трябва да вървя — Феликс скочи на колелото си. — Ще се върна по-късно.

— Окей — каза Нат.

Когато той изчезна, Нат отново насочи вниманието си към Даниел.

— Мога ли да те попитам нещо?

— Разбира се.

— Помниш ли онова момиче в библиотеката?

— И?

— Алис. Спомни си.

— Да? И какво?

— Ами тя наистина е студена. Като че я карат да дели обяда си. Като че ли тя притежава добрата фея, а ябълката е в друг. Тя ще ги разменя. Кой прави такива неща? А освен това тя наистина, ама наистина е хубава — каза Нат, като изговаряше думите със страшна бързина.

— Какъв е въпросът? — попита Даниел. — Не чух въпроса, ако имаше такъв. Ако имаше, съм го пропуснал.

— Какво трябва да направя?

— Да направиш? С какво?

— С Алис. Да я накарам да ме хареса. Феликс казва, че трябва да я накарам да ревнува. Той казва, че брат му прави така с момичетата, но аз не мисля, че Алис въобще някога ме е забелязвала, за да мога да я накарам да ме ревнува.

Даниел погледна през рамо към малкото сериозно лице, което се вираше в него.

— Виж... ти си много млад. Би трябвало да мислиш за други неща.

— Аз съм на единадесет — каза решително Нат. — Аз наистина я харесвам.

Даниел се поколеба за момент.

— Ако бях на твое място, щях да я извадя от главата си. Колкото по-бързо, толкова по-добре. Просто забрави за това. Повярвай ми.

— Но...

Изведнъж Даниел беше обхванат от пристъп на гадене и световъртеж. Той затвори очи и потръпна от ужасен главобол, който разцепи черепа му на две.

Нат видя, че той губи равновесие.

— Даниел!

Даниел падна на колене и се плъзна по стръмния наклон на покрива. Точно когато се удари в ръба на покрива, той спря да се плъзга, а пръстите на краката му се стовариха върху водосточната тръба. Даниел се облегна там за миг, тежко задъхан, а сърцето му биеше глухо в гърдите.

— Добре ли си?

Даниел се наведе към стълбата.

— Не съм сигурен — каза той, докато се спускаше надолу към земята.

Двамата влязоха заедно в кухнята и докато Даниел плискаше лицето си със студена вода, Нат се втурна из къщата и събра внушително количество лекарства. Намери бурканче витамини за деца „Флинтстоун“, кутия с таблетки за гърло и почти празно шише аспирина.

— Дишаш ли още? — попита Нат.

Даниел все още трепереше, но успя да кимне.

— Мисля, че да.

Нат отвори бурканчето с витамини.

— Ето, вземи едно от тези.

Той погледна етикета.

— Това съдържа пълната дажба от витамини и минерали, която се препоръчва дневно. Може ли да ти навреди?

Даниел вдигна рамене.

— Мисля, че не.

— Кое искаш?

Той му подаде шепа ярко оцветени витамини, всеки от които беше с формата на герой от анимационния сериал „Флинтстоун“.

— Тук са Фред, Уилма, Дино и Пебълс.

Даниел грабна едно от тях.

— Кой е това?

— Това е Уилма.

— Чудесно.

Той взе хапчето, мушна го в устата си и постепенно го погълна.

Нат потръпна.

— О, добре. Мисля, че е добре...

— Направих нещо погрешно.

— Е, трябваше да го съдъвчеш.

— Опитай това — каза Нат. — Това е Фред.

Даниел схруска витамината, като го дъвчеше внимателно.

— Вече се чувствам по-добре.

В новия свят, където Даниел се озова, непрекъснато се намираха чудесни нови неща за оглеждане.

Той намери лазерния грамофон за особено очарователен. Плочите, които познаваше, бяха на 78 оборота, имаха размери три пъти по-големи от тези на компактдискете и съдържаха само четвърт от музиката.

Даниел държеше блещукащия сребърен диск пред лицето си и се взираше в сребърното си отражение, опитвайки се да види промените, които усещаше в себе си.

— Хей...

Клер беше облечена в бялата униформа на медицинска сестра.

— Тази вечер съм нощна смяна.

— Жалко.

— Нат ми каза какво се е случило. Благодаря ви, че рискувахте живота си, за да спасите моето бельо.

Даниел поклати глава.

— Няма нищо. Просто загубих равновесие, това е всичко.

Клер изглеждаше загрижена за своя тайнствен гост.

— Сигурен ли сте? Можете да поговорите с Джон. Той е наистина добър лекар. Няма да ви струва нищо...

— Не е това... Джон изглежда много мил.

Клер се усмихна и кимна.

— Така е. Той е най-милият човек, когото познавам.

Тя взе компактдиска, който той държеше и прочете етикета.

— О... това е нещо великолепно. Харесвате ли я?

— Кой не харесва Били Холидей?

Клер плъзна диска в грамофона.

— Не трябва да я пускате — каза Даниел бързо.

Почти я молеше да не го прави. Били Холидей беше любимата певица на Хелън.

— Ще я пусна тихо. Нат спи.

Тя се намръщи пред грамофона, като че ли не беше много сигурна какво да прави с диска.

— Имате ли представа как работят тези неща? Можете ли да го включите?

— Не — каза той бързо.

— Получих този грамофон като подарък за рождения си ден... няколко момичета от работата ми го купиха. Но понякога ми се струва, че старите плочи звучат по-добре, а на вас?

Даниел кимна.

— Да — каза той с тих и дрезгав глас.

Тя мушна компактдиска в машината и музиката, плавният, сладък, висок глас на Били Холидей се понесе из стаята. Тя пееше „Същата стара история...“

Даниел затвори очи, насили се да слуша, но не можеше да предотврати болката от спомените, които музиката пораждаше.

Клер не забеляза вълнението му, тя се занимаваше с грамофона.

— Тук би трябвало да има някакво play, а пък това какво беше? Така и не научих кой от двете дузини бутони да натисна.

Тя се обърна, видя Даниел и разбра, че вътре в него става нещо, че е на ръба на сълзите. Тя се протегна колебливо и докосна рамото му, като се приближаваше все по-близо докато се прегърнаха.

Сълзите в очите на Даниел се търкулнаха по бузата му и най-сетне, за първи път, той се отдаде на своята мъка и смазваща печал.

Клер го погали по косата и му пошепна тихо:

— Знаеш ли... познавам това чувство. Да загубиш някого. Знам. Знам колко е мъчително.

Те стояха така, вплетени един в друг, заслушани в музиката и разкаянието в гласа на Били Холидей — отражение на болката, която и двамата чувстваха.

Даниел наведе устни към нейните и двамата се целунаха. Тя не му се противопостави и дори не изглеждаше учудена от неговото действие. Това беше дълга, топла, утешителна целувка, в която проблясваше мъничко страст. Беше физически израз на надежда и опора и той почувства утеха от доверието и близостта.

През този дълъг миг Даниел оживя, сякаш усети искра сред най-тъмната нощ. През този мимолетен миг той почувства, че не е сам... После музиката изпълни слуха му и между устните им се спусна сянката на Хелън. Клер усети, че той се изправи, опъна и отдръпна назад.

— Съжалявам — каза Даниел. — Аз... аз не съм сигурен какво...

За секунда Клер се почувства ядосана, разстроена, притеснена, но все пак някаква част от нея разбра какво изживява той; тя знаеше, че той няма желание да я нарани, че имаше нещо друго, което му тежеше, нещо, което той трябваше да разреши сам.

Но целувката беше утешила и нея.

— Добре, добре, тъъ...

Клер, аз не знам какво...

За миг той беше готов да ѝ каже всичко, да ѝ довери поразителната си история. Беше готов да поеме риска тя да не му повярва. Но тя го прекъсна бързо, така като че ли не искаше да слуша каквито и да било негови истории или извинения.

— Мисля, че трябва да тръгна за работа.

Последва дълго мълчание, през което тя изучаваше изтерзаното му покрусено лице. После взе чантата си и излезе, като го остави прав наред стаята, заслушан в посърналата песен на Били Холидей с пламнало сърце.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Дъждът от предишния ден беше пречистил и освежил въздуха. Даниел седна на верандата сред мрака и вкуси от хладната сладка нощ. Той се опита да се успокои и да мисли колкото е възможно по-ясно за своите проблеми. Беше прибавен нов фактор към сложното уравнение. Той знаеше и усещаше, че претърпява някаква физическа промяна и се съмняваше, че това ще свърши добре.

Даниел се взря в превързаната си ръка. Капчици кръв бяха проникнали през превръзката — всяко петно отбелязваше върха на неговите кокалчета.

Когато стовари кокалчетата си върху яката челюст на Фред, Даниел не се замисли много за това. През годините, като дете и по-късно във Въздушния Корпус той беше получавал доста драскотини и счупвания, но те не бяха толкова сериозни, че да оставят белези. Той бързо се оправяше, костите му скоро нарастваха.

Той се усмихна печално и иронично при мисълта, че винаги се е считал за безсмъртен. Даниел знаеше, че изглежда като през 1939, но се чувстваше по различен начин, като че ли остаряваше — остаряваше отвътре навън.

Даниел беше погълнат така дълбоко от мислите си, че дори не забеляза колата на Джон, която спря пред бордюра. Хлопването на вратата прекъсна потискащите го размишления.

— Джон — каза Даниел тихо — Клер не е тук.

— Днес е нощна смяна.

Джон пристъпи неуверено.

— Аз, въ, мисля, не вече знам това... Дойдох да поговоря с теб, Даниел.

— С мен?

Джон стоеше срещу Даниел, намръщен, свел поглед надолу, със свити устни, така, като че ли се опитваше да съдвече предварително това, което щеше да каже. Той пристъпи напред и назад за малко, после спря и помисли още малко. Най-накрая заговори:

— Нещо става тук. Нещо, което искам да уточня. Трябва да разбере цялото това нещо, иначе непрекъснато ще ми е в главата, докато най-сетне въобще спра да мисля.

Джон отново започна да пристъпва, като че ли движението му помагаше да мисли.

— Какво? Какво мога да направя?

Джон спря да се движи и се обърна към Даниел.

— Ти се появяваш. От никъде. Пълна загадка. Без приятели, без семейство. Няма къде да останеш. Това е доста странно, нали?

— Джон, знам, че звучи...

Джон вдигна ръка, задържа долната част на дланта си напред, като че ли беше полицай по пътищата.

— Другото нещо, което знам, е, че Клер те е оставила да спиш у тях.

— На дивана — каза бързо Даниел.

— Окей. Окей. Виж, не знам дали знаеш, но Клер и аз излизаме. Миналата вечер не беше за първи път. Беше за четвърти или пети път.

Даниел разбра какво щеше да последва.

— Джон...

— Нека да свърша... Виждаш ли, когато я срещнах преди две години, нещата между нас изглеждаха... може би малко обещаващи. А после се появи ти. Как би се чувствал, ако беше на моето място?

— Кофти — призна Даниел.

— Точно така. Виж, може да е просто съвпадение, но изведнъж тя престана да ми се усмихва както го правеше преди това. Тя изглежда като замаяна през половината от деня. Замаяна или твърде заета, за да изпие едно кафе с мен на автомата за кафе.

— На какво за кафе?

— Автомата. Дето продава кафе, нали знаеш.

— О, да, разбира се. Добре.

Джон свъси чело и се взря надолу с наистина нещастен вид. Даниел наистина можеше да разбере чувствата на всеки мъж, който си мисли, че може би е на ръба да загуби жената, която обича.

— А може би само така ми се струва. Може би това е само заради моето въображение. Знам какво си мислиш, но съм виждал това и преди. Мислиш си, че нещата вървят прекрасно и изведнъж — бух!

— всичко се срива. Става само за секунди и няма нищо общо с логиката.

— Слушам те — каза Даниел тихо.

Може би Джон разказваше живота си.

— Знам какво съм. Знам какъв съм...

Той спря за миг, като че ли това, което трябваше да каже беше особено мъчително.

— Знам, че не съм изпитателен пилот. Не съм... твоя тип. Кое то се оказва и неин тип. Но аз не разбрах, че не съм неин тип, докато ти не се появи. Виждаш ли къде е моят проблем?

Даниел постави бинтованата си ръка в дланта на лявата.

— Джон...

— Нямам претенции към Клер — освен това, което чувствам. Затова те моля само да бъдеш откровен с мен.

Той пое дълбоко дъх.

— Ако става нещо между вас... трябва да знам. Защото, съвсем откровено, мразя да съм онеправданият...

Той отново спря.

— Човече, тежко е... И така... има ли нещо между теб и Клер?

— Клер — каза Даниел бавно — Клер... е чудесна.

Раменете на Джон хлътнаха, като че ли знаеше, че му предстои да научи лоша новина.

— Знам, че е така. И предполагам, че и ти си го разбрал.

— Но между нас няма нищо. Нищо.

Очите на Джон светнаха.

— Няма ли?

— Не... Джон. Аз все още съм влюбен в друга. Ето колко е просто.

Джон беше раздвоен. От една страна, той беше толкова щастлив от току-що научената новина, че му се прииска да затанцува на сред тротоара, но затова пък Даниел сега изглеждаше толкова тъжен, колкото беше самият той преди миг.

— Съжалявам...

— Това наистина вече няма значение. А ти не трябва да се безпокоиш заради мен. Аз си тръгвам сутринта.

— О... е... не трябва да си тръгваш. Поне не заради мен.

— Мисля, че трябва — каза Даниел твърдо. — Мисля, че е по-добре за всички.

Джон го погледна внимателно. Петната от кръв на превръзката се бяха увеличили през няколкото минути, докато те разговаряха. Той посочи с глава към ръката на Даниел.

— Знаеш ли, ти май наистина кървиш.

— Да... няма ми нищо.

— Искаш ли да го погледна?

— Добре съм. Все пак благодаря.

Джон поклати глава.

— Е, мисля, че аз ще...

Той тръгна към колата си, а Даниел го наблюдаваше. После стана и се запъти бързо към тротоара.

— Джон... Почакай.

— Да?

— Искам да те попитам нещо... Казвал ли си на Клер какво чувстваш?

— Ами още не. Не искам да ускорявам нещата. Мисля, че все още има време.

Съвсем спокойно и сериозно Даниел поклати глава.

— Чуй ме, Джон... Човек никога не знае колко време има. Направи го сега, направи го сега, преди да съжаляваш завинаги.

Имаше нещо в гласа на Даниел, което уплаши Джон — нотка на дълбока тъга и бездънна печал. В този миг Джон осъзна, че Даниел говореше от собствения си мъчителен опит...

Когато Джон потегли, Даниел се втурна нагоре по стълбите към стаята на Нат и събуди дълбоко заспалото момче...

— Нат — изсъска Даниел. — Нат, събуди се.

Нат седна и потърка очите си.

— Какво има?

— Слушай ме внимателно. Сгреших. Сгреших за това, което ти казах преди.

Нат все още не се беше събудил съвсем.

— За какво си сгрешил?

— Сгреших за Алис.

Споменаването на името на неговата любима го събуди напълно.

— Какво? Какво за нея?

— Ти ме попита какво бих направил и аз ти дадох съвсем погрешен съвет. Нат, трябва да й кажеш.

Нат седна изправен на леглото.

— Как?

— Когато видиш Алис, следващия път, когато я видиш, когато сърцето ти започне да бие бързо, да се почувстваш нервен... знаеш какво искам да кажа?

— Разбира се, че знам. Ненавиждам това чувство.

— Е, когато това се случи... Давай!

— Какво искаш да кажеш с това давай?

— Просто давай — обърни се и й кажи какво чувстваш. Кажи й всичко. Абсолютно всичко.

— Абсолютно всичко ли?

— Абсолютно всичко. Тези неща, които ми каза... всичко това, което чувстваш... разтвори сърцето си. Остави го да излезе. Изпей й го.

Очите на Нат станаха широки и кръгли като чинии. Той беше толкова стреснат, че почти очакваше косата да се изправи на главата му.

— Искаш да й го... изпея!

— Да.

Даниел постави ръце на раменете на момчето и се загледа сериозно в очите му.

— Просто й кажи всичко... Кажи й го веднага! Не отлагай нито минута, чуваш ли. Кажи й го колкото можеш по-бързо! Не чакай! Защото може никога вече да нямаш възможност за това. Разбираш ли?

Даниел сниши глас и пое дълбоко дъх.

— Сгрехих. Това е всичко. Мислех, че трябва да знаеш.

— Благодаря — каза Нат.

— Сега лягай да спиш. Лека нощ.

— Лека.

Нат си легна отново, потопен в размисли за това, което му каза Даниел. Звучеше толкова правилно! Имаше смисъл!

В банята Даниел внимателно махна превръзката от ръката си и потръпна от видяното. Кръвта, плътна и размътена, капеше на

постоянна струя в умивалника. Кръвта течеше по-силно отколкото първия път, когато се нарани. Раните изглеждаха много, много по-зле, отворени и нацърбени, кожата — разкъсана и висяща, започнала да почернява и посинява. Той пусна кранчето и постави ръката под хладната вода. Раните пламнаха, Даниел проскърца със зъби и трепна от парещата болка.

Сега Даниел беше съвсем разстроен и усети тревога и гадене в стомаха. Кога ще разбере какво става с него? Как ще открие какво му се беше случило? Той се взря в образа си в огледалото над умивалника.

— Ох, братко — каза той на своето отражение. — О-о-ох, братко...

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Нат се извиваше и мятеше в леглото, без да може да заспи. В главата му се тълпяха всякакви мисли и в същото време беше измъчен и въодушевен от кратката реч на Даниел, възбуден до такава степен, че не можеше да повярва на това, което беше чул. Това беше такава промяна в настроението. Този следобед Даниел говореше толкова унило и отчаяно, като че беше в най-тежкото положение на света. А сега се втурна в стаята му със съвсем нова философия — и то такава, която Нат категорично предпочиташе. Тя допаднаше на романтичната му натура.

Нат полежа неподвижно за миг, в учудване какво да направи. Сърцето му биеше лудо, а тялото му трепереше... Какво беше казал Даниел? Той му каза да не отлага и секунда, да й го каже колкото е възможно по-бързо, защото може да няма възможност да го направи друг път.

Звучеше налудничаво, но Даниел беше вложил толкова убеденост в думите си, изглеждаше толкова убеден, толкова категоричен. На Нат му се струваше, че един мъж, който е бил замразен за петдесет години — а и изпитателен пилот отгоре на това — би трябвало да вижда тези неща по по-различен начин от повечето смъртни.

Нат взе решение. Той изрита завивките от леглото и скочи, като навлече дрехите си върху пижамата. Промъкна се по стълбите и се втурна посред нощта, тичайки с всички сили към къщата на Алис.

Нямаше представа колко е часът — имаше чувството, че е късно — но не му пукаше. Нат обиколи къщата веднъж и за голямо свое удоволствие видя, че прозорецът в стаята на Алис беше наполовина отворен, пердетата леко шумоляха сред нощния вятър, клоните на извитото ябълково дърво се извиваха и стигаха точно до дъската под прозореца.

— Направи го — прошепна той на себе си.

Нат коленичи, сграбчи шепка камъчета от чакъла на улицата и ги напъха в джоба на панталоните си. После огледа дървото. Тъй като

беше на единадесет години, Нат беше нещо като познавач на дърветата, както и на начина, по който се катерят. На това нямаше да е толкова лесно, но той беше решен да опита.

Той се изкатери до по-ниските клони и се мъчеше да достигне по-високите. Беше обут в домашни пантофи, а те не се захващаха много добре за дървото. Два пъти се хлъзна надолу по стъблото, едва не падна на земята, но спря и продължи да се катери нагоре.

Когато стигна до прозореца на спалнята, той се задържа и хвърли няколко камъчета към прозореца. Те изтрополяха по стъклото.

— Дано това да не е стаята на родителите й — измърмори той.

После пое дълбоко дъх и запя.

Песента, която избра от ограничения си репертоар, най-романтичната, която знаеше, беше „Най-голямата любов от всички“. Тя изразяваше точно неговите чувства, но за съжаление, освен първия ред, който повтаряше заглавието и последния ред.

Нат не знаеше другите думи. Затова прочувственото обяснение от песента прозвуча така: Най-голямата любов от всички да-да, дум-дум-дум-да, ди-ди дидъл-дидъл, дум-дум, да-ди най-голямата любов от всички.

Но отговорът дойде моментално. Алис се показа на прозореца на стаята, триеща сънените си очи. Тя се втренчи настойчиво в малкото момче, което пееше на върха на дървото, на няколко крачки от нея.

— Нат? — ахна тя.

Нат спря да пее.

— Алис! — извика той. — Не мога да мълча повече! Трябва да ти кажа истината! Трябва да го направя!

— Нат, какво ПРАВИШ! — извика тя.

— Мисля за теб непрекъснато. Сънувам те всяка нощ!

— Какво?

— Сънувам те дори когато съм буден! Мразя лятото, защото знам, че няма да те виждам всеки ден — а в училище, къдна се, мога да усетя аромата ти в класната стая.

— Какво можеш?

— Не... искам да кажа, парфюма ти. Какъвто и да е, той е най-хубавият. Той ми е любимият. Пиша името ти по всичките си книги и го повтарям наум непрекъснато през целия ден!

В съседната къща лампите светнаха. Алис се огледа наоколо разтревожено.

Тя се опита да шепне и да вика едновременно:

— Нат! Да не си си загубил ума?

На Нат не му пукаше как изглежда и кой го слуша. Той беше обзет от вдъхновение.

— Искях да ти го кажа от толкова време!

— Какво да ми кажеш?

— Искях да ти отворя сърцето си. Алис... обичам те!

— Какво! — изписка Алис.

Нат се кикотеше, замаян и облекчен от въздействието на думите си.

— ОБИЧАМ ТЕ! — извика той.

— По-тихо!

— Ето! Казах ти го! А, ако си спомняш в библиотеката, аз всъщност не четях „Малките жени“. Но ще го направя, ако е важно за теб.

— Нат! Моля те!

— Най-голямата любов от всички, да-да, дум-дум-дум-да, ди-ди, дидъл-дидъл...

— Нат!

— ... дум-дум, да-дидииии... Най-голямата...

Изчервена, Алис затръшна прозореца. Изведнъж Нат спря да пее.

За миг той беше объркан, смаян от внезапно настъпилата тишина. След това, тъй като любовта не се поддава на разума, той реши, че затръшването на прозореца е добър знак, че тя ще го пусне да влезе вътре, спусна се треперещ от дървото, хукна към входната врата и започна да чука и да звъни на звънеца.

Нат стоеше нетърпелив на предното стъпало в очакване неговата любов да отвори вратата и да го пусне. Той видя, че в къщата светва лампа и се оправи; позаглади косата си и изписа усмивка на лицето, която всъщност си беше ухилване.

Вратата се отвори и ухилването изчезна. Бащата на Алис, разчорлен и сънен, стоеше там. Той се взираше в малкото момче.

— Това е шега, нали?

Нат изпъчи гърди.

— Не, сър, това е много сериозно.

— Така ли?

Нат кимна.

Да, сър. Съжалявам, че ви събудих, но исках да ви кажа, че се казвам Нат Купър и съм влюбен в дъщеря ви още от детската градина и исках да го знаете...

— Нат?

— Точно така, сър.

— Нат Купър?

— Да, сър.

— Лека нощ, Нат Купър — каза бащата на Алис.

После затръшна вратата.

Нат постоя там за малко, взрян във вратата, като че ли бащата на Алис си правеше шега с него. После му просветна, че вратата няма да се отвори повече.

Бавно и унило той обърна гръб на вратата и се прокрадна към пътя, по който беше дошъл. Когато стигна до тротоара спря и погледна обратно към къщата.

И... сърцето му подскочи! Целият живот и цялата любов в него изгряха като слънце. Тя беше там, на прозореца на спалнята, вперила поглед в него. Нат спря и се взря обратно. Много бавно малка очарователна усмивка затрептя по лицето ѝ. После тя изчезна от прозореца. Нат се вторачи в него, изписа малко глупава усмивка на лицето си и с наперени подскоци тръгна надолу по улицата.

— Даниел беше нрав! — прошепна той на себе си. — Даниел беше прав!

Нат далеч не беше единственият буден и зает човек тази нощ. На базата на въздушните сили екип от учени изучаваше капсулата на Хари Финли, преместена в една от лабораториите. Капитан Уилкокс крачеше нервно и наблюдаваше как професионалистите измерват всеки квадратен инч, всеки болт и нит на устройството. Екип от инженери, експерти в най-езотеричните области бяха долетели във въздушната база през последните двадесет и четири часа — лавина от ерудити, която правеше Уилкокс още по-нервен.

Тук беше заложена кариерата му. Този субект беше в самия му офис и той го беше пуснал да си отиде. Ако не намереха Маккормик

бързо, тогава той самият вече щеше да бъде уволнен.

Един лейтенант се втурна към него и го поздрави чинно. Уилкокс се обърна нетърпеливо към него.

— Какво открихте?

Уилкокс очакваше досието на Маккормик със записките на Финли, някакви разхвърляни документи, които биха могли да ги насочат в техните търсения.

— Все още нищо, сър. Необходимо е време, за да се изровят тези стари записки. Минали са петдесет години...

— Знам това — изръмжа капитанът. — Кажете ми нещо, което не знам! Това е от първостепенно значение. Кажете на Джи-2 да го придвижат. Не става въпрос за резервни части на танкове.

— Те ни уверяват, че ще имаме досието до сутринта, сър. Наясно са с положението.

— Наясно ли? По-добре щеше да е ако бяха стигнали по-далече от това! — каза капитан Уилкокс сърдито.

— Все още нямат никакво известие, сър. Но...

Той нетърпеливо прекъсна подчинения си:

— Обади се по телефона и кажи на Джи-2, че доктор Камерън, шефът на научния отдел за целия Въздушен Корпус на Съединените Щати пристига от Вашингтон след шест часа. И нито минута по-късно, ако ме питате.

— Да, сър.

— И ние трябва да намерим Маккормик!

— Да, сър, непременно. Правим всичко възможно.

— Да, ама не е достатъчно.

Уилкокс се замисли за малко, после му хрумна нещо.

— Този мъж, Маккормик, изглеждаше в доста ужасна форма. Искам да се подаде тревога до всички болници и доктори в радиус от сто мили. Кажете им да бъдат нащрек за него.

— Но какво да им кажем?

— Пет пари не давам. Кажете им, че е въоръжен, опасен и че се издирва от ФБР. Така им кажете.

Лейтенантът кимна.

— А какво да правим с Джи-2? Да кажем ли и на тях?

— Кажете им това, което ви казах, лейтенанте.

— Да, сър.

Уилкокс почервеняваше.

— Можете да им кажете и това: цял отдел от ФБР пристига след шест часа и ако не успеят да открият този човешки сладолед в най-скоро време, ще си имаме наистина сериозни проблеми, разбра ли?

Лейтенантът преглътна. Негов ред беше да бъде ядосан.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

На следващият ден ръмеше, когато Даниел се измъкна от леглото и се облече бързо на развиделяване. Предишната вечер, след като смени превръзката на ранената си ръка, той седна пред лист хартия и написа бележка за Клер и Нат.

Думите не бяха най-доброто поприще на Даниел и той се мъчи доста време, за да изрази чувствата и опасенията си върху този лист хартия. Препрочиташе бележката стотици пъти и разбираше, че никога няма да може да изрази всичко, което чувства и което се беше случило. Не можеше да направи нищо друго, освен да благодари на Нат и на Клер от дъното на душата си и да продължи нататък.

Клер все още беше на работа, нощната ѝ смяна беше към края си, а Нат като че ли не беше вкъщи. Даниел беше облекчен от отсъствието им — щеше да е по-лесно да напусне като си спести болката от продължителното сбогуване. Спря в кухнята, закачи бележката за хладилника с магнит и въздъхна тежко. Той се взря в бележката, като че ли тя беше последната му воля и завет и за хиляден път през тези два дни се запита какво ще прави след това...

— Тръгваш ли?

Даниел се обърна. Беше Нат. Косата му беше мокра от дъжда, освен това беше нервен и възбуден. Държеше смачкана влажна кафява книжна кесия под мишницата си.

Даниел кимна.

— Да — каза той. — Мисля, че е по-добре за мен да си тръгна.

Нат кимна нещастен. Той подаде чантата.

— Взех това за теб. Сега изглежда, че е нещо като прощален подарък. Не си го мислех така, но...

Той леко повдигна рамене.

— Нат...

Даниел знаеше, че момчето няма пари, за да прави подаръци на когото и да било.

— Вземи го. Може да ти потрябва.

Даниел взе кесията, бръкна вътре и извади изтъркано маслинозелено парцаливо памучно пилотско яке от Въздушния корпус на Армията през 1939. За миг Даниел замря втренчен в дрехата, а в очите му блеснаха сълзи.

— Беше любезно от твоя страна да ме събудиш по този начин снощи и всичко... Веднага станах от леглото и направих каквото ми каза.

— Така ли?

Нат кимна.

— Казах й какво чувствах... какво чувствам. Изпях й песен и всичко... Не знам какво се получи, но поне тя вече знае какво чувствам, нали?

— Така е.

— Как ти се вижда якето?

Даниел се мушна в якето и за първи път от дълго време изглеждаше и се чувстваше като стария Даниел. Той вдигна рамене и застана изправен.

— Нат...

— Харесва ли ти? Взех го от магазина за преоценени стоки. Имаше и кожено, но струваше доста скъпо.

— Кожените якета са, за да се перчиш.

Даниел потупа изтритите ръкави.

— А това наистина е нещо...

Нат беше поласкан.

— Наистина ли? Искаш да кажеш, не съм постъпил правилно? Че съм взел точно това, което трябва?

— Точно така, това, което трябва.

Даниел потупа Нат по рамото.

— Е, имам якето. Имам и втори пилот. Какво ще кажеш, ако направим един малък полет...

Дъждът барабанеше по покрива на бараката и гръмотевиците тътнеха в далечината, докато бурята се приближаваше.

— Нисък таван — каза Даниел. — Лоша видимост. Но Б-25 може да лети във всякакво време. А щом преминем облачната линия ще имаме ясен летен ден.

— Наистина ли?

— Да.

— Окей. Проверка на апаратурата.

Вътрешната част на бараката беше превърната в импровизирано подобие на пилотска кабина на Б-25. Бейзболни бухалки стояха изправени като кормила, купчина стари часовници, събрани от къщата и спидометър от старо колело бяха уреди за отчитане на горивото, индикатори за скоростта на въздуха, алтиметър и компас. Камара от щипки за дрехи бяха електрическите ключове, контролиращи електрическите системи на кораба, а няколко стари закачалки за палта изпълняваха двойна роля на дросели и регулатори на клапите.

— Окей — каза Даниел съвсем сериозно, като че ли ставаше въпрос за истински неща. — Дроселите се отворени половин инч. Сместа е изобилна. Трябва да се изсмуче от системата, да се задвижи маслото. Дотук разбра ли?

— Да — каза Нат.

Той неспокойно подражаваше на всяко движение на Даниел, обезпокоен да не би да сгреша.

— Карбураторът е студен. Това е лошо. Моторите трябва да са топли. Клапаните за горивото включени. Радио и електрическите системи изключени. Трябва да се изключат веднага — не трябва да пламва искра върху цялото това гориво. Разбра ли?

— Тъхъ — каза Нат не съвсем уверено.

— Сигурен ли си?

— Да. Дотук е почти като компютърна игра. Бен има такава. Той е мой съученик.

— Окей. Прекъсвачи на ход, напълни моторите с няколко напмпвания. Вкарай това масло там. Спирачките са включени.

— Добре.

Даниел поклати глава.

— Не, не. Винаги казвай „тъй вярно“. Това „добре“ обърква.

Нат кимна.

— Разбрах. Тъй вярно.

— Окей, да тръгваме. Викни „Пропелери готови“.

— Пропелери готови! — извика Нат.

— Включи моторите. — Даниел посочи към щипките за дрехи.

— Точно тук. Отбелязано е. Първо левия мотор, после десния.

— Не е ли по-добре да се каже бакборд и щирборд?

Даниел поклати глава.

— Не. Истинските пилоти казват ляво и дясно. Бакборд и щирборд обърква. Разбра ли? Запали ги.

— Тъй вярно.

Докато Нат натискаше ключовете, гръмотевицата избоботи. Ако не беше помислил за това толкова съсредоточено, почти можеше да си представи как големите мотори на Б-25 изведнъж оживяват.

— Наблюдавай измервателните уреди... Убеди се, че всичко е изрядно, че всичко е в отлично състояние. Повишено налягане на маслото, равномерни обороти на моторите, погледни температурата на мотора.

Даниел изучаваше старите будилници, кухненския часовник, и дори можа да види стрелките да се движат и подскачат, докато великолепната летателна машина набира скорост.

— Всичко това проверено ли е?

— Тъй вярно, тъй вярно, тъй вярно — каза Нат.

— Окей... малко газ... бавно. Сега се движим. Провери контролните табла...

Той разтърси леко клечката.

— Контролните табла за полет са свободни и точни. Включи радио и електрическите системи. Това означава, че можеш да разговаряш с кулата...

Нат кимна.

— Тъй вярно, радио и електросистеми включени.

— Сега очакваме излитане. Той е горе в кулата и дава разрешение на самолетите за излитане. Кажете му, че си тук и готов за излитане.

— Как да го направя?

— По микрофона, представи се... Как се казва самолета?

— Тъх...

Нат се замисли за миг, след това глуповата усмивка се появи на лицето му.

— Казва се „Алис“.

— Трябва да бъде някаква Алис.

— „Наистина студена Алис“.

— Хубаво име — каза Даниел с усмивка.

— Излитане — каза Нат. — Тук Б-25 „Наистина студена Алис“, иска разрешение за излитане.

— Прието, „Наистина студена Алис“ — каза Даниел. — Разрешено излитане на писта Л-5.

Той се обърна към Нат.

— Сега кажи „Разбрано, излитане“.

— Разбрано, излитане.

— Прието, капитане. Приятен полет... Сега кажи „прието, благодаря, край, потеглям“.

— Прието, благодаря, край, потеглям.

— Добре. Пълно увеличаване на дроселите, тоест сложи още малко газ...

— Тъй вярно.

— Сега увеличи задното налягане.

— Тъй вярно.

— Дросели отворени.

Даниел повиши глас, за да бъде чул въпреки шума на моторите и Нат би могъл да се закълне, че бараката се раздвижи, втурна се през двора, през всички дворове по улицата, поляните в предградието се нижеха една след друга, за да направят писта за неговия самолет.

— Набирай височина — нареди Даниел. — Усецаш ли издигането? Усецаш ли въздуха под крилата?

— Тъй вярно. Шасито да се прибере и заключи.

Нат можеше да се закълне, че видя яркочервената светлина да светва на контролното табло...

Шасито се сви в бараката с леко потреперване и скоростта се увеличи.

— Окей, сега кръжим около пистата — ще направим една обиколка, ще ни наблюдават от земята и ще ни уведомят ако опашката се е подпалила или има нещо друго...

— Какво? — изпищя Нат.

— Това е шега.

— Тъй вярно.

— Можеш ли да видиш пистата?

Нат надзърна през бараката.

— Да... въъ, тъй вярно. Ето я там.

— Добре. Нека да направим обиколка.

Даниел се облегна на лявата си страна, Нат — В направи същото. Той усещаше как самолета се промушва леко сред влажния въздух и витлата го издърпват напред.

— Плавно... — предупреди Даниел. — Карай плавно...

Бурята почти ги връхлетя, проблесна ярка светкавица — тя беше толкова близо, като че ли точно в кабината пред тях — последвана от висок тътен на гръмотевица.

Даниел погледна уредите за измерване.

— Окей... окей. Един мотор се повреди. Но без паника. Имаме друг.

— Какво? Какво да правим?

— Сглоби витлото! Спри горивото! Бързо!

Малките пръсти на Нат се размърдаха над ключовете.

— Тъй вярно.

— Окей, завърти я малко... Така. Така. Сега да ъ потърсим място да я поставим.

Нат посочи с пръст.

— Виж! Там има писта.

— Изглежда добре. Окей... стой спокоен... нос надолу, скорост надолу.

— Тъй вярно.

— Оптимална безмоторна скорост... ще прелетим над пистата и ще спрем мотора. Бъди готов за приземяване.

Със затаен дъх Нат хвърли поглед към Даниел, 5 който се беше съсредоточил върху контролните табла.

— Ще... ще го направим ли?

— Свали шасито.

— Тъй вярно — каза Нат.

— Изобилна смес... Карбураторът е включен... повече обороти. Наблюдавай хоризонта... Нат, наблюдавай хоризонта.

— Да натисна ли ръчката?

— Натисни. Не пали. Смажи я. Наблюдавай хоризонта! Наблюдавай хоризонта!

Нат усещаше, че колелата са само на няколко й инча от земята. Той натисна ръчката много внимателно и самолетът се спусна към нея. Докосна я с леко раздрусване.

— Заден ход.

Моторите изръмжаха в обратен ход и елероните се завъртяха нагоре, като пресичаха въздушната маса над крилете, която ги забавяше.

— Натисни спирачки. Сега бавно... бавно... така. Хубаво и просто.

Големият самолет продължи и спря окончателно на мократа трева. Единственият звук идваше от потропването на дъжда по покрива на бараката. Постепенно ключовете станаха щипки за дрехи, шаситата се върнаха към земната си форма на закачалки за палта, кормилото стана отново бейзболна бухалка. Но на Нат не му пукаше. Той беше възбуден, зашеметен от това, което току-що беше извършил.

— Ау... — каза той благоговейно.

Даниел стоеше неподвижно, вгледан пред себе си, и си припомняше първия път, когато беше управлявал Б-25. Беше толкова отдавна... Но точно сега чувстваше, че сякаш е било вчера.

— Ако можеш да приземиш Б-25, можеш да правиш всичко — каза той. — Чуваш ли? Всичко.

Нат и Даниел се спогледаха за миг.

— Благодаря за якето.

Искаше да добави: „и благодаря, че ме остави да полетя с моя самолет за последен път...“

— Няма защо.

— По-добре да тръгвам — каза Даниел.

Той се изправи, протегна се и тръгна да излиза от бараката. Постави крак на стълбата.

— Хей — каза Нат малко отчаяно. — Сигурен ли си, че не искаш да останеш? Остани само за още няколко дни. Не можеш да си тръгнеш днес. Времето е кофти... Почти е обед. Мама скоро ще се върне. Остани за обед. Какво би искал за обед? Какво ще кажеш за това?

Даниел спря и се усмихна.

— Нат, не искам нищо друго повече от това...

Нат се обнадежди.

— Нищо друго ли? Тогава защо не го направиш?

— Но...

Крехките рамене на Нат хлътнаха.

„Винаги има едно «но», нали? Когато пораснеш нещата стават такива“.

Но Даниел не отговори. Той беше силно пребледнял и големи капки пот избиха по челото му. Изглежда, че му беше трудно да се задържи на стълбата.

— Даниел?

Очите на Даниел се замъглиха.

— Нат?

После падна и като че ли потъна в безкраен мрак.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Нат скочи от къщата и коленичи до Даниел, който бе проснат върху мократа трева с отворени, но невиждащи очи. Тялото му се разтърсваше от конвулсии.

— Даниел! Какво има?

Челюстите на Даниел се раздвижиха, той явно искаше да каже нещо, но вместо звук от устата му се чу остро стържещото му затруднено дишане.

— Даниел! — Нат се огледа наоколо в недоумение. След това очите му се напълниха със сълзи, а от гърлото му се откъсна жален вой. Той беше изплашен и объркан. Не знаеше какво да прави. Но бе сигурен, че приятелят му умира.

Нат побягна под дъжда, объркан и плачещ. Втурна се към улицата и за малко не попадна под движеща се кола.

— Чакай! — крещеше Нат. — Спри!

— Побъркано хлапе! — изкрещя шофьорът.

Друга кола спря със свистене на гумите по мократа настилка. Шофьорът изскочи, крещейки с всички сили. Пътникът му го последва под дъжда.

— Да не си си загубил ума? Какво, по дяволите, правиш? Ако майка ти ти е казала да си играеш с уличното движение, сигурен съм, че не е имала точно това предвид. Нат! Проклетнико!

Нат никога преди не бе изпитвал подобна радост от срещата си със Стивън.

На Феликс бе достатъчен един поглед, за да разбере, че приятелят му има сериозни проблеми.

— Нат! — извика той. — Какво става тук?

— Побързайте! Много е спешно! — Нат беше като побъркан, обезумял от страх. Той се втурна към градината, а Феликс и Стивън го последваха по петите.

Нат падна на колене до Даниел и сложи ухо на гърдите му, опитвайки се да долови сърдечния ритъм.

— Трябва да го откараме до болницата!

— Кой, по дяволите, е той? — попита Стивън с ръце на хълбоците. На лицето му се бе изписал скептицизъм.

— Приятел е! Хайде! Да се раздвижим. Той умира!

Но Стивън не помръдна.

— Почакай една минута. Приятел казваш? Кой всъщност е той?

Нат бе изчерпал всичките си сили. Той бавно се изправи до своите метър и тридесет и се приближи до Стивън. Отвори устата си и изкрещя с цялата мощ на малките си дробове.

— ТОЙ Е ЗАМРАЗЕНИЯТ ЧОВЕК, ЗА КОГОТО СИ ГОВОРИХМЕ!

Феликс пребледня. Не можеше да повярва, че Нат така лесно издаде тайната на Стивън и на всички останали хора.

— ЗАМРАЗЕН...? — произнесе Стивън.

— Да, точно така! И това е висша тайна и ще ни донесе много беди, ако не ми помогнете да го откарáme в болницата веднага. Ще кажа на военновъздушните, и на ЦРУ, и на президента, че вие сте виновни и те ще ви хвърлят в затвора до края на целия оставащ ви живот! А сега ми помогнете да го отнесем до колата, задници такива! Веднага!

Единственото лице, което беше по-изумено от Стивън от този изблик на духовна сила бе самият Нат.

Стивън не се бе движил никога през живота си с такава скорост. Взе няколкото мили до болницата за нула време. Той прекара колата пред входа на спешното отделение и заби спирачките. Трите момчета, превити под тежестта на Даниел, се отпавиха към стаята за спешни случаи. Дежурната сестра хвърли поглед на треперещото, разтърсвано от конвулсии тяло на Даниел и се зае с него.

Тя сграбчи микрофона от бюрото.

— ЕР-5, нашият шифър е 1. Изпратете групата по травмите!

Всичко като че ли ставаше наведнъж. Санитарите и докторите се появиха неизвестно откъде и някаква специална маса изникна до трите момчета, които поддържаха Даниел. Той бе проснат върху нея и групата лекари се събраха около тялото му, като стадо пирани около кървящо месо.

— Колапс от болка при счупване на гърдния кош, — промълви една от сестрите. Игли и маркучи бяха вкарани във вените на Даниел, а друга по-голяма тръбичка — завряна в гърлото му.

— Кръвно налягане? — попита докторът.

— Сто и петдесет на деветдесет, пулс едва доловим, едно на дванайсет. Той се поти.

— Да вземем малко кръв. Искам да направим изследвания.

— Може би е в клинична смърт, да побързаме...

Лицето на Даниел бе покрито с кислородна маска, когато Джон, оперирацията лекар, хвърли поглед към своя пациент.

— Господи... — произнесе той, наблюдавайки преместването на Нат по коридора към отделението. Нат се почувства като че ли част от сърцето му бе отрязана.

В интензивното отделение докторите и сестрите полагаха всички усилия, за да стабилизират състоянието на Даниел. Те се стараеха да го поддържат жив, докато бъдат готови резултатите от тестовете. На този етап медиците нямаха никаква представа за причините на състоянието му.

Впоследствие се оказа, че тестовете не можеха да помогнат. Джон бе озадачен от изписаните от компютъра цифри и символи. За цялата си практика като лекар не му се беше случвало нищо подобно. Втурна се надолу към кабинета на шефа, доктор по-опитен от Джон.

Съливън разговаряше по телефона, когато Джон нахлу в кабинета му. Лекарят веднага затвори, след като видя лицето на колегата си.

— Джон, какво се е случило?

Джон хвърли листовите под носа на доктор Съливън.

— Тези са от Маккормик в интензивното.

— Маккормик ли! Току-що ми се обадиха от ФБР, за да ми кажат-, че той е изпаднал в беда. Казаха също, че може да е опасно.

— Има опасност за живота му — каза Джон, крачейки развълнувано из стаята. — Аз съм малко объркан от тези резултати: що за кръвна картина е това?

Съливън намести очилата си и хвърли бърз поглед върху резултатите.

— Не виждам нищо странно.

Нат отиде да потърси майка си и я намери току-що завърнала се от дежурство. Умората от дългата и отегчителна нощна смяна се четеше в погледа ѝ. Тя погледна стъписано и уплашено сина си.

— Нат! Какво има? — падна на колене и го прегърна през раменете.

— Даниел — произнесе Нат, опитвайки се да задържи сълзите си.

— Даниел? Какво се е случило?

— Той е болен. Истински болен.

— Какво? Къде? Тук ли е?

Нат кимна утвърдително.

— Мамо, ще ти кажа нещо... но трябва да ми обещаеш, че няма да ме сметнеш за луд. Окей?

Клер занемя от учудване, но успя да кимне.

Нат пое дълбоко въздух.

— Помниш ли, когато ти казах, че Феликс и аз... спомняш ли си, аз ти казах, че сме намерили замразен човек.

Клер кимна.

— Замразеният човек... е Даниел.

— Даниел?

— Да, той е бил замразен през 1939 година. Случайно се е размразил. Миналият четвъртък. Ние бяхме там.

— Не мога да повярвам...

— Мамо, — произнесе Нат тържествено, — аз не си измислям.

Клер изучаваше сериозното изражение върху лицето на сина си и бе сигурна, че всичко това е истина. Тя приглади косата му и го целуна.

— Вярвам ти, миличко...

Даниел лежеше в интензивното и слушаше звуците около себе си. Те бяха едва доловими и нежни, но въпреки всичко го плашеха. Тръбичките излизаха от вените му и се виеха около ръцете, а към главата и гърдите му бяха прилепени различни датчици. Той се чувстваше не като човек, а като част от голяма и бездушна машина.

Кожата му бе придобила нездрав и бледен вид. Бузите му бяха хлътнали, а устните му пресъхнали. Имаше вид на отегчен до смърт,

преждевременно остарял и побелял човек.

Клер положи всички усилия, за да задържи напиралите сълзи. Тя даже успя да се усмихне.

— Хей — каза меко тя — не ти ли казах да престанеш да вървиш подире ми?

Даниел отвори очи и направи опит да се усмихне.

— Моите началници винаги са казвали, че съм неподчиняем...

— И са били прави. — Клер примигна, за да задържи напиралите сълзи.

— Нат каза ли ти?

Клер бавно поклати глава.

— Не е възможно. Не може да бъде!

В гласа на Даниел се появи нотка на примирение.

— Клер, аз съм роден през 1909. Спомням си Първата световна война, двайсетте бурни години... Депресията. Спомням си всичко това, като че ли се е случило вчера. Всичко съм преживял. Неща, за които ти само си чела в исторически книги, за мен са реалност.

Тя протегна внимателно ръката си и докосна кичурите побеляла коса на слепоочията му.

— Даниел, моля те. — Една сълза се откъсна от окото ѝ и се търкулна по бузата. — Не мога да повярвам...

Той кимна леко.

— Знам... знам. Точно така се почувствувах, когато Хари ми предложи идеята. — Даниел се усмихна като че ли на себе си. — Хари беше велик... Бих искал да го познаваш. Ако можех само да го намеря, той би знаел какво да прави...

Клер почти извика от изненада.

— Хари? Хари Финли?

Даниел потрепна и подскочи като убоден. Той гледаше втрещено към нея, в изумление.

— Откъде знаеш това? Нат ли...

Клер разтърси енергично глава. След това прекара ръка през косата си. Гледаше като обезумяла.

— О, Господи! Вчера се обади жена и остави съобщение. Мислех си, че е набрала грешен номер. Сигурна съм, че съобщението е все още в запис на телефонния секретар.

— Жена ли? Коя? Не беше ли нейното име Бланш?

Клер поклати отрицателно глава.

— Тя не каза. Просто съобщи, че познава Хари Финли и след това остави телефонен номер.

Върху бузите на Даниел избиха две малки червени петънца, а крайниците му като че ли се наляха с повече сила. Дори апаратите усетиха това и започнаха да писукат малко по-високо, а пишещите игли подскочиха върху графиките.

— Клер — произнесе умолително Даниел. — Трябва да ми помогнеш. Моля те, измъкни ме оттук. Необходимо е да стигнем до къщата ти и да наберем този номер.

Клер се усмихна.

— Виж, не е необходимо да ходим до там. Достатъчно е само да позвъним, да съобщим кода и телефонният секретар ще предаде информацията.

Независимо от опасната ситуация, Даниел не можеше да не се възхити от постиженията на техниката.

— Тази машина върши всичко това? Удивително! Обади се тогава, а аз ще се облека през това време. — Той започна да се бори с обвиващите го кабели и тръбички, като направи опит да се надигне от леглото.

— Но, Даниел, ти си болен.

Погледите им се срещнаха.

— Клер, не съм просто болен. Аз умирам.

Клер се замисли за секунда.

— Добре, ще се обадя. След това ще се върна да ти помогна.

Авиолайнерът докосна пистата във военновъздушната база точно навреме. Капитан Уилкокс вече очакваше на макадамовата настилка изпратения от Вашингтон учен проф. Камерън, който трябваше да следи за изследванията по провала на проекта Б /от Буфорд/.

Той се появи на вратата на самолета и пое надолу по стълбичката с леко олюляване, като почти падна при стъпването върху настилката.

Уилкокс се втурна към него.

— Аз съм Уилкокс. Добре ли се чувствате?

Камерън повдигна рамене.

— Не съм най-добрият летец, това е истината. Чувам, че имате някакви добри новини.

Уилкокс се ухили широко.

— Така, е, сър, ние наистина имаме добри новини. Много се радвам да ви съобщя, че лейтенант Маккормик е на болнично легло. И с това се слага край на броденето му. Така са го оплели с жици и кабели, че е заприличал на паяк, приготвен за Деня на благодарността...

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Пред отделението за интензивна помощ Джон и Клер почти се сблъскаха.

— Клер! Какво, по дяволите, става тук? Даниел е развил някаква форма на ускорена левкемия... Никога не съм виждал подобно нещо. Никой не е виждал кръвна картина като неговата. Направо не е за вярване.

— Трябва да го измъкнем от тук — каза Клер твърдо. — И нямаме много време.

— Клер, ти се шегуваш! Съливън току-що ми съобщи, че хората от ФБР са тръгнали насам. Даниел е попаднал в беда и те ще приемат бягството му твърде неприязнено.

Клер поклати глава.

— Даниел не е в беда — най-малкото той не е... трябва да го преместим.

— Но, ФБР! — запротестира Джон.

— Забрави ги. Джон, моля те, вярвай ми.

— Какво мога да направя?

— Задръж ги.

Джон дори не се замисли за това, което направи. Той просто се протегна, хвана главата на Клер и я целуна страстно и продължително. Предаваше със своите устни любовта си към нея, докато най-сетне тя осъзна съобщението. Когато я остави да тръгне, Клер направи няколко крачки назад с щастлива усмивка на лицето си.

— Побързай! — каза Джон.

Клер се понесе обратно към интензивното отделение и започна да сваля електродите от гърдите на Даниел. След това изключи апаратурата и помогна на болния да се изправи.

— Окей, време е да ставаш от леглото.

Бавно и болезнено Даниел се откъсна от леглото и започна да се облича. Пръстите му бяха вкочанени и не се справяха с копчетата на ризата.

— Ей сега, нека аз — Клер бързо закопча копчетата и му помогна да облече якето.

След това дойде Нат със стол на колела и се спря пред него.

— Качвай се.

Даниел се сниши в стола и тримата полетяха по болничния коридор в безумна надпревара с времето. На ъгъла те се спряха и Нат хвърли поглед към асансьорите.

Пространството беше изпълнено с хора в униформи от военновъздушните сили, а също и цивилни, вероятно агенти от ФБР. Всички те бяха предвождани от Уилкокс и Камерън.

Нат веднага разбра, че тези хора са дошли за Даниел.

— Опа-а. Не насам, мамо!

— Асансьорът! — Тя се обърна към сектора за товарните асансьори. — Нат, натисни най-долното копче!

Джон си даваше добре сметка за ролята, която трябваше да играе. Той се хвърли в средата на групата, съставена от военни хора със суров вид от Федералното.

— Аз съм доктор Халси — каза Джон. — Трябва да ви кажа нещо.

Уилкокс се опита да го отстрани от пътя си като досадно кутре.

— Съжалявам, но ние изпълняваме специална мисия...

— Много е важно.

Камерън се спря от професионална учтивост към своя колега.

— Какво има, докторе?

— Ако търсите Маккормик, трябва да знаете, че го преместиха в интензивното отделение на източното крило. — Той показа по коридора пътя, откъдето бяха дошли. — Вървете надолу по източния коридор, третия етаж отляво. Стая 144.

— Благодарим ви, докторе.

— Да тръгваме, — изрева Уилкокс и поведе хората си по коридора, като че ли беше командир на кавалерийски ескадрон.

Джон се залепи за зелената стена на болницата и въздъхна тежко. След това свали очилата си и си направи вятър с ръка.

— Какво ли не правим в името на любовта... — прошепна той.

Посоката, дадена от Джон, бе добра. Стадото от държавни мъже се понесе с гръм и трясък към стая 144. Те нахлуха през двойните

летящи врати и замряха от изумление. Хората вътре изглеждаха озадачени и хвърляха стъклени погледи към групата въоръжени мъже.

— Докторът каза, че това е интензивното.

— Прилича ли на такова, — произнесе минаваща сестра. — Нима не виждате, че е бюфет.

— Какво, по дяволите става тук? — попита Уилкокс.

— Прилича на обяд — каза един от федералните агенти.

Асансьорът слезе седем етажа по-надолу до подземния паркинг и Клер, Даниел и Нат се натъпкаха в микробуса. Клер натисна газта, колата изхвърча от гаража и се понесе по улиците на града. Вместо да поеме за вкъщи, Клер се отправи по друг път, водещ към по-отдалечен и поддържан квартал от този, в който те живееха.

Автомобилът спря пред добре запазена стара къща на тиха странична улица. Даниел все още изглеждаше болен и като че ли старееше с всяка изминала минута, но това вече не го вълнуваше. Той слезе от колата, пръв достигна до вратата и няколко пъти натисна звънеца.

Отвори им жена на средна възраст, вероятно в началото на петдесетте. Тя беше смутена от вида на този странник с диви очи, застанал на прага ѝ в компанията на малко момче и жена в болнична униформа.

Даниел се втренчи в жената за момент и разбра, че това не е Бланш — Бланш би била много постара — но въпреки всичко, видът ѝ му бе познат. Лицето ѝ наистина му говореше нещо, но поне за сега не можеше да разбере връзката.

— Да. Мога ли да ви бъда полезна с нещо?

— Търся Хари Финли — произнесе Даниел. — Той беше учен, жена му се казваше Бланш Финли. И двамата бяха от Чикаго... Познавате ли този човек? Моля ви, отговорете ми!

Жената се усмихна, но все още изглеждаше озадачена.

— Да, аз го познавам. Вие сигурно имате предвид баща ми... Аз съм Сюзън Финли. Поне такова бе моминското ми име.

— Баща ви ли? — В този момент всичко се проясни. Разбира се! В деня на пикника Бланш и Хари му съобщиха, че ще си имат дете. Ето защо тя изглежда така позната! — Баща ви! Вкъщи ли си е той?

Очите на Сюзън Финли се изпълниха със сълзи и погледнаха земята, като че ли Хари бе разровил някаква стара рана.

— Съжалявам..., но баща ми не е вече между живите.

— Той е мъртъв? — прошепна Даниел. За момент тялото му се напрегна, а след това бавно се свлече на скамейката до портата, гледайки с не виждащи очи право пред себе си. Обхвана с ръце главата си и се разрида.

— Той живееше тук едно време... За около няколко месеца... но е умрял, преди аз да се родя. Сигурно търсите друг човек.

Даниел разтърси глава.

— Не, няма никаква грешка. Аз бях... най-добрият му приятел.

Сюзън Финли се доближи плътно до него, и присви очи и втренчи поглед в лицето му, като че ли го виждаше за пръв път. Той беше като призрачно видение.

— Даниел — успя да промълви тя.

Уилкокс и неговите хора успяха бързо да съобразят какво става в действителност. Те се насочиха към паркинга, а Уилкокс в движение разглеждаше синята папка.

— Адресът на Сюзън Финли е „Блу Сайпръс Понд Роуд — 14“ — според информацията баща ѝ е претърпял нещастен случай два месеца след като Маккормик е приел да бъде доброволец. Финли е умрял при пожар в опита си да спаси човек. Очевидно, той е бил негов приятел...

Агентите от ФБР докараха колите си пред входа на болницата и се натъпкаха в тях. Уилкокс и Камерън се настаниха на задните седалки в една лимузина и продължиха разглеждането на папката.

— Джи-2 — операциите твърдяха, че Маккормик също е бил убит. Те са затворили досието му. Никакви изследвания не са последвали. По време на хаоса след събитията в Пърл Харбър проектът е бил забравен окончателно.

Камерън беше шокиран.

— Искаш да кажеш, че е бил загубен? Че Маккормик е бил просто в неизвестност цели петдесет години? Той е престоял там през цялото това време, без да бъде забелязан от никого? Не мога да повярвам. Прекалено налудничаво е.

Уилкокс потръпна. Цялата тази работа му изглеждаше невероятна и добре го осъзнаваше. Той пръв беше срещнал Маккормик.

— Така е... както изглежда, сър. Капсулата е била отбелязана като нагревател на вода за индустриални нужди. — И никой не би узнал... — с изключение на Уилкокс — колкото близо бяха те до бракуването и изхвърлянето на това нещо, до предаването му на вторични суровини.

Камерън поклати глава с недоверие.

— О, Господи...

Сюзън Финли бе запазила всички материали и писания на баща си, а майка ѝ бе завещала семейните албуми, съдържащи много снимки и писма. Двамата с Даниел, следвани от Нат и Клер, се спуснаха в мазето и започнаха да сортират различните стари картонени кутии, търсейки нещо, улика, намек за това, което се бе случило през всичките тези години.

Вдигаха се облаци от прах при сортирането на тези свидетелства за миналите събития.

— Майка ми често говореше за теб, Даниел. Тя споменаваше за експеримента неведнъж, но не знаеше нищо по-конкретно. — Сюзън отметна падналия върху лицето ѝ кичур коса и изтри насъбралата се прах от брадата си. — Знаеш, че той правеше всичко възможно, за да оправя грешката си.

— Вината не е била негова — каза Даниел.

— Може би... но той се чувствуваше виновен.

Изведнъж Даниел престана да чува повече. В една от кутиите той откри купчина бележници в червена кожена подвързия. В паметта му Хари винаги е бил с един от своите прочути червени бележници за записки под мишница. Много внимателно той разгърна първия екземпляр и пожълтелите страници се откъснаха от подвързията.

Хари бе изписал всяко изречение от експеримента със своя завъртян и ситен почерк.

— Двайсет и шести ноември 1939 — четеше той на глас. — Нула — четири — седемнайсет, сто часа... Тестът започнат...

Даниел бързо прегледа няколко страници напред, като четеше напрегнато. Изглежда Хари е разбрал още от самото начало, че експериментът е в беда. Той бе правил няколко теста върху лабораторни животни, резултатите от които са били доста разочароващи. Почеркът му ставаше все по-неравномерен и нечетлив с всеки последвал провал. Даниел никога не е знаел прекалено много за научната работа на Хари, а изписаните подробни уравнения не му говореха нищо. Затова пък бележките и коментарите бяха достатъчна информация за него.

— Неконтролируемо бързо стареене... Молекулярно разпадане... Смъртоносно разрушаване... Стареенето е необратимо... — Даниел затвори бележника, при което се вдигна облаче от кафяво-сива прах. — Необратимо, — каза той с глух глас. — Необратимо...

Клер се опита да сплете ръце около него, да го задържи и да му даде малко успокоение, но той се възпротиви.

— Даниел... Може би е по-добре да се върнем обратно в болницата. Има надежда те да направят нещо.

Сюзън Финли поклати утвърдително глава...

— Вземете записките на баща ми, може те да им послужат за нещо... Много неща са се променили за петдесет години. Може би ще са в състояние да помогнат сега.

Даниел бавно поклати глава. Той се бе втренчил в една от картонените кутии, после се наведе и измъкна стара, пожълтяла и измачкана черно-бяла снимка. Държеше я като нещо свято и силно уязвимо, което можеше да се разпадне всеки момент. На снимката бе Хелън, заедно с някакво момиченце, чието лице му беше непознато.

Клер надникна през рамото му и веднага разбра всичко.

— Това е тя, нали?

Даниел кимна почти незабележимо.

— Хелън, — произнесе той с пресипнал глас.

— Това... твоето момиченце ли е?

Даниел поклати отрицателно глава с очи все още приковани върху снимката.

— Не. Ние така и не се оженихме.

— Това съм аз — каза Сюзън Финли. — Мисля, че бях на около две години тогава.

— Не може да бъде — обади се Даниел. — Хелън умря почти една година преди ти да се родиш.

Сюзън Финли изглеждаше озадачена.

— Не... тя не е умряла. Аз много добре си спомням, когато майка ми разказваше за някаква злополука с леля Хелън.

— Автомобилна злополука — настоя Даниел. — Това се случи преди твоето раждане.

— Знам... но...

Снимката се изплъзна от пръстите на Даниел.

— Но какво?

Сюзън Финли повдигна рамене.

— Тя е жива.

За момент всички помислиха, че Даниел ще припадне. Кръвта се отдръпна от лицето му и той направи няколко крачки, олюлявайки се, като се мъчеше да си поеме въздух.

— Къде? Къде е тя сега?

— След като се пенсионира, замина някъде на север... към Пойнт Рей, — каза Сюзън Финли.

— Това е мястото, където сме израснали! Спомням си добре Фара! — викаше Даниел.

Сюзън кимна енергично.

— Знам, знам. Тя често ми е говорила за вас. За това, как сте ходили заедно на училище...

— И тя сега е там сама? — попита Даниел.

— Предполагам да — отговори Сюзън. — Не съм говорила с нея от няколко месеца насам..., но...

Даниел се обърна към Клер и сложи ръцете си върху раменете ѝ.

— Клер, ти направи вече толкова много за мен, но ще те помоля да ми помогнеш още веднъж. Трябва да я видя на всяка цена... за последен път...

— Да не губим време тогава! — каза Клер.

Те трябваше да поддържат Даниел при изкачването му нагоре по стълбите и по пътя към колата. Нат го крепеше от едната страна, а Сюзън Финли от другата.

— Кога се е преместила в Пойнт Рей? — попита Даниел.

— Трябва да има седем години оттогава. Тя се отдалечи след смъртта на чичо Чарли... съпругът ѝ.

Даниел внезапно се закова на място.

— Тя е била... омъжена?

Сюзън се почувствува неловко от това, че бе казала истината на този възрастен мъж.

— Аз... да... беше омъжена.

Даниел наведе глава.

— Разбира се, това е нормално. Защо ще ме чака толкова време?

Сюзън се усмихна през сълзите, които бликнаха от очите ѝ.

— Тя никога не бе престанала да мисли за теб... Знам със сигурност това.

— Как?

Нат помогна на Даниел да се настани на първата седалка и затвори вратата. Даниел подаде глава от прозореца.

— Откъде знаеш, че не ме е забравила?

— Роди им се син. Кръстиха го Даниел.

Нат гледаше към улицата надолу. По пътя се зададе колона от представителни коли, които се насочиха право към тях.

— Трябва бързо да се махаме оттук.

— Веднага! — каза Клер, подкарвайки колата. — О, не!

— Мамо, накарай я най-после да тръгне.

— Да, разбира се.

Даниел докосна ръката на Сюзън.

— Баща ви бе велик човек, Сюзън. Никога не забравяйте това.

— Не бих го забравила, — отговори Сюзън, а на устните ѝ се изписа усмивка.

— Да вървим! — извика Нат.

Колата се измъкна от алеята и полетя надолу по улицата.

— Затегнете коланите! — изкрещя Клер.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Клер натисна докрай педала и колата се понесе стремително към върволицата военни машини, движещи се по тихата уличка. Водещата кола забеляза действията на Клер и заби спирачки, като при това се завъртя на сто и осемдесет градуса. Следващите я автомобили се струпаха и направиха своеобразна блокада на пътя.

Но Клер бе твърдо решена да постигне целта си. Вместо да намали скоростта, тя задържа крак върху педала, скъсявайки дистанцията до колите от блокадата.

— Мамо, движим ли се достатъчно бързо? — извика Нат.

— Какво искаш? Опитвам се, Нат! Опитвам се.

Уилкокс и хората му бързо разбраха, че колата няма намерение да спре. Сблъскването беше неизбежно, ако в последния момент преграждащите коли не се бяха отдръпнали, освобождавайки пътя на връхлитащата машина. Клер караше като професионалист, криволичейки умело между колите от двете страни на пътя със скърцащи спирачки.

Успяха да се измъкнат, но Даниел добре знаеше, че опасността не е преминала. Военновъздушните, ФБР и местната полиция са в състояние да мобилизират стотици и дори хиляди преследвачи. Тяхното залавяне бе просто въпрос на време, а именно то им липсваше сега.

— Клер... — прошепна Даниел. — Трябва ни самолет.

Клер го стрелна с очи.

— Да не си се побъркал? И къде трябва да го намеря този самолет?

— С колата няма да можем да се доберем. Ще ни хванат много преди да стигна до Хелън.

— Но къде...

— На въздушното шоу — каза Нат с немощен глас. — Там има самолети...

Даниел и Клер се спогледаха.

— Човече — промълви Клер. — Нат, дръж се. И ти, Даниел. — Тя натисна педала на газта и колата рязко подскочи напред, изпреварвайки останалите превозни средства.

Макар да се боеше за живота си, Нат бе възхитен от дързостта на собствената си майка.

— Мамо! Браво! Това се казва каране!

Удивлението на Даниел също бе безкрайно.

— Дева Марийо, ти караш точно така, както аз го правех на времето.

Те стигнаха до входа на летището, където се провеждаха въздушните демонстрации, с малко закъснение. Колата се приближи до вратата и спря със скърцане на спирачките. Човекът от охраната се наведе към шофьора отпред.

— Имате ли пропуск? — попита той.

Клер му се усмихна завладяващо.

— Просто карам един пилот, благодаря.

— Съжалявам, госпожо, но...

Клер хвърли поглед в огледалото за обратно виждане и забеляза приближаващия се военен конвой.

— Трябва да вървим! — каза тя. След това натисна газта и колата стъпи върху макадамовата настилка в района на летището.

Въздушното шоу бе в разгара си, трибуните бяха натъпкани с хора, а в небето кръжаха множество самолети. Клер спря до един Б-25.

— Сега е твой ред.

Даниел се обърна и докосна Нат по бузата.

— Благодаря, благодаря, че ме докарахте до тук.

Нат направи опит да се усмихне, но безуспешно. Главата му бе хлътнала между раменете, а в очите му се четеше дълбоко униние.

Клер скочи от колата.

— Стой тук — заповяда тя на сина си. — И не мърдай!

По възможно най-небрежния начин, като че ли бяха двойка туристи, дошли да разгледат шоуто, Клер и Даниел се промъкнаха към самолета, бързейки оживено.

Даниел потупа по рамото главния пилот.

— Каж ми, синко, мога ли да хвърля един поглед вътре?

— Разбира се, — отговори човекът, без особено да се вглежда в него.

Даниел се обърна към Клер.

— Опитай се да махнеш блоковете пред колелата и това ще е последната услуга, която ми правиш.

— Разбира се, че ще го сторя! — отвърна тя усмихнато. После го прегърна, притискайки го до себе си. — Виж... сигурна съм, че отново ще се видим.

— Хей — шепнеше Даниел в ухото ѝ. — Сърцето ми изцяло ти принадлежи!

Тя го побутна към самолета.

— Върви.

Даниел се изкатери към кабината и зае мястото на пилота. Нямаше време за проверка на уредите и му оставаше само да се надява, че екипажът е поддържал машината в отлично състояние.

— Готов съм! — извика Даниел.

Моторите се закашляха, изхвърлиха няколко облачета син дим и след това заработиха нормално.

— Хей, ти! — крещеше командирът от земята. — Какво, по дяволите, правиш? — Той се затича след рулиращия бомбардировач, но Даниел бе вече набрал скорост и се отправяше към пистата. Малко след това той летеше...

Клер наблюдаваше планиращия самолет, докато той се превърна в малка точка на хоризонта. Тогава тя извърна очи към колата си. Доктор Камерън и Уилкокс стояха там пред стена от мускулести служители на ФБР и въздушните сили.

— Госпожо Купър — каза Уилкокс — мисля, че трябва да ви арестуваме.

Клер повдигна рамене.

— За мен това е без значение... Какво ще кажете за малка трампа?

— Трампа ли? И какъв е предметът? — поинтересува се Уилкокс.

— Ако не ме арестувате... — тя отвори багажника на колата и те успяха да видят струпаните бележници. — Аз ще ви дам цялата информация, която ви е необходима. Всичко, което сте искали да разберете за замразяването...

Очите на Камерън се разшириха.

— Господи! Това ли са бележниците на Хари Финли? Къде ги намерихте?

Но Клер не слушаше. С очи, отправени към колата, тя бързо пребледня и се разтрепери.

— О, Господи — прошепна тя, изпълнена с ужас. — Къде е синът ми...?

Даниел издигна самолета до позволената височина от 24 000 фута и закова скоростта на 230 мили в час. Летеше успоредно на крайбрежието, посока север. Това бе полет към събитие, принадлежащо на миналото.

Усилията по вдигането на големия самолет от земята бяха погълнали голяма част от силите му. Сега беше в състояние единствено да поддържа курса в една посока. Отпусна се в пилотската седалка и притвори очи за момент, стараяйки се да се концентрира и да влее някаква сила в изтощеното си старо тяло. Това беше една тежка битка, но той бе твърдо решен да стигне до края ѝ.

Отзад се чу някакъв шум, по всяка вероятност от паднал пожарогасител. Звукът беше достатъчно силен, за да бъде чул през грохота на двигателите. Даниел отвори очи и се обърна назад, изненадан от силната болка, която едно такова безобидно движение бе му причинило. Зина от изненада, когато погледът му се спря на Нат.

— О, не... — промърмори той. — Нат... не. Майка ти навярно ще се побърка от безпокойство.

Нат се бе сгушил в нишата, а очите му бяха широко отворени от възбуда и може би от страх. Разбира се, той знаеше, че Даниел няма да се обърне назад и да го откара вкъщи, но не искаше също така да му причинява неприятности.

— Какво... какво правиш тук?

— Ти дори не се сбогува — каза момчето.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Камерън за малко не се гмурна в багажника, изгарящ от нетърпение да сложи ръка върху изгубените бележници на Хари Финли. Той сграбчи първия попаднал му том в червена подвързия и сякаш искаше да го погълне с очи, за да намери достатъчно данни само в една страница, които да отговорят на множеството неясни научни и теоретични въпроси, измъчвали го в продължение на години.

— Това е поразително! Този човек е бил гений. Ако можех само да бъда там, когато той е работил върху това!

Клер си нямаше понятие от наука и единствено искаше да си върне сина здрав и читав. Внезапно се почувствува изтощена и изхабена, на ръба на истерична криза. Приключенията наистина ѝ дойдоха много и сега изпита силно желание да се върне в своя спокоен, безопасен и малко скучен малък свят.

Уилкокс дърдореше бързо по телефона, давайки заповеди, които след това отменяше, без да бъде сигурен какво точно да стори.

— Можем ли да се свържем с тях — попита Клер. — Има ли радио в самолета?

— Те нямат предавател — отговори Уилкокс. — Ние ги следим с радар. В момента се движат на север и това е единственото, в което сме сигурни.

Камерън рязко затвори бележника.

— Уилкокс, планът се променя...

— Да, сър?

— Аз отивам до капсулата. Искам да я изследвам детайлно, предвид получените бележки. Обади се на доктор Рийвс и го докарай веднага тук...

— Слушам, сър!

— Също така искам да отидеш до болницата и да наредиш да ми изпратят всички данни, получени за Маккормик. Искам всичко — електрокардиограмите, кръвните ензими и другите данни. Разбра ли?

— Да, сър. Но какво ще правим със самолета?

Камерън вдигна рамене.

— Той повече не ме интересува...

— Как така! — изхлипа Клер. — Как може да говорите такива неща? Синът ми е там.

Камерън се усмихна.

— Извинете... Самолетът не е важен за мен. Уилкокс, веднага щом се приземи, където и да стане това, искам госпожа Купър да бъде придружена до мястото. — Понечи да си тръгне, но се спря и отново се извърна. — Не е необходимо да казвам, че и дума не може да става за криминални обвинения...

— Благодаря ви — каза Клер, по-доволна от това, че Нат ще ѝ бъде върнат, отколкото от снемането на обвиненията срещу нея. — Благодаря ви много.

— Не — отвърна Камерън. — Аз ви благодаря. — Той потупа папката в ръката си. — За това.

За времето, през което самолетът бе изминал няколкостотин мили на север, Даниел се бе състарил с много години. Нат, който седеше в седалката на помощник-пилота, наблюдаваше с безпокойство стареенето на приятеля си, хлътващите му рамене и гърбицата отзад. Лицето му все повече се сбръчкваше, а бузите му хлътваха. Косата му, вече снежнобяла, се бе разредила на темето. Очите му бяха станали воднисти и премрежени. Болки разкъсваха краката му и чувстваше силна тежест, като че ли костите му бяха станали оловни.

— Даниел, всичко наред ли е?

Даниел кимна със затворени очи.

— Ех, добре съм... добре съм. — Много бавно, той отвори очи и се втренчи в неравното калифорнийско крайбрежие. На лицето му се изписа лъчезарна усмивка.

— Виж...

Под тях Нат успя да види отвесните брегове, атакувани от морския прибой. На една от високите скали стоеше фарът, боядисан на червени и бели ивици. По-нататък се простираше полето и в края му се виждаше къщата на пазачите, няколкостотин ярда по-надолу.

— Всичко изглежда както преди... — Той се опита да смени положението на тялото си, за да вижда по-добре, но изведнъж се намръщи от болка.

В очите му се появиха сълзи, но това бяха сълзи на радост и щастие.

Даниел обхвана с ръце руля и бавно и мъчително насочи самолета по спиралата надолу, като при това намали височината с няколко фута за около секунда. Схванатите му пръсти обвиха дроселите и с крайно усилие той ги дръпна, намалявайки скоростта. Б-25 започна да се снишава към покритото със зелена трева поле.

Но Даниел знаеше, че силите го напускат. Той чувстваше как изнемощява с всеки изминал момент.

— Нат... — Даниел хвана ръката му и я сложи върху руля. — Ти трябва да ми помогнеш...

Нат преглътна тежко, опитвайки се да потисне страха си.

— Да помогна? Аз? Аз да ти помогна?

Даниел кимна утвърдително.

— Трябва да го приземиш...

Детето се вкопчи здраво в руля, докато ставите му побеляха.

— Назад... налягането... увеличи — шепнеше Даниел. Той се задъхваше и мърмореше нечленоразделно с глас, малко по-висок от тих шепот.

Нат кимна.

— Провери. Увеличи налягането. — Самолетът започна да планира към полето, лек като хвърчило.

Даниел дърпаше дросела назад и те продължаваха да губят скорост и височина.

Нат хвърли поглед, а на лицето му се бе изписало силно безпокойство.

— Даниел...

— Какво?

— Не умирай, моля те!

— Провери.

— Да проверя!

Даниел дишаше дълбоко.

— Окей. Спусни колесника.

— Да проверя. Да спусна колесника. — Нат натисна копчето на таблото и в този момент се разнесе звук, идващ отдолу, от спуснатия колесник. Самолетът видимо намаляваше скоростта.

— Сега го застопори — хриптеше Даниел.

— Застопорявам го.

Даниел кимаше и следеше с очи датчиците и циферблатите, правейки последна проверка. Машината се подчиняваше, съгласно предписанията — за разлика от последния път, когато той летя на Б-25 преди пет десетилетия. Той направи опит да забрави злополучния момент на катастрофата.

— Добре... Дръж руля... Нат.

— Готово. — Обувчиците на момчето едва достигаха до лоста за рулиране и то приложи всички си усилия да го доведе до нужната позиция. Машината се наклони леко наляво, крилата се разлюляха и след това се стабилизира отново.

— Много добре... Ние се приземяваме. Ще се справим с този звяр. — Той успя да се усмихне на своя помощник-пилот. — Заедно. Нали?

Очите на Нат се изпълниха със сълзи и той отдели ръката си от кормилото за управление, за да ги избърше.

— Готов ли си?

Нат кимна.

— Нат, следи с очи хоризонта.

— Да следя хоризонта — повтаряше Нат.

Приближаването към земята беше доста неравно, но все пак самолетът успя да намали височината до стотина фута. С намаляването на скоростта огромната машина се контролираше все по-трудно и това налагаше по-големи усилия от четирите пилотски ръце.

Даниел се задъхваше и преглъщаше тежко от болката, която му причиняваше вибрацията кормилен механизъм. Той просто не издържаше вече. Накрая пусна ръцете си от кормилото и се строполи върху седалката.

— Даниел! — изскимтя Нат.

— Направи го, Нат. Ти можеш това...

Самолетът се стовари върху земята тежко, но стабилно. Той подскочи веднъж във въздуха, след това отново докосна земята с ревящи мотори. Нат почувства, че косата му се изправя от страх. Той се хвърли върху въздушните спирачки и отвори клапаните до крайност. Моторите му отговориха с рев.

— Спри! Спри! Спри! — крещеше Нат. През зеленината се виждаше къщата, придобиваща все по-големи и по-големи размери.

Той прикри лицето си с ръце, опитвайки се инстинктивно да се опази от удара.

Но самолетът намали скоростта, затъвайки в меката почва, въздухът свистеше през клапаните, а спирачките бяха дръпнати докрай. Накрая спря само на няколко крачки от къщата.

Даниел се усмихна.

— Шоуто свърши! — каза той с греещи от щастие очи. — А сега го изключи.

След оглушителния шум на моторите, тишината, царяща в това отдалечено местенце бе невероятна. Единствените звуци, които я нарушаваха, бяха ударите на морския прибой.

С помощта на Нат Даниел, който вече изглеждаше като осемдесетгодишен старец, слезе от самолета. Видът на това място, със свежия му въздух и зеленината наоколо, като че ли го освежи леко. Той вдъхна дълбоко и изпълни дробовете си със соления въздух.

— Мирише също както преди...

Бавно и мъчително, Даниел се изкачи по стъпалата към входната врата и почука. Въпреки преживяното през последните дни, сега той се чувстваше напълно спокоен, с ясни мисли, осъзнаващ края на последното си пътуване.

Но къщата изглеждаше пуста. Не се долавяха никакви звуци отвътре, никакви стъпки, само шумът на брулещия вятър.

Крайно предпазливо, Даниел почука отново, а яснотата на мислите му започна да се топи.

— Не може да бъде... — шепнеше той. — След всичките тези преживявания, не е възможно!

Нат го потупа по рамото.

— Даниел...

— Няма я — почти проплака той. — След всичко, което се случи! Тя не е тук.

— Даниел — извика Нат настойчиво. — Виж там...

Даниел се обърна и видя една възрастна дама, крачеща през полето към тях. Веднага позна Хелън — красива и свята, каквато я помнеше на двадесет и пет.

Той се втурна по стълбата насреща ѝ. Очите му блестяха. Чувстваше се особено — едновременно обзет от страх, недоверие, тъга, радост... Но най-вече изпитваше облекчение, като че ли някаква смазваща тежест бе смъкната от хилавите му рамене. Дългото пътешествие бе свършило — най-сетне си бе вкъщи... с жената, която винаги бе обичал.

Хелън се спря, наблюдавайки приближаващия към нея Даниел. Отначало видът ѝ бе озадачен и недоумяващ... И изведнъж се промени рязко. На лицето ѝ се изписа недоверие. Възможно ли бе това? Тя направи крачка към него.

Когато ги делиха само няколко стъпки, Даниел се спря и втренчи очи в нея. След това се олюля, като че ли нова крачка би му коствала огромни усилия. Протегна ръка и докосна медальона на шията ѝ, докато тя отхвърли кичур побелели коси от очите му.

— Дани?

Той кимна и те силно се прегърнаха, притискайки телата си, като се олюляваха напред-назад. Лицата им се заляха от сълзи на радост и вълнение.

— О, Дани, ти се върна при мен...

Наг отстрани се смееше през сълзи.

Даниел се освободи от прегръдката ѝ, вглеждайки се в любимото лице. Седемдесет и пет годишната жена бе изчезнала. Това бе Хелън, неговата Хелън — двадесет и пет годишна, красива и нежна. Очите и блестяха, а черната ѝ коса бе мека и лъскава. Кожата ѝ бе гладка и свежа.

Хелън го видя през очите на младото момиче от онова време. Даниел бе станал отново нейният силен и здрав млад мъж, любим и хубав, какъвто бе останал в сънищата ѝ.

— И така... ще се омъжиш ли за мен? — той говореше като че ли се бяха разделили преди няколко дни.

— О, Даниел... да. Разбира се.

Последвалата целувка бе силна и гореща, страстна, сякаш бе израз на събираната през годините старост и обич. Тя бе единствена, но ги задоволи напълно, стопли душите им и ги облекчи след многото години на раздяла и болка.

— О, Дани — изплака Хелън. — Аз никога не узнах... дори не посмях да се надявам...

— Хелън — проговори той меко, разрошвайки косата ѝ. — Толкова съм щастлив. Най-после. — Бавно започна да се свлича на тревата, и застана на колене пред нея. Тя взе главата му в ръцете си и започна да го милва по лицето и косата, едновременно триейки сълзите си.

Даниел вдигна очи към лъчезарното ѝ лице и се усмихна.

— Благодаря ти!

Тя го погледна и се засмя през сълзи.

— О, Дани! Толкова съм щастлива.

Бавно усмивката му започна да гасне, сякаш той се унасяше в дълбок сън. Хелън го гледаше с безпокойство, очите му се затваряха и животът бавно напускаше старото тяло. Бяла светлина го обгърна и той изведнъж се почувствува силен, щастлив и спокоен.

Направи опит да отвори очите си, мъчейки се през светлината да види за последен път своята любима. И тогава много бързо си отиде, светлината и животът напуснаха неговото тяло, нежно, като бриз.

— Не! — извика Нат, втурвайки се към него. — Моля те, Даниел, моля те! Не си отивай! — Той спря, твърде шокиран, за да каже нещо повече и твърде отчаян, за да плаче. Продължаваше да гледа няколко секунди, след това направи още няколко крачки към двойката и избухна в ридания — горещи и печални сълзи бликнаха от очите му, стичаха се надолу по малките бузи.

— О, Даниел — простена той.

Хелън се протегна и прегърна здраво малкото момче.

— Не плачи... не плачи. Той се завърна при мен... при нас. Остави го да си иде. Сега вече наистина е щастлив.

Нат погледна надолу през сълзи към своя приятел Даниел, отдавайки му мълчаливо последна почит.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.